

ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน
กรุงเทพมหานคร

ปริญญาบัตร
ของ
พระมหาทักษ์ทวี เกาโต(ญาณวิชัย)

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2553

ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน
กรุงเทพมหานคร

ปริญญาานิพนธ์
ของ
พระมหาภักษ์ทวี เกาโต(ญาณวิชัย)

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2553
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน
กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
พระมหารักษ์ทวี เกาโต(ญาณวิชัย)

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2553

พระมหารักษ์ทวี เถาโต (ญาณวิชัย).(2553).ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์ เวชนี กรีทอง, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสณา จุลรัตน์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ปัจจัยที่ศึกษาแบ่งเป็น 3 ปัจจัย คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคต ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง และความคาดหวังของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน การเรียนแบบเพื่อน และการสนับสนุนการศึกษาต่อของคุณ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2552 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ใน โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 210 คน แบ่งเป็นนักเรียนชาย 103 คน นักเรียนหญิง 107 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า

1.ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 6 ปัจจัย ได้แก่ นิสัยทางการเรียน (X_3) ลักษณะมุ่งอนาคต(X_4) การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง(X_5) ความคาดหวังของผู้ปกครอง(X_6) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน(X_7) และการสนับสนุนการศึกษาต่อของคุณ(X_9)

2.ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร มีปัจจัย 3 ปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_1) ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง(X_2) และการเรียนแบบเพื่อน(X_8)

3.ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ .01 มี 4 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต(X_4) การสนับสนุนการศึกษาต่อของครู(X_9) การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง(X_5) และความคาดหวังของผู้ปกครอง(X_6) ซึ่งปัจจัยทั้ง 4 ปัจจัยนี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 53.40

4. สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

4.1 สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .066 + .321X_4 + .283X_9 + .257X_5 + .184X_6$$

4.2 สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .328X_4 + .313X_9 + .203X_5 + .163X_6$$

FACTORS AFFECTING ON FURTHER EDUCATIONAL MOTIVATION OF
MATTHAYOM SUKSA III STUDENTS AT POTISARN
PITTAYAKORN SCHOOL IN BANGRAMAT DIVISION,
TALING CHAN DISTRICT,BANGKOK

AN ABSTRACT

BY

PHRAMAHARAKTAWEE THAOTO

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

May 2010

Phramaha Raktawee Thaoto.(2010). *Factors Affecting On Further Educational*

Motivation Of Matthayom Suksa III Students At Potisarn Pittayakorn School In Bangramat Division, Taling Chan District, Bangkok. Master thesis, M.Ed. (Educational Psychology). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assoc. Prof. Waythanee Greethong, Assist. Prof. Dr.Pasana Chularat.

The purposes of this research were to study the factors affecting on further educational motivation of matthayom suksa III students at Potisarn Pittayakorn School in Bangramat Division, Taling Chan District, Bangkok. These factors were divided into 3 dimensions, first of them was personal factors : learning achievement, learning habit and further oriented, second of them was family factors: guardian's economic level, guardian's further educational supportive, and guardian's expectation and third of them was learning environment factors : physical learning environment, modeling of further educational of their peer groups and teacher's further educational supportive.

The samples of 210: 103 males and 107 females were matthayom suksa III students at Potisarn Pittayakorn School in Bangramat Division, Taling Chan District, Bangkok in academic year 2009. The instrument was questionnaires of factors affecting on further educational motivation of matthayom suksa III students at Potisarn Pittayakorn School in Bangramat Division, Taling Chan District, Bangkok. The data was analyzed by the Pearson Product Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results were as follows:

1. There were significantly positive correlation among further educational motivation of matthayom suksa III students at Potisarn Pittayakorn School in Bangramat Division, Taling Chan District, Bangkok and 6 factors; learning habits (X_3), further oriented (X_4), guardian's further educational supportive(X_5), guardian's

expectation (X_6), physical learning environment (X_7), and teacher's further educational supportive(X_9),at .01 level.

2. There was no significantly correlation among further educational motivation of matthayom suksa III students At Potisarn Pittayakorn School in Bangramat Division, Taling Chan District, Bangkok and 3 factors: learning achievement (X_1), guardian's economic level(X_2),and modeling of further education of their peer groups(X_8), at .01 level

3. There were significantly 4 factors affecting on further educational motivation of matthayom suksa III students at Potisarn Pittayakorn School in Bangramat Division, Taling Chan District, Bangkok at .01 level ranking from the most to the least affector; further oriented(X_4), teacher's further educational supportive(X_9),guardian's further educational supportive(X_5),and guardian's expectation (X_6), These 4 factors could predicted of further educational motivation of matthayom suksa III students at Potisarn Pittayakorn School in Bangramat Division, Taling Chan District, Bangkok about percentage of 53.40

4. The significantly predicted equation further educational motivation of matthayom suksa III students at Potisarn Pittayakorn School in Bangramat Division, Taling Chan District, Bangkok were as follows:

4.1 In term of raw scores were:

$$\hat{Y} = .066 + .321X_4 + .283X_9 + .257 X_5 + .184X_6$$

4.2 In term of standard scores were:

$$Z = .328X_4 + .313X_9 + .203X_5 + .163X_6$$

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน
โพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

ของ

พระมหารักษ์ทวี เกาโต

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒน์กุล)

วันที่ เดือน พฤษภาคม พ.ศ.2553

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ เวชณี กรีทอง)

.....ประธาน
(อาจารย์ ดร. มณฑิรา จารุเพ็ง)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พาสนา จุฬรัตน์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ เวชณี กรีทอง)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุฬรัตน์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มณี)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ ส่วนสำคัญเป็นเพราะได้รับแนวคิด คำแนะนำ ข้อเสนอแนะให้แก้ไขข้อบกพร่องจาก รองศาสตราจารย์เวชนี กรีทอง ประธานกรรมการควบคุม ปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุฬรัตน์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วย ศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ ที่ได้ให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ ตลอดจนการทำวิจัย อาจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง ประธานกรรมการสอบปากเปล่า และรองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มณี กรรมการที่ได้รับแต่งตั้งเพิ่มเติมเพื่อสอบปากเปล่า ผู้วิจัยขออนุโมทนาขอขอบคุณท่าน อาจารย์ทุกท่านทั้งในด้านปริญญานิพนธ์ และที่อาจารย์คอยดูแลความเป็นอยู่ทั่วไป

ผู้วิจัยขออนุโมทนาขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรพรรณรัตน์ พลอยล้อมแสง ผู้ช่วย ศาสตราจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภิตา และ อาจารย์ ดร.สกล วรเจริญศรี ที่กรุณาอนุเคราะห์ช่วย เป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขออนุโมทนาขอขอบคุณ คณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่าน ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ และได้ให้ประสบการณ์ในการศึกษา ครั้งนี้

ขออนุโมทนาขอขอบคุณ นายธวัช หมื่นศรีชัย ผู้อำนวยการโรงเรียนโพธิสารพิทยากร ที่ ได้อนุญาตให้ทำการเก็บข้อมูลในการทำวิจัย อาจารย์บุญเรือน เตียรทอง และอาจารย์พัชรี กุลทล ที่ได้ช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูล คณะครูโรงเรียนโพธิสารพิทยากรทุกท่าน ที่ได้ ให้ความสะดวกในการวิจัย และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนโพธิสารพิทยากรทุกคน ที่ได้ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัยครั้ง นี้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณพระเดชพระคุณพระเทพปัญญามุนี เจ้าอาวาสวัดอาวุธวิกสิตาราม ผู้ เป็นอุปัชฌาย์ และได้มอบโอกาสด้านการศึกษาและให้กำลังใจในการศึกษาตลอดมา ขอ อนุโมทนาขอพระคุณพระภิกษุสามเณรวัดอาวุธวิกสิตารามทุกรูปที่ได้รับภาระน้อยใหญ่แทน เพื่อให้ผู้วิจัยได้มีเวลาทางการศึกษาในครั้งนี้ และขอขอบคุณเพื่อน ๆ ร่วมรุ่นจิตวิทยาการศึกษา ทุกคน สำหรับกำลังใจและความช่วยเหลือที่มีให้กันอย่างต่อเนื่องเสมอมา

ขออนุโมทนาขอขอบคุณ พระคุณบิดา มารดาที่ได้ให้กำเนิดและคอยห่วงใยอยู่เสมอ ขอ อนุโมทนาขอคุณโยมปรีชา และคุณโยมสมหมาย แก้ววิเชียร พร้อมครอบครัวที่ได้อนุเคราะห์ ทุนทรัพย์เพื่อใช้จ่ายในการศึกษาเล่าเรียนตลอดมา

คุณค่าของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชาคุณพระพุทธศาสนาซึ่งเป็นที่ ปลุกฝังข้าพเจ้าให้รู้จักผิดชอบชั่วดี และบูชาคุณบูรพาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชา ความรู้และอบรมสั่งสอนผู้วิจัย

พระมหาภักษ์ทวี เกาโต

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
	ความสำคัญของการวิจัย.....	4
	ขอบเขตของการวิจัย.....	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ	6
	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
	สมมติฐานของการวิจัย.....	9
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อ	10
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อ.....	10
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนโพธิสารพิทยากร.....	48
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	55
	การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	55
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	56
	การหาคุณภาพเครื่องมือ	68
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	69
	การวิเคราะห์ข้อมูล	70
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	70
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	72
	การวิเคราะห์ข้อมูล	73
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	73
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	74

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5	สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ 79
	ความมุ่งหมาย ของการวิจัย..... 79
	สมมติฐานของการวิจัย..... 79
	ขอบเขตของการวิจัย..... 79
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย..... 80
	การเก็บรวบรวมข้อมูล..... 81
	การวิเคราะห์ข้อมูล..... 81
	สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล 82
	อภิปรายผลการวิจัย 83
	ข้อเสนอแนะ..... 93
	บรรณานุกรม..... 96
	ภาคผนวก 106
	ภาคผนวก ก หนังสือขอความอนุเคราะห์..... 107
	ภาคผนวก ข แบบสอบถามเพื่อการวิจัย..... 113
	ภาคผนวก ค คุณภาพเครื่องมือ..... 130
	ประวัติย่อผู้วิจัย 139

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลำดับเพศ.....	55
2	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน และแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร.....	74
3	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร.....	75
4	แสดงผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร.....	76
5	แสดงปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการถดถอยพหุคูณ.....	77
6	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)ของแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน.....	131
7	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต.....	132
8	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง.....	133
9	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง.....	134
10	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน	135
11	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน.....	136
12	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อของครู.....	137
13	แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาต่อ.....	138

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนา “คน” อันเป็นทรัพยากรที่ทรงคุณค่าของสังคม ให้มีคุณภาพและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุขทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นตามยุคตามสมัย การศึกษาจึงต้องเป็นพลวัต นั่นคือ ต้องปรับเปลี่ยนให้ทันและสอดคล้องกับกระแสการเปลี่ยนแปลงของประเทศชาติและสังคมโลกอยู่ตลอดเวลา (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา.2542:1) จากความสำคัญของการศึกษาดังกล่าว รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (พ.ศ.2540:13) มาตรา 43 จึงได้กำหนดว่าบุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย คือนับตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตอนปลาย และจากแผนพัฒนาการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ระยะที่ 8 พ.ศ. 2540-2544 ของกระทรวงศึกษาธิการ (2540:6) ได้มุ่งเน้นให้เด็กที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นทุกคนในปีนั้น ๆ ได้ศึกษาต่อระดับสูงขึ้น

ปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จทางการเรียนในระดับสูงได้ก็คือนักเรียนจะต้องมีแรงจูงใจในการเรียนต่อในระดับสูงขึ้นไปและแรงจูงใจในการเรียนจะเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งซึ่งจะช่วยให้นักเรียนนั้นก้าวหน้าในด้านการเรียนในระดับที่สูงขึ้นต่อไป แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่ง และเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่กระตุ้นให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมต่าง ๆ กันและยังทำให้เกิดความพร้อมที่จะทำให้นักเรียนเต็มอกเต็มใจที่จะเรียนและเป็นแรงผลักดันให้นักเรียนมีสถานะที่สูงขึ้น มีความรับผิดชอบ มีความต้องการความสำเร็จสูง โดยเฉพาะความต้องการสัมฤทธิ์ผล (Need for achievement) เป็นแรงขับเพื่อที่จะทำให้งานที่จะทำประสบผลสำเร็จดีที่สุด เป็นแรงขับเพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จหรือเป็นแรงจูงใจกระทำสิ่งใดให้มีคุณค่า มีประสิทธิภาพกว่า และประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย (จำรูญ เทียมธรรม.2546:3)

แรงจูงใจ คือพลังทางจิตซึ่งเป็นภาวะภายในที่กระตุ้น (Arouses) กำหนดทิศทาง (Directse) และคงสภาพ (Maintain) พฤติกรรม เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์หรือเป้าหมายที่วางไว้ ดังที่พระธรรมปิฎก(2544 : 80) กล่าวไว้ว่า เมื่อคนเราจะทำกิจกรรมหรือพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็ต้องมีแรงจูงใจเข้ามามีส่วนร่วมด้วย ถ้าแรงจูงใจผิดก็ทำให้เดินทางผิด ถ้าแรงจูงใจถูก ก็เดินหน้าไปในการพัฒนา แรงจูงใจนี้เป็นตัวแปรสำคัญของความสำเร็จ สอดคล้องกับ พรรณี ช.เจนจิต (2550,292-299) ที่กล่าวว่า ในแง่ของแรงจูงใจ เราจะทำความเข้าใจในแง่ที่ว่าเป็นตัวกระตุ้นให้คนแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ กัน การที่มีคนแสดงพฤติกรรมนั้น เนื่องจาก

คนเรามีความต้องการ การที่เรามีความต้องการในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แสดงว่าเราขาดในสิ่งนั้น ๆ ซึ่งจะเป็นแรงผลักดันให้เราแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้สิ่งนั้น ๆ มาเมื่อได้สิ่งสนองความต้องการแล้ว เราจะหยุดพฤติกรรมนั้น แต่เนื่องจากมนุษย์มีความต้องการไม่มีที่สิ้นสุด จึงมีการแสดงพฤติกรรมอยู่ตลอดเวลา

จากการที่ผู้วิจัยได้ไปสัมภาษณ์อาจารย์ประจำชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และอาจารย์แนะแนวในโรงเรียนโพธิสารพิทยากรเกี่ยวกับปัญหาด้านการเรียนของนักเรียนผลการสัมภาษณ์พบว่า ปัญหาส่วนมากของนักเรียนก็คือการมีผลการเรียนต่ำ แต่ก็ยังอยากจะเรียนต่อในระดับสูงขึ้นไปอีกถ้าได้รับโอกาส ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการสำรวจข้อมูลเบื้องต้น โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิดกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 80 คน ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 28 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 22 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 30 คน โดยใช้คำถามปลายเปิด 2 ข้อ ผลการสำรวจมีรายละเอียดดังนี้

คำถามข้อที่ 1 ถามว่า ขณะนี้นักเรียนคิดว่านักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องใดบ้าง"ผลการสำรวจเรียงลำดับปัญหาที่พบมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้ผลดังนี้ คือ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ ปัญหาด้านการเรียน ได้แก่ ผลการเรียนต่ำ เรียนคณิตศาสตร์ไม่เข้าใจ ทำทดลองวิทยาศาสตร์ยาก เรียนวิชาภาษาไทยไม่เข้าใจ กลัวสอบไม่ผ่าน ความจำไม่ดีและไม่มีสมาธิในการเรียน จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 35 ปัญหารองลงมา คือ ปัญหาด้านการปรับตัว ได้แก่ แบ่งเวลาเรียนไม่ถูกมาโรงเรียนสาย ไม่ชอบไว้ผมสั้นและไม่ชอบออกกำลังกาย 7 คน คิดเป็นร้อยละ 8.75 ต่อมา คือ ปัญหาด้านสัมพันธภาพ ได้แก่ ชอบถูกเพื่อนรังแก ไม่ชอบเพื่อนบางคนและครูบางคน จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.75 และปัญหาที่พบน้อยที่สุด คือ ปัญหาปรับตัวด้านการเงิน ได้แก่ ใช้เงินฟุ่มเฟือย จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.25

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ ปัญหาด้านการเรียน ได้แก่ เรียนไม่เข้าใจ วิชาคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ ไม่เอาใจใส่ในการเรียน ทำงานที่ครูสั่งไม่ทัน ไม่มีสมาธิในการเรียน สอบได้คะแนนน้อยในวิชาคณิตศาสตร์ ไม่ตั้งใจเรียน ขาดทักษะในการเรียน ผลการเรียนต่ำ และต้องสอบซ่อมในวิชาที่ไม่ผ่าน จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 ปัญหารองลงมา คือ ปัญหาด้านการปรับตัว ได้แก่ แบ่งเวลาเรียนไม่ถูก และรู้สึกผิดเวลาพูดไม่เพราะ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3.75 และปัญหาที่พบน้อยที่สุด คือ ปัญหาด้านการเงิน ได้แก่ ใช้เงินมากเกินไป และใช้เงินอย่างฟุ่มเฟือยมาก จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ ปัญหาการเรียน ได้แก่ กลัวเรียนต่อมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนไม่ได้ ผลการเรียนต่ำ เรียนไม่รู้เรื่อง เรียนไม่เข้าใจในวิชาภาษาอังกฤษและเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และฟังอาจารย์ไม่รู้เรื่อง 20 คน คิดเป็นร้อยละ 27

ปัญหา รองลงมา คือ ปัญหาด้านการปรับตัว ได้แก่ มีความกังวลใจในการเรียนต่อมัธยมศึกษาปีที่ 4 แบ่งเวลาเรียนไม่ถูก และแบ่งเวลาไม่ถูกทั้งเรื่องเรียนและเรื่องกิจกรรม 9 คน คิดเป็นร้อยละ 11.25 และปัญหาน้อยที่สุด คือ ปัญหาด้านสัมพันธภาพ ได้แก่ คุยกับเพื่อนไม่รู้เรื่อง 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.25

คำถามข้อที่ 2 ถามว่า “ท่านคิดว่าปัญหาในข้อ 1.เกิดขึ้นมาจากสาเหตุใดบ้าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตอบว่า ปัญหาการเรียน เกิดจากการไม่ตั้งใจของตัวเองพื้นฐานไม่ดี ครูสอนไม่ชัดเจนเท่าไร อ่านหนังสือน้อยไป ทดลองในวิชาวิทยาศาสตร์ ยากเลย ไม่อยากเรียน สมาธิสั้น ไม่ตั้งใจฟังครูสอน ครูพูดเร็วเกินไป ครูดูเวลาเรียน และไม่ยอมอ่านหนังสือ ปัญหาการเรียนปรับตัว เกิดจาก นอนดึก ต้องทำงานที่บ้านไม่มีเวลาทำการบ้าน นอนตื่นสาย และต้องรักษาระเบียบโรงเรียน ส่วนปัญหาสัมพันธภาพ เกิดจาก เพื่อนๆ ไม่ชอบเราเพื่อน บางคนชอบแกล้ง และครูบางคนชอบบ่น และปัญหาการเรียนปรับตัวด้านการเงิน เกิดมาจาก ใช้จ่ายในสิ่งที่ไม่ควร และอยากได้อะไรก็ซื้อตามใจตัวเอง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตอบว่า ปัญหาการเรียน เกิดมาจากสาเหตุ ไม่เข้าใจในสิ่งที่ครูสอน ไม่อ่านหนังสือมาเรียน ไม่ส่งงานตามที่อาจารย์สั่ง จำอาจารย์สอนไม่ได้ เพื่อนชอบคุยกันไม่ใส่ใจเวลาครูสอน ไม่ท่องศัพท์ภาษาอังกฤษเลยแปลไม่ได้ ครูสอนไม่เข้าใจ เกรตเฉื่อยช้า และ ต้องสอบซ่อม ต่อมาปัญหาการเรียนปรับตัว เกิดมาจากสาเหตุ ทั้งเรียนทั้งทำงานไม่รู้จะเริ่มจากอะไรก่อน ชอบพูดคำหยาบกับคนอื่น และครอบครัวชอบทะเลาะกัน และปัญหาการเรียน เกิดมาจากสาเหตุ ชอบซื้อของที่จำเป็น ซื้อตามใจตนเอง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตอบว่า ปัญหาการเรียน เกิดมาจากสาเหตุ ไม่ตั้งใจเรียน ไม่ทำงานตามที่อาจารย์สั่ง ไม่ชอบอ่านหนังสือ เล่นเวลาเรียน ไม่เข้าใจเวลาอาจารย์สอน ชอบคุยกันในเวลาเรียน ชอบเหม่อลอยเวลาครูสอน ไม่ขยันเรียน ไม่ชอบวิชาคณิตศาสตร์ กับภาษาอังกฤษเพราะเรียนไม่รู้เรื่อง และไม่ถนัด ไม่ส่งงานตามกำหนด ไม่เก่งทางด้านศัพท์ ภาษาอังกฤษ ทำโจทย์คณิตศาสตร์ไม่ได้ ไม่มีสมาธิในการเรียนเพราะมีเสียงคุยกันดัง ไม่เอาใจใส่กับการเรียน เรียนวิชาคณิตศาสตร์ยังไม่รู้เรื่องเท่าที่ควร ทำงานอื่นในขณะที่อาจารย์สอน ไม่ได้ทบทวนบทเรียนก่อนสอบ ผลการเรียนไม่ดีในมัธยมศึกษาปีที่ 1-2 ไม่ตั้งใจเรียนในชั่วโมง และกลับไปที่บ้านไม่ชอบอ่านหนังสือ ปัญหาการเรียนปรับตัว เกิดมาจากสาเหตุ ง่วงนอน แบ่งเวลาทั้งเรียนและงานไม่ลงตัว แบ่งเวลาไม่ถูกในเรื่องเรียนและงานที่บ้าน และปัญหาสัมพันธภาพกับเพื่อน เกิดมาจาก อยากเป็นผู้นำกลุ่มแต่เพื่อนไม่ยอมเพราะเราชอบพูดมาก

จากผลการสำรวจเบื้องต้น พบว่า ปัญหาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ส่วนใหญ่แล้วคือ ปัญหาการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ส่วนใหญ่มีความต้องการในการเลือกศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไป ทั้งที่นักเรียนหลายคนมีผลการเรียนต่ำ และขาดแรงจูงใจในการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ไปสัมภาษณ์นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร เพิ่มเติม โดย

สัมภาษณ์ทั้งนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ ปานกลาง และมีผลการเรียนสูง จำนวน 100 คน ว่าทำไมนักเรียนจึงอยากจะศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไป

จากผลของการสัมภาษณ์ดังกล่าว พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นระดับชั้นที่เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อที่จะไปศึกษาต่อในระดับชั้นที่สูงขึ้น น่าจะมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อมากที่สุด ดังที่ อารี พันธุ์มณี (2546:269) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง การนำปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นแรงจูงใจมาผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างมีทิศทาง เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายหรือเงื่อนไขที่ต้องการ ปัจจัยต่าง ๆ ที่นำมาอาจจะเป็นเครื่องล่อ รางวัล การลงโทษ การทำให้เกิดการตื่นตัวรวมทั้งทำให้เกิดความคาดหวัง ซึ่งสอดคล้องกับ สุรางค์ โค้วตระกูล (2550:153) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึงองค์ประกอบที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่มีจุดมุ่งหมาย แต่เนื่องจากเราไม่สามารถสังเกตเห็นแรงจูงใจได้โดยตรง จึงต้องอาศัยพฤติกรรมที่สังเกตได้

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยนี้เป็นประโยชน์ต่อผู้บริหาร และ อาจารย์ของโรงเรียน รวมถึงผู้ปกครอง โดยสามารถใช้ข้อมูลการวิจัย เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการวางแผนนโยบายเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน และสามารถนำไปใช้วัดแรงจูงใจ เพื่อเลือกนักเรียนในการเข้าศึกษาต่อในโรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2552 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ใน โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 422 คน เป็นนักเรียนหญิงจำนวน 207 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 215 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2552 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ใน โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 210 คน แบ่งเป็นนักเรียนชาย 103 คน แบ่งเป็นนักเรียนหญิง 107 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane.1967:886-887) โดยใช้เพศเป็นชั้น (Strata)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็น 3 ด้าน ดังนี้
 - 1.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่
 - 1.1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 1.1.2 นิสัยทางการเรียน
 - 1.1.3 ลักษณะมุ่งอนาคต
 - 1.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่
 - 1.2.1 ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง
 - 1.2.2 การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง
 - 1.2.3 ความคาดหวังของผู้ปกครอง
 - 1.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่
 - 1.3.1 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน
 - 1.3.2 การเลียนแบบเพื่อน
 - 1.3.3 การสนับสนุนการศึกษาต่อของครู
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

นิยามศัพท์เฉพาะ

1.แรงจูงใจในการศึกษาต่อ หมายถึง แรงกระตุ้นหรือแรงผลักดันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ที่มีต่อเป้าหมายในการศึกษาต่อ ได้แก่ การแสดงออกถึงความสนใจ ตั้งใจกระตือรือร้น มุ่งมั่น มานะพากเพียรไม่ย่อท้อ ฝ่าฟันกระทำสิ่งที่ยาก ๆ เพื่อให้ได้ศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น เพื่อต้องการเพิ่มพูนความรู้ซึ่งเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่หน้าที่การงาน และเพื่อยกระดับทางสังคมในวันข้างหน้า ตามความต้องการที่ตั้งไว้

2.ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หมายถึง สิ่งที่มีผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน มีรายละเอียดดังนี้

2.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต มีรายละเอียดดังนี้

2.1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งวัดได้จากคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ภาคการเรียนแรกที่เข้าเรียนจนถึงปัจจุบัน

2.1.2 นิสัยทางการเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนเป็นประจำที่มีต่อการเรียน ได้แก่ การเข้าชั้นเรียนตรงเวลา การทำงานที่ได้รับมอบหมาย การฝึกฝนและทบทวนเนื้อหาบทเรียน การวางแผนในการเรียน การเตรียมตัวก่อนสอบ

2.1.3 ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการเห็นความสำคัญในอนาคตข้างหน้าของนักเรียน โดยคาดการณ์ถึงผลที่อาจจะเกิดขึ้นจากการกระทำเกี่ยวกับการศึกษาเพื่อรองรับผลดี ป้องกันผลเสีย ศึกษาวางแผนปฏิบัติด้านการเรียนตลอดจนสามารถควบคุมตนเองในการศึกษาต่อได้

2.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง มีรายละเอียดดังนี้

2.2.1 ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง หมายถึง จำนวนรายได้ที่รับประจำต่อเดือนของผู้ปกครองในปัจจุบัน

2.2.2 การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง หมายถึง การแสดงออกของผู้ปกครองในการสนับสนุนทางการเรียนของนักเรียน ด้วยการช่วยเหลือนักเรียนในด้านต่าง ๆ ซึ่งส่งผลต่อการศึกษาต่อของนักเรียน แบ่งออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

2.2.2.1 การสนับสนุนด้านวัตถุ ได้แก่ การจัดหาอุปกรณ์การเรียน เครื่องแต่งกาย และเงิน ให้แก่นักเรียนอย่างเพียงพอ ตามความจำเป็นทางการเรียนของนักเรียน

2.2.2.2 การสนับสนุนด้านวาจา ได้แก่ การให้ความสนใจ ความเอาใจใส่ ให้คำปรึกษา และชี้แนะแนวทางด้านการศึกษาต่อแก่นักเรียน

2.2.3 ความคาดหวังของผู้ปกครอง หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนเกี่ยวกับเป้าหมายทางการศึกษาที่ผู้ปกครองได้ตั้งเอาไว้สำหรับนักเรียนและต้องการให้นักเรียนบรรลุตามเป้าหมายที่ได้ตั้งเอาไว้

2.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพ ทางการเรียน การเลียนแบบเพื่อน และการสนับสนุนการศึกษาต่อของครู มีรายละเอียดดังนี้

2.3.1 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน หมายถึง สภาพการณ์ทางการเรียนที่เกิดขึ้นทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนที่มีผลต่อนักเรียน ซึ่งประกอบด้วย สถานที่เรียน สื่อและอุปกรณ์ทางการเรียนการสอน มีรายละเอียดดังนี้

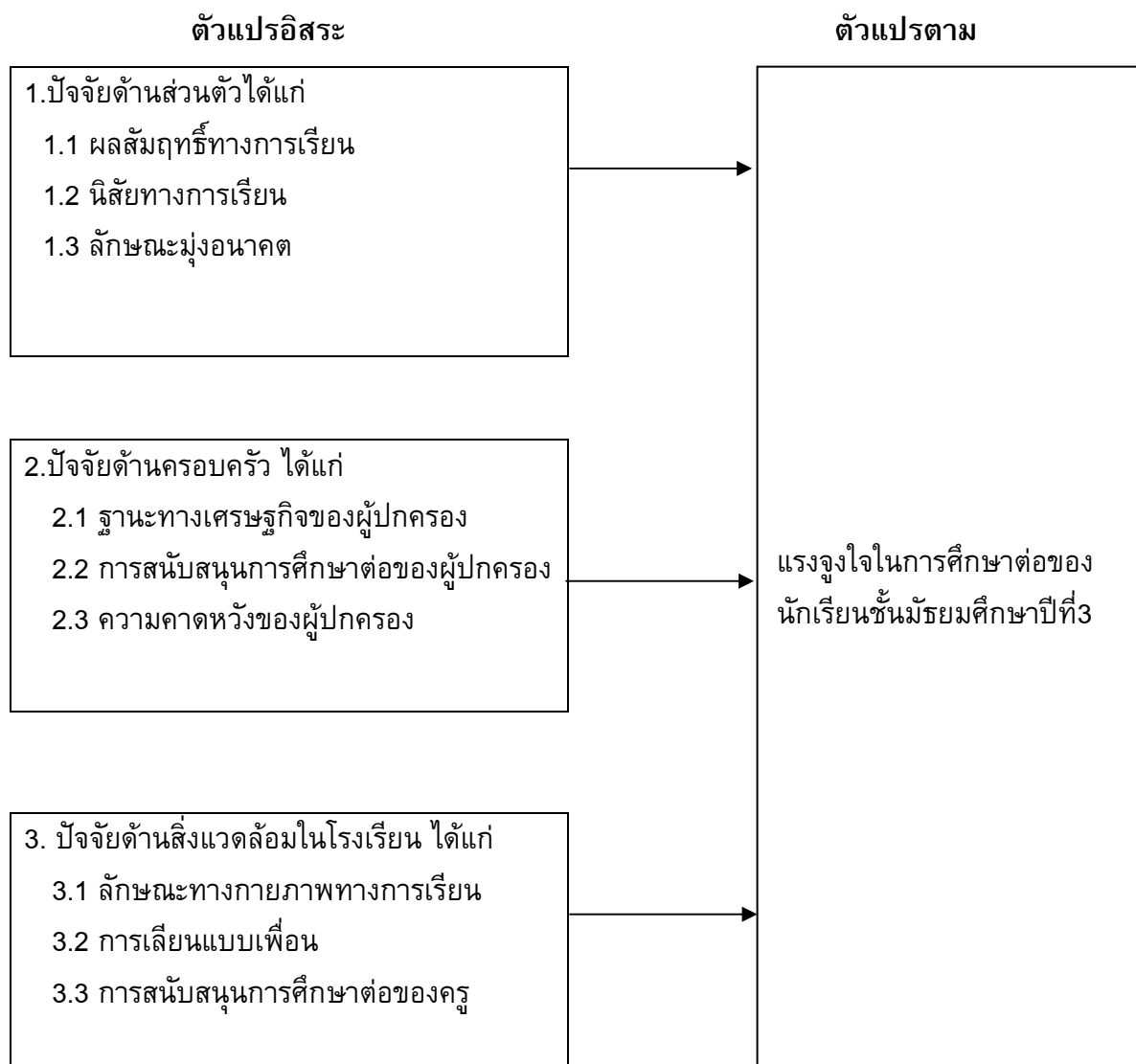
2.3.1.1 สถานที่เรียน ได้แก่ ห้องเรียนมีอากาศถ่ายเทได้สะดวกห้องเรียนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย สะอาด บริเวณห้องเรียนปราศจากกลิ่นและเสียงรบกวนขนาดของห้องเรียนไม่แออัด คับแคบ เมื่อเทียบกับปริมาณนักเรียน

2.3.1.2 สื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอน ได้แก่ เอกสารประกอบการเรียนอย่างเพียงพอ มีอุปกรณ์การเรียนที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพในการใช้งาน และมีปริมาณเพียงพอเมื่อเทียบกับนักเรียน

2.3.2 การเลียนแบบเพื่อน หมายถึง การกระทำของนักเรียนโดยเอาแบบอย่างที่ดีปฏิบัติเกี่ยวกับการศึกษาต่อ ได้แก่ การตั้งใจเรียน การอ่านหนังสือทบทวนเข้าห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือเตรียมตัวก่อนสอบ การเข้าร่วมกิจกรรม ตั้งใจฟังครูสอน และการวางแผนในการเรียน

2.3.3 การสนับสนุนการศึกษาต่อของครู หมายถึง การแสดงออกของครูในการสนับสนุนทางการเรียนของนักเรียน ด้วยการช่วยเหลือนักเรียนในด้านต่างๆ ได้แก่ ความเอาใจใส่ ชักถาม แนะนำและให้คำปรึกษาทั้งทางการเรียนและด้านส่วนตัวแก่นักเรียน ที่ส่งผลต่อการศึกษาต่อของนักเรียน

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

ปัจจัย 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคต ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง และความคาดหวังของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน การเลียนแบบเพื่อน และการสนับสนุนการศึกษาต่อของครู ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานในการวิจัย

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อ
 - 1.1 เอกสารเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อ
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อ
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อ
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อ
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อ

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อ

1.1.1 ความหมายของแรงจูงใจ

แรงจูงใจ (motive) เป็นคำที่ได้ความหมายมาจากคำภาษาละตินที่ว่า movere ซึ่งหมายถึง "เคลื่อนไหว (move)" ดังนั้น คำว่าแรงจูงใจจึงมีความหมายไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

1. แรงจูงใจ หมายถึง "บางสิ่งบางอย่างที่อยู่ภายในตัวของบุคคลที่มีผลทำให้บุคคลต้องกระทำ หรือเคลื่อนไหว หรือมีพฤติกรรมในลักษณะที่มีเป้าหมาย" (Walters.1978 :218) กล่าวอีกนัยหนึ่ง ก็คือ แรงจูงใจเป็นเหตุผลของการกระทำนั่นเอง

2. แรงจูงใจ หมายถึง "สภาวะที่อยู่ภายในตัวของผู้บริโภคที่เป็นพลังทำให้ร่างกายมีการเคลื่อนไหวไปในทิศทางที่มีเป้าหมายที่ได้เลือกไว้แล้ว ซึ่งมักจะเป็นเป้าหมายที่มีอยู่ในภาวะสิ่งแวดล้อม" (Loundon and Bitta.1988:368) จากความหมายนี้จะเห็นได้ว่าแรงจูงใจจะเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ประการ คือ

- (1) เป็นกลไกที่ไปกระตุ้นพลังของร่างกายให้เกิดการกระทำ และ
- (2) เป็นแรงบังคับให้กับพลังของร่างกายที่จะกระทำอย่างมีทิศทาง

ส่วนการจูงใจ (motivation) เป็นเงื่อนไขของการได้รับการกระตุ้นโดยมีการให้ความหมายไว้ ดังนี้

1. การจูงใจ หมายถึง "แรงขับเคลื่อนที่อยู่ภายในของบุคคลที่กระตุ้นให้บุคคลมีการกระทำ" (Schiffman and Kanuk. 1991:69)

2. การจูงใจ หมายถึง "แรงขับเคลื่อนที่มีมากและรุนแรง หรือมีความจำเป็นที่จะลดสภาวะความเครียดที่มีอยู่ภายในตัวของมนุษย์" (Walters.1978:218) การที่ผู้บริโภคจะได้รับการจูงใจได้จะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไข 3 ประการ คือ (1) ต้องมีการตระหนักถึงความต้องการ การจูงใจจะเป็นตัวกำหนดให้ผู้บริโภคต้องมีการกระทำอะไรบางอย่างในลักษณะของการตอบสนองถึงสิ่งที่ร่างกายต้องการ การตระหนักถึงความต้องการ (need recognition) เป็นสภาวะภายในของจิตใจที่สัมพันธ์กับการจูงใจ ดังนั้น ตัวกระตุ้นสำหรับการจูงใจจึงอาจเกิดจากภายในตัวของบุคคล เช่น เมื่อบุคคลรู้สึกหิว หรืออาจเกิดมาจากการตอบสนองต่อความเครียดที่อยู่ภายนอก เช่น การโฆษณาเพื่อนที่ได้เสื้อผ้าชุดใหม่ เป็นต้น (2) ต้องมีพลังขับเคลื่อนที่ทำให้ผู้บริโภคมีความอยากที่จะกระทำบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับความต้องการของผู้บริโภค พลังขับเคลื่อนนี้เป็นสิ่งที่มีอยู่ในตัวของบุคคล และ(3) ต้องมีเป้าหมายที่รับรู้ได้บางส่วนที่ทำให้พลังขับเคลื่อนของผู้บริโภคมีทิศทางที่จะมุ่งไปสู่ได้ ปกติเป้าหมายของบุคคลจะอยู่ในรูปของผลิตภัณฑ์ที่ธุรกิจได้มีการเสนอขายต่อตลาด ดังนั้นจะเห็นได้ว่า เงื่อนไขของการเกิดการจูงใจจะมีเพียง 1-2 อย่างนั้น ไม่ได้จะต้องประกอบด้วยทั้ง 3 ปัจจัยจึงจะเพียงพอให้เกิดการจูงใจ ฉะนั้น การจูงใจจึงเป็นสภาวะของจิตใจที่กำหนดทิศทางของพลังขับเคลื่อนของผู้บริโภคที่จะมุ่งไปสู่เป้าหมายทางการตลาดเฉพาะแบบใดแบบหนึ่ง

ความต้องการ แรงจูงใจ และพฤติกรรม (Needs, motives, and behavior)

ความต้องการของผู้บริโภค แรงจูงใจ และพฤติกรรมต่างมีคำจำกัดความและสามารถกำหนดให้เห็นความสัมพันธ์กันได้ หลักทั่วไป 3 ประการที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการ แรงจูงใจ และพฤติกรรมมีดังนี้

- 1.พฤติกรรมของมนุษย์ทั้งหมดต้องได้รับการจูงใจหรือถูกกระตุ้น
- 2.สภาวะของการจูงใจทั้งหมดไม่จำเป็นจะต้องนำไปสู่การเกิดพฤติกรรม
- 3.พฤติกรรมที่ได้รับการจูงใจอาจเกิดขึ้นจากการเรียนรู้หรือไม่ได้เรียนรู้ก็ได้

โดยมีรายละเอียดดังนี้

ประการที่ 1 เมื่อไรก็ตามที่บุคคลได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจกรรมถือว่าบุคคลได้รับการจูงใจ แรงจูงใจต่างๆ จะนำไปสู่พฤติกรรมที่มุ่งตอบสนองความต้องการให้เป็นที่พอใจ ตัวอย่างเช่น ร่างกายต้องการแสวงหาอาหาร ดังนั้นเมื่อบุคคลเกิดหิวขึ้นมาจะเกิดความรู้สึกทรมาณเป็นเหตุให้บุคคลต้องแสวงหาอาหาร นั่นคือ ถ้าปราศจากความหิวก็ไม่มีเหตุผลอันใดที่บุคคลจะต้องรู้ตัวถึงความขาดของร่างกาย ดังนั้น แรงจูงใจจึงเป็นตัวเชื่อมระหว่างความต้องการกับพฤติกรรม

ประการที่ 2 การจูงใจที่เป็นอยู่ในเวลานี้สามารถนำไปสู่การไม่เกิดพฤติกรรมได้ เมื่อไม่มีการกระทำใดๆ ผู้บริโภคจะไม่กระทำการใดๆ เมื่อไม่มีโอกาสที่จะกระทำ หรือแรงจูงใจไม่ได้รับการกระตุ้นให้เกิดการกระทำ ตัวอย่างเช่น ผู้บริโภคอาจได้รับการจูงใจให้อยาก

ได้รถยนต์หรือเสื้อผ้าราคาแพง แต่ไม่สามารถจะคาดหวังว่าจะมีเงินมาซื้อได้ทำให้ไม่เกิดการซื้อสินค้าที่ต้องการนั้นได้ ฉะนั้น จึงไม่เกิดพฤติกรรม

ประการที่ 3 พฤติกรรมที่เกิดจากการจูงใจสามารถเป็นได้ทั้งพฤติกรรมที่มีการเรียนรู้หรือไม่มีการเรียนรู้ก็ได้ การกระทำใดๆ ที่มีมาตั้งแต่เกิดไม่จำเป็นต้องคิดหรือมีประสบการณ์มาก่อนจะถือว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่ต้องเรียนรู้ ประเภทของพฤติกรรมที่ไม่ต้องเรียนรู้มีด้วยกัน 2 ลักษณะ คือ (1) การกระทำแบบสะท้อนมาจากประสาทโดยอัตโนมัติ (reflex action) ซึ่งการกระทำแบบสะท้อนกลับมาจากประสาทโดยอัตโนมัติ หมายถึง "การกระทำใดๆ ที่ไม่ได้ตั้งใจ หรือเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติอันเนื่องจากการตอบสนองต่อสิ่งกระตุ้น" (Walters.1978:220) เช่น การกะพริบตา การเต้นของหัวใจ เป็นต้น ส่วนการกระทำแบบสัญชาตญาณ หมายถึง "อะไรก็ตามที่มีมาแต่กำเนิดที่มีแนวโน้มจะให้เกิดพฤติกรรมในลักษณะใดลักษณะหนึ่งเป็นพิเศษ" (Walters.1978:220) ตัวอย่างเช่น การร้องไห้ของเด็กเมื่อหิวเป็นสัญชาตญาณที่เกิดโดยธรรมชาติ แต่ถ้าการร้องไห้ของเด็กนั้นเพื่อที่จะได้ของเล่นหรือกินขนมที่ชอบ ถือว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ เป็นต้น

แรงจูงใจ (Motive) เป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งในการผลักดัน กระตุ้น ดึงดูดให้บุคคลสำเร็จบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นผลจากการได้รับการตอบสนองต่อความต้องการของแต่ละบุคคล อย่างไรก็ตาม แรงจูงใจได้มีนักวิชาการทางการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศได้ให้ความหมายไว้ต่างกันดังนี้

กูด (Good. 1973 : 375) ได้ให้ความหมายว่า แรงจูงใจ หมายถึง การที่บุคคลหนึ่งพยายามกระทำการให้อีกบุคคลหนึ่งหรือหลาย ๆ คนมีความเห็นคล้อยตามกับตน

กิลฟอร์ด และเกรย์ (Guilford and Gray. 1970 : 12) ให้ความหมายว่า แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งเร้าที่นำช่องทางและเสริมสร้างความปรารถนาในการประกอบกิจกรรมของมนุษย์

โลเวลล์ (Lovell. 1980:109) กล่าวว่า แรงจูงใจ เป็นกระบวนการที่ชักนำโน้มน้าวให้บุคคลเกิดความพยายามเพื่อสนองตอบความต้องการบางประการให้บรรลุผลสำเร็จ

ไครเดอร์ และคณะ (ถวิล ธาราโกชน และศรีธัญย์ ดำริสุข . 2545 :155; อ้างอิงจาก Cridwe and Other.1983: 118) ได้ให้ความหมายว่า การจูงใจก็คือความปรารถนา ความต้องการ และความสนใจที่มากกระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมไปสู่ปลายทาง

จันท์ ชุ่มเมืองปัก (2546: 15) กล่าวว่า ความหมายของแรงจูงใจ (Motive) ในพจนานุกรมทางการศึกษาฉบับภาษาอังกฤษ จะได้ให้ความหมายไว้ใกล้เคียงกันหลายๆฉบับว่า "แรงจูงใจ หมายถึง ประสบการณ์จากจิตสำนึก หรือสภาวะจากจิตใต้สำนึก ที่จะเป็นปัจจัยหรือสาเหตุมากกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรม หรือให้สังคมเกิดการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดภายใต้สถานการณ์ที่กำหนดไว้

อารี พันธุ์มณี (2546:269) กล่าวว่าแรงจูงใจ หมายถึง การนำปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นแรงจูงใจมาผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างมีทิศทาง เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายหรือเงื่อนไขที่

ต้องการ ๆ ที่ต้องนำมาอาจจะเป็นเครื่องล่อ รางวัล การลวงโทษ การทำให้เกิดการตื่นตัวรวมทั้งทำให้เกิดความคาดหวัง

สุรางค์ โค้วตระกูล (2550:153) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง องค์ประกอบที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่มีจุดมุ่งหมาย แต่เนื่องจากเราไม่สามารถสังเกตแรงจูงใจได้โดยตรง จึงต้องอาศัยพฤติกรรมที่สังเกตได้ เป็นสิ่งที่อ้างอิงแต่บางครั้งอาจจะบอกสาเหตุของพฤติกรรมผิดด้วยเหตุผล

จากความหมายแรงจูงใจดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า แรงจูงใจ เป็นแรงที่จะกระตุ้นให้บุคคลเกิดความพยายาม เกิดความพร้อม ความพอใจ ที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ เพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทางตอบสนองความต้องการของตน

1.1.2 ความสำคัญของแรงจูงใจ

การจูงใจมีประเด็นที่น่าสนใจต่อการเกิดพฤติกรรมของบุคคลดังนี้ (พาสนา จุลรัตน์. 2548:195)

1.พฤติกรรมอย่างเดียวกันอาจจะเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ต่างกัน เช่น เด็กขโมยเงินอาจเนื่องมาจากอยากเรียกร้องความสนใจจากพ่อแม่ หรืออาจเนื่องมาจากต้องการเอาเงินไปซื้อของเล่น เป็นต้น

2.แรงจูงใจอย่างเดียวกัน อาจจะเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ต่างกัน เช่น นักเรียนที่ต้องการความสนใจและความรักจากครู อาจแสดงพฤติกรรมโดยการตั้งใจเรียนหนังสือ เพื่อทำคะแนนให้ดี ในขณะที่นักเรียนบางคนอาจซื้อของขวัญมากำหนดครูในวันสำคัญต่าง ๆ เพื่อต้องการความรักจากครู

3.พฤติกรรมอย่างเดียวกัน อาจจะมีสาเหตุมาจากแรงจูงใจหลายอย่าง เช่น พนักงานตั้งใจทำงาน เพื่อหวังรางวัลและคำชมเชยจากผู้บังคับบัญชา ต้องการตำแหน่งที่สูงขึ้น และต้องการความรักจากครู

4.พฤติกรรมที่เกิดการจูงใจนั้นจะต้องมีเป้าหมายเสมอ เช่น นักเรียนที่มีเป้าหมายเพื่อสอบเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยให้ได้ ก็ต้องทุ่มเทความพยายามในการอ่านหนังสือเพื่อเตรียมตัวให้พร้อมเพื่อที่จะสามารถสอบผ่านเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้

5.พฤติกรรมบางอย่างของบุคคลอาจถูกจูงใจให้กระทำ โดยเจ้าตัวอาจจะไม่ทราบถึงเป้าหมายที่แท้จริงได้ ถ้าความต้องการและเป้าหมายนั้นอยู่ในจิตใต้สำนึก เช่น มนตรีต้องการเป็นผู้ชนะในการแข่งมวยปล้ำ ซึ่งมนตรียึดว่าเป็นเพราะตนต้องการเงินรางวัล แต่จริง ๆ แล้วมนตรียังมีความต้องการและเป้าหมายที่จะชดเชยความก้าวร้าวที่อยู่ในจิตใต้สำนึกก็ได้

จันทร์ ชุ่มเมืองปัก (2546:35) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจว่าทำให้เกิดพฤติกรรมตอบสนองขึ้นตามที่เราต้องการ พฤติกรรมที่เกิดขึ้นจะเข้มข้นมีประสิทธิภาพหรือมีศักยภาพเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับความเข้มหรือความน่าสนใจของแรงจูงใจหรือความน่าสนใจของแรงจูงใจหรือการสร้างแรงจูงใจหรือการสร้างแรงจูงใจนั่นเอง และพฤติกรรมบางอย่างถ้าไม่มีแรงจูงใจเลย พฤติกรรมอาจจะไม่เกิดขึ้นเลยก็ได้

1.1.3 ประเภทของแรงจูงใจ

วอร์ลเคิล และ ชีบิลสเกอะ (Worchel & Shebilske 1989 อ้างถึงใน ปาริชาติ ทองอยู่ 2545) แบ่งแรงจูงใจเป็น 2 ประเภทคือ

1.แรงจูงใจภายใน หมายถึงแรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล ประกอบด้วยปัจจัย 2 ประการ คือ (1) การที่บุคคลต้องการที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนเองด้วยตนเอง และ (2) การที่บุคคลต้องการจะเพิ่มศักยภาพและความสามารถของตนเองและนักจิตวิทยาเชื่อว่าแรงจูงใจภายในมีความสำคัญมากกว่าแรงจูงใจภายนอก

2.แรงจูงใจภายนอก หมายถึงแรงจูงใจที่มาจากปัจจัยภายนอกที่มีผลต่อพฤติกรรมเช่น เงิน รางวัล เกียรติยศ ชื่อเสียง

ทิพวรรณ โชคไพศาล (ม.ป.ป. : ออนไลน์) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

1.แรงจูงใจทางกายภาพหรือแรงจูงใจทางสรีระ (Physiological Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการจำเป็นทางร่างกาย ซึ่งเป็นความขาดหรือความพร่องที่เกิดขึ้นในตัวมนุษย์ เมื่อเกิดความขาดขึ้นมนุษย์ก็จะแสดงพฤติกรรมที่มีเป้าหมายเพื่อลดความขาดนั้น และทำให้ร่างกายกลับเข้าสู่สภาพปกติหรือ สภาพสมดุล (Homeostatic) การรักษาสมดุลนี้อาจเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติภายในร่างกาย เช่น เมื่อร่างกายรู้สึกร้อนเกินไป ก็จะมีการหลั่งของเหงื่อเพื่อระบายความร้อน เนื่องจากแรงจูงใจทางกายภาพเป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการพื้นฐานจำเป็นของมนุษย์ซึ่งชีวิตจะขาดเสียไม่ได้จึงมักใช้ชื่อเรียกแรงจูงใจชนิดนี้ว่าแรงจูงใจปฐมภูมิ (Primary Motives)

2.แรงจูงใจทางจิตวิทยาหรือแรงจูงใจทางสังคม(Psychological Motives หรือ Social Motives)เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการทางด้านจิตใจและสังคม โดยทั่วไปเกิดจากการเรียนรู้ และมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จากการศึกษาที่ปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมแรงจูงใจทางจิตวิทยานี้ ถึงแม้ไม่ได้รับการตอบสนองก็ไม่มีผลโดยตรงต่อการมีชีวิตอยู่แต่มีผลต่ออารมณ์ความรู้สึกและสภาพจิตใจของบุคคล

กันตยา เพิ่มพล (2541:58) ได้แบ่งแรงจูงใจทางด้านจิตวิทยาออกเป็น 3 ประเภทคือ

1. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliative Motivation) คือ ความต้องการของบุคคลที่จะมีความสัมพันธ์อันดีกับคนอื่น เพื่อนร่วมงาน คำนึงถึงการยอมรับจากเพื่อนร่วมงานและรักษาหน้าที่ซึ่งกันและกันมากกว่าคำนึงถึงการทำงานโดยตรง บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์นี้จะประสบความสำเร็จในการทำงานก็ต้องได้รับการสนับสนุนจากพวกพ้อง

2. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motivation) บุคคลที่มีแรงจูงใจประเภทนี้จะใช้อำนาจเผด็จการต่อคนอื่น มีความต้องการอย่างรุนแรงที่จะมีอำนาจเหนือและต้องการใช้อำนาจในการควบคุมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) บุคคลที่มีแรงจูงใจประเภทนี้จะเป็นคนมีเหตุผล มีภาวะในการเสี่ยงในระดับที่เป็นไปได้ รู้จักใช้วิจรรย์ญาณอย่างรอบคอบและทำงานเพื่อผลงานจริง

อารี พันธุ์มณี (2542 : 181-182) แบ่งประเภทของแรงจูงใจ ตามลักษณะของการแสดงทางพฤติกรรม ได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆดังนี้

1. การจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นสภาวะที่บุคคลต้องการที่กระทำหรือเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างด้วยตนเอง ไม่ต้องอาศัยการชักจูงจากสิ่งเร้าภายนอก เช่น ความต้องการเรียนเพื่อต้องการความรู้ ทำงานเพราะต้องการสนุกและความชำนาญ ซึ่งความต้องการหรือความสนใจพิเศษ ตลอดจนความรู้สึกนึกคิดหรือทัศนคติของแต่ละบุคคล จะผลักดันให้บุคคลสร้างพฤติกรรมขึ้นซึ่งได้แก่ ความอยากรู้ อยากรูเห็น ความรัก ความศรัทธา เป็นต้น

2. ความจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นสภาวะที่บุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าภายนอก เช่นสิ่งของ หรือเกียรติยศเงินเดือน ปริญญาบัตร ความก้าวหน้ารางวัล คำชมเชย การแข่งขัน การติเตียน ทำให้บุคคลมองเห็นเป้าหมาย จึงเร้าให้บุคคลเกิดความต้องการและแสดงพฤติกรรมสู่เป้าหมายนั้น

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2544:121) ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจ แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. แรงจูงใจเพื่อความอยู่รอด (Survival Motives) เป็นแรงจูงใจที่ช่วยให้คนเราสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ แรงจูงใจชนิดนี้มักจะสัมพันธ์กับสิ่งเบื้องต้นที่คนเราต้องการในชีวิต เช่น อาหาร น้ำ อากาศ การขับถ่าย เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ในสังคมอาจได้รับอิทธิพลโดยตรงจากสิ่งเร้าที่เป็นบุคคล หรือจากวัตถุที่มองเห็นได้ จับต้องได้ หรือมาจากภาวะทางสังคมที่มองไม่เห็นก็ได้ เช่น การที่มีอิทธิพลเหนือผู้อื่น การเป็นผู้นำ การสร้างมิตร เป็นต้น

3. แรงจูงใจเกี่ยวกับตนเอง (Self Motives) แรงจูงใจชนิดนี้ค่อนข้างจะซับซ้อนพอสมควรและเป็นสิ่งผลักดันให้คนเราพยายามปรับตัวไปในทางที่ดีขึ้น เช่น แรงจูงใจเกี่ยวกับความสำเร็จในหน้าที่การงาน หรือความสำเร็จในชีวิต เป็นต้น

จันทร์ ชุ่มเมืองปัก (2546 : 85-92) ที่ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจไว้ 2 ประเภทใหญ่ๆคือ ประเภทที่ดูจากการแสดงออกทางพฤติกรรมและประเภทที่ดูตามลักษณะที่มาของแรงจูงใจ

1. แรงจูงใจประเภทตามลักษณะการแสดงออกทางพฤติกรรม คือเป็นแรงจูงใจที่จะสังเกตได้จากพฤติกรรมที่แสดงออกมาให้เห็นทางสายตาได้ชัดเจน เช่นพฤติกรรมที่แสดงออกให้เห็นว่าสงสารพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นว่ามีความรัก ซึ่งแรงจูงใจในประเภทนี้ ยังแบ่งออกไปอีกเป็น 2 ประเภทย่อยคือประเภทการแสดงออกภายในกับประเภทการแสดงออกภายนอก

1.1 แรงจูงใจในประเภทที่เป็นการแสดงออกทางการจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ได้แก่จำพวกประสบการณ์ที่เป็นแรงจูงใจ อันเกิดจากความรู้สึกของบุคคลนั้น เช่นความรัก ความเมตตา ความเชื่อถือหรือความยอมรับ หรือในทางตรงกันข้าม เกิดความรู้สึกเกลียดหรือโกรธก็จะแสดงให้เห็นสีหน้าท่าทาง แรงจูงใจภายในนี้ไม่ต้องอาศัยความต้องการสิ่งเร้าจากภายนอกเลย

1.2 แรงจูงใจที่เป็นการแสดงออกทางการจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) ได้แก่ จำพวกประสบการณ์ที่เป็นแรงจูงใจอันเกิดจากความต้องการของนอกกาย เช่นอยากได้บ้านใหม่ สู้ซุ๊ดใหม่ อยากได้ปริญญาโท-เอก นี่คือนแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการผลตอบแทนเป็นวัตถุ หรือเป็นข้าวของ เงินทอง แรงจูงใจที่เป็นการจูงใจภายนอกจึงเป็นสภาวะที่บุคคลหรือใครก็ตามได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าภายนอก จึงเกิดพฤติกรรมที่มุ่งไปสู่จุดมุ่งหมายที่ตนต้องการเช่น อยากได้ปริญญาที่สูงขึ้นไป ก็ตั้งใจศึกษาเพิ่มเติม เป็นต้น

2. แรงจูงใจประเภทดูตามลักษณะที่มาของแรงจูงใจ คือเป็นแรงจูงใจที่มาจากทั้งภายในและภายนอก คือทั้ง Intrinsic และ Extrinsic แต่พฤติกรรมที่แสดงออกจะเกิดจากสิ่งแวดล้อมและสังคมรอบกายเช่น ความอบอุ่น ความหนาว ความเย็น ความอึด ความดี ความเก่ง เป็นต้น ซึ่งแรงจูงใจประเภทนี้แบ่งออกเป็น 3 ประเภทย่อยได้แก่

2.1 แรงจูงใจที่มาจากจูงใจทางสรีรวิทยา (Physical Motivation) ได้แก่ จำพวกประสบการณ์ที่เป็นแรงจูงใจที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมสนองความต้องการทางกายทั้งหลายทั้งปวง เช่น ความหิว ทำให้เกิดพฤติกรรมมารับประทาน ปวดท้องทำให้เป็นแรงจูงใจในการพบแพทย์ อากาศร้อนก็เป็นแรงจูงใจที่จะแสวงหาเครื่องปรับอากาศ หรือเดินทางมาเหนือยก็จะเป็แรงจูงใจให้เราต้องการพักผ่อน เป็นต้น แรงจูงใจประเภทนี้โดยทั่วไปก็คือ ประสบการณ์ประจำวันของทุกคนที่ยังมีชีวิตและจะมีพฤติกรรม เพื่อสนองความต้องการที่มาจากแรงจูงใจนั้นๆอย่างหลากหลายนั่นเอง เรียกว่า สิ่งแวดล้อมและสิ่งเร้าทำให้เกิดความร้อน ความหนาว ความกระหายและความรู้สึกต่างๆซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นไปตามธรรมชาติและพฤติกรรมในแต่ละครั้งที่เกิดขึ้นเช่น คนที่หิวมากก็รับประทานมาก คนที่กระหายมากก็ดื่มน้ำมาก คนที่ปวดมากก็ร้องครวญครางเสียงดังกว่า หรือโกรธมากก็โต้ตอบรุนแรง เป็นต้น

2.2 แรงจูงใจที่มาจากการจูงใจทางจิตวิทยา (Psychological Motivation) แรงจูงใจประเภทนี้ไม่มีความจำเป็นโดยตรงต่อการดำเนินชีวิต เหมือนแรงจูงใจทางสรีรวิทยา แต่มีความสำคัญต่อสุขภาพจิตโดยเฉพาะ คือก่อให้เกิดความสุขจิตดีสม่ำเสมอ มีความสดชื่นไม่เศร้าสร้อย มีความกระฉับกระเฉงเบิกบานอยู่เป็นนิจ ยิ้มแย้มแจ่มใสจนเกิดเป็นนิสัยเป็นแรงจูงใจที่ทำให้เกิดพฤติกรรมความรู้สึก ประเภทจูงใจภายในนั้น ตัวอย่างเช่น การแอบมองที่เรียกว่า “ถ้ามอง” เพื่อสนองตอบความต้องการอยากรู้อยากเห็นที่เป็นการจูงใจภายในของเขา

2.3 แรงจูงใจที่มาจากการจูงใจทางสังคม (Social Motivation) ประสบการณ์ที่เป็นแรงจูงใจประเภทนี้ คือตัวอย่างที่เคยมีผู้ประสบความสำเร็จจากการยกย่องจากสังคม เช่น การสรรหาครูผู้มีความดีเด่นของคุรุสภาที่ดำเนินการมาตั้งแต่ พ.ศ. 2525 จนถึงปัจจุบัน (2552) ที่คณะกรรมการสามารถสรรหาครูผู้มีความดีเด่นได้ติดต่อกันมาทุก ๆ ปี เพราะมีตัวอย่างจากครูที่ได้รับรางวัลดีเด่นรุ่นก่อน ๆ กระตุ้นคุรุสภาหลัง ๆ ประพฤติปฏิบัติในทางที่ดี ตามกฎกติกาที่คณะกรรมการคุรุสภาได้ตั้งไว้เพื่อหวังว่าจะได้รับการสรรหาให้เป็นครูดีเด่น แรงจูงใจประเภทนี้มีคุณค่าที่จะส่งเสริมให้สังคมประพฤติปฏิบัติแต่ในสิ่งที่ดีงาม

คำว่า ทางสังคมออกจะเป็นคำที่มีความหมายและตีความหมายได้กว้างมาก ดังนั้นจึงมีผู้แบ่งแรงจูงใจที่มาจากทางสังคมนี้ออกไปอีกเป็น 3 ประเภทย่อยดังต่อไปนี้

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) ได้แก่แรงจูงใจที่เป็นประสบการณ์ที่เคยประสบความสำเร็จทางสังคมมากระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม เพื่อความสำเร็จอีกครั้งหนึ่ง นักจิตวิทยาบางท่านจึงเรียกแรงจูงใจประเภทนี้ว่า ความต้องการผลสัมฤทธิ์ (Need For Achievement) ซึ่งใช้ตัวย่อเป็นที่เข้าใจในหมู่นักจิตวิทยาว่า n Ach ลักษณะของพฤติกรรมที่เกิดจากแรงจูงใจประเภทนี้จะมีลักษณะที่เมอร์เรย์ ได้สรุปไว้ 5 ประการดังนี้

1. ปฏิบัติงานด้านความเร็ว โดยความตั้งใจว่าจะทำให้ได้ผลดีที่สุด
2. มีการจัดการและควบคุมคน ความคิดและวัสดุสิ่งของได้รวดเร็ว และด้วยความอิสระ

3. สามารถเอาชนะสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคได้ด้วยมาตรฐานที่ดีเลิศ (Excellent)
4. ตั้งใจทำงานเพื่อจะแข่งขันเอาชนะผู้อื่นให้จงได้
5. มักจะเพิ่มความนับถือตนเองด้วยประสบการณ์แห่งความสำเร็จของตน

แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliative Motive) ได้แก่ แรงจูงใจที่เป็นประสบการณ์ที่เคยประสบความสำเร็จทางสังคมมาแล้ว โดยเฉพาะในด้านความสัมพันธ์ ซึ่งคนที่มีแรงจูงใจประเภทนี้มักจะเป็นผู้ที่เข้าสังคมได้มีหรือจะทำงานเป็นคณะหรือเป็นทีมดีมาก

แรงจูงใจต่อความนับถือตนเอง (Self-Esteem Motive) ได้แก่พวกที่เป็นประสบการณ์ที่เป็นแรงจูงใจให้บุคคลที่เคยประพฤติปฏิบัติอย่างนั้น ๆ จนมีคนให้ความเคารพนับถือมาแล้ว เขาจึงประพฤติเช่นนั้นอยู่เป็นนิจ และการกระทำเช่นนั้นนั้นก็ถูกนำไปเป็นตัวอย่างของคนรุ่นหลังด้วยความยอมรับศรัทธา นับเป็นแรงจูงใจที่เป็นประโยชน์มากต่อสังคม

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์และแรงจูงใจต่อความนับถือตนเอง เป็นประเภทย่อยของประเภทแรงจูงใจแต่ยังมีนักจิตวิทยาบางคน เช่น B.Halmer Glimer แห่งมหาวิทยาลัย Carnegie Mellon ได้พูดถึงแรงจูงใจตามลักษณะของแรงจูงใจด้านสังคมโดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภทย่อยเหมือนกัน คือแรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว แรงจูงใจใฝ่อำนาจ และแรงจูงใจใฝ่อิสระและพึ่งพา ดังนี้

1. แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว (Aggressive Motive) ได้แก่แรงจูงใจที่เป็นประสบการณ์กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมทางลบ ที่เรียกว่า ความก้าวร้าว เช่นเมื่อตอนเด็กๆเวลาร้องไห้ พ่อแม่หรือพี่เลี้ยงจะหยิบไม้เรียวมาเขี่ยจนตีจนเราหยุดร้องไห้ พอเรามีลูกก็ปฏิบัติเช่นนั้นกับลูกบ้างหรือนักการเมืองบางคนเวลาอภิปรายในสภาใช้คำก้าวร้าวแสดงให้เห็นว่าตนมีความกล้า ซึ่งบางทีก็หยุดทำที่ของฝ่ายตรงข้ามได้เลยกระทำเช่นนั้นในเวลาต่อมาแรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าวนี้เป็นสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยงที่สุด

2. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive) นักเลงที่เคยแสดงตนว่ามีอำนาจเหนือกว่าผู้อื่นมักจะแสดงพฤติกรรมออกมาให้เห็น เพื่อให้คนอื่นเกรงอิทธิพลของตน เช่นนักเลงคุมหัวคิวต่างๆแรงจูงใจของเขาก็คือทำที่ของผู้อื่นยอมรับในอำนาจ ก็คิดว่าที่ตนทำนั้นถูกต้องแล้ว ความจริงเรื่องอำนาจนี้ถ้าผู้ครอบครองอำนาจเป็นผู้มีความยุติธรรมจริง ก็จะมีแต่ความปรารถนาดีต่อสังคม การแสดงอำนาจแต่ละครั้งถ้าเพื่อความสงบสุขของสังคม เพื่อความเรียบร้อยความยุติธรรมในสังคมก็ย่อมจะได้รับการยอมรับ ตัวอย่างจริงคือสมัยรัฐบาลหนึ่งได้ใช้ความเด็ดขาดในการปกครองบ้านเมือง ซึ่งก็เหมาะสมกับเหตุการณ์ในยุคนั้นๆ แต่ถ้าเป็นการใช้อำนาจเพื่อผลประโยชน์ของตนหรือของพรรคพวกของตน การแสดงอำนาจประเภทนี้ก็ย่อมไม่ถูกต้องและคงไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมทั่วไป ในทางธรรมะ หากถือธรรมะเป็นอำนาจและถืออำนาจเป็นธรรม ธรรมะก็จะเป็นแรงบัลดาลใจให้แสดงพฤติกรรมต่างๆเช่น การลุยโคลนบุกน้ำเพื่อช่วยคนกำลังจมน้ำ โดยมีแรงจูงใจอยู่ที่ธรรมะหรือความดีงาม เพื่อต้องการความช่วยเหลือผู้อื่นและเมื่อช่วยเขาแล้วก็มีความสุข แรงจูงใจใฝ่ในอำนาจเช่นนี้เป็นสิ่งที่ดีงามและมีคุณค่า

3. แรงจูงใจใฝ่อิสระและพึ่งพา (Independence-Dependence Motive) ได้แก่แรงจูงใจที่เป็นประสบการณ์ของบุคคล 2 พวกที่เห็นตรงกันข้าม พวกหนึ่งเห็นว่าถ้าอยู่อย่างอิสระไม่สนใจใคร จำทำให้ชีวิตเป็นสุข บุคคลจำพวกนี้ จึงใฝ่ในทางเป็นตัวของตัวเอง มีนิสัยเยียบๆไม่ชอบสูงส่งกับใคร บางทีก็จะแยกตัวเองออกจากสังคม เช่นไปเป็นนักบวช โดยที่มองเห็นตัวอย่างพระหรือนักบวชที่ออกไปหาวิเวกแล้วเป็นสุข ตรงข้ามอีกพวกหนึ่ง ที่ใฝ่พึ่งพาพวกนี้ประเภท (Dependence Motive) เป็นแรงจูงใจที่มีประสบการณ์จากเคยพึ่งพาอาศัยผู้ใหญ่แล้วมีความสุข เช่นลูกบางคนเลี้ยงไม่โต บางคนแต่งงานแล้วยังอาศัยอยู่กับแม่ ไม่กล้าแยกห่างเพราะกลัวจะลำบาก บางคนไม่กล้าแม่แต่จะแต่งงานมีคู่เพราะกลัวจะต้องแยกไปอยู่ที่อื่นขาดที่พึ่งที่อบอุ่น แรงจูงใจประเภทนี้ในส่วนดีก็มีอยู่มาก เช่นนิสัยพึ่งพาและช่วยเหลือกันในสังคม

เอื้อเพื่อกัน เห็นใจกัน เข้าใจกัน รักกันสามัคคีกัน มีการให้กันและกัน แม้ไม่มีอะไรจะให้ก็ให้เป็นความรัก ให้ด้วยการอภัย เรื่องนี้ Gilmer ได้กล่าวลักษณะของคนที่มีแรงจูงใจใฝ่และมีแรงขับในเรื่องสอดรู้สอดเห็นต่ำ (A Low Curiously Drive) ซึ่งนับเป็นแนวทางที่จะทำให้สังคมอยู่กันอย่างสันติสุข

ซูซีฟ อ่อนโคสูง (2549:5) ได้แบ่งแรงจูงใจในการเรียนออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1.แรงจูงใจภายนอก หมายถึง แรงจูงใจในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการซึ่งอยู่นอกเหนือกิจกรรมนั้นโดยตรง

2.แรงจูงใจภายใน หมายถึง แรงจูงใจในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้กิจกรรมนั้นบรรลุจุดมุ่งหมาย

นงลักษณ์ ไหว้พรหม (2547 : ออนไลน์) แบ่งอย่างกว้างๆ ได้ 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physiological) เป็นแรงจูงใจที่ติดตัวมาแต่กำเนิด มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการดำรงชีวิต เช่น ความหิว ความกระหายน้ำ ความต้องการทางเพศ

2. แรงจูงใจทั่วไปที่ไม่ใช่การเรียนรู้ หรือแรงจูงใจทั่วไป (Unlearned or General Motives) เป็นแรงจูงใจที่ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะการเรียนรู้และไม่ใช้เกิดขึ้นเพราะความเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย เป็นความต้องการส่วนบุคคล เช่น ความต้องการเคลื่อนไหว และทำกิจกรรมต่าง ๆ ตลอดจนความอยากรู้อยากเห็น ความกลัว ความต้องการความรักใคร่เอ็นดู

3. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ ไม่ใช่ติดตัวมาแต่กำเนิด แต่เกิดขึ้นเพราะการที่บุคคลได้เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมด้วยเหตุที่คนเป็นสัตว์สังคม ดังนั้นพฤติกรรมส่วนใหญ่จึงได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมทางสังคมได้แก่ สถาบันต่าง ๆ วัฒนธรรม ค่านิยม ความนึกคิด ความเชื่อถือ ขนบธรรมเนียมประเพณี ศาสนา เป็นต้น แรงจูงใจทางสังคม ได้แก่ ความต้องการให้สังคมยอมรับนั่นเอง

สรุปได้ว่าประเภทของแรงจูงใจแบ่งออกได้ตามหลักของการแบ่ง เช่น แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก หรือแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ แรงจูงใจเพื่อความอยู่รอด แรงจูงใจทางสังคม แรงจูงใจเกี่ยวกับตนเอง

1.1.4 ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ

1.1.4.1 ทฤษฎี ERG (ERG theory : Alderfer)

แอลเดอร์เฟอร์ (Alderfer) (ฎารณีย์ แผนสมบูรณ์, 2548 :13 ; อ้างอิงจาก ดินปรัชญพฤกษ์, 2542: 46) ได้เสนอแนะทฤษฎี ERG ที่ได้ย่อลำดับความต้องการ 5 อย่างของมาสโลว์ เหลือเพียง 3 อย่าง คือ

1.ความต้องการการดำรงอยู่ (existence needs) ซึ่งรวมความต้องการทางกายภาพและความมั่นคงปลอดภัยไว้ด้วยกัน

2.ความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น (relation needs) ซึ่งรวมถึงความต้องการทางสังคมและความต้องการที่จะได้รับการยกย่อง และ

3.ความต้องการที่จะมีความเจริญงอกงาม (growth needs) ซึ่งหมายถึงความต้องการที่จะทำอะไรให้สำเร็จด้วยตนเอง (self-actualization) ของมาสโลว์นั่นเอง

แอลเดอร์เฟอร์ ได้ขยายทฤษฎีของมาสโลว์ออกไป โดยการพิจารณาว่าบุคคลจะมีปฏิกิริยาอย่างไรเมื่อพวกเขาสามารถหรือไม่สามารถตอบสนองความต้องการของพวกเขาได้ โดยได้พัฒนาหลักการความพอใจ-ความก้าวหน้า (satisfaction-progression principle) ขึ้นมาอธิบายถึงวิถีทางที่บุคคลจะก้าวขึ้นไปตามลำดับเมื่อได้รับการตอบสนองในขั้นต่ำกว่าแล้ว ในทางกลับกันหลักการความคับอกคับใจ-การถดถอย (frustration-regression principle) ก็สามารถอธิบายได้ว่าเมื่อบุคคลยังคับอกคับใจกับความพยายามที่จะตอบสนองความต้องการระดับสูงขึ้นไปอยู่ พวกเขาจะหยุดการตอบสนองความต้องการระดับสูงนี้และถดถอยกลับมาตอบสนองความต้องการระดับต่ำแทน ข้อดีของผลงานของแอลเดอร์เฟอร์ (Alderfer) คือ การที่เขามองว่ากลุ่มความต้องการทั้งสามมิได้แยกออกจากกันอย่างเด็ดขาดแต่มีความสัมพันธ์กันแบบต่อเนื่อง (continuum) นอกจากนี้แอลเดอร์เฟอร์ ยังมองว่าความต้องการของคนไม่จำเป็นจะต้องเกิดขึ้นจากต่ำไปสูงตามลำดับเหมือนกับของมาสโลว์ แต่อาจจะเกิดขึ้นพร้อม ๆ กันหลาย ๆ อย่างก็ได้ เช่น ความต้องการเงินเดือนที่เพียงพอ สามารถเกิดขึ้นได้ในขณะเดียวกันกับความต้องการการชื่นชมและความต้องการการสร้างสรรค์

ทฤษฎีแรงจูงใจ เกี่ยวกับเรื่องความต้องการของมนุษย์ ได้มีผู้รู้หลายท่านได้อธิบายไว้จึงมีทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจมากมายหลายทฤษฎี ในที่จะนำเสนอ 3 ทฤษฎี คือ

1.1.4.2 ทฤษฎีการจูงใจของมาสโลว์(Maslow 's General Theory of Human Motivation)

มาสโลว์ (สุรางค์ โคว์ตระกูล. 2537:116-117;อ้างอิงจาก Maslow.1970) นักจิตวิทยาชาวอังกฤษ เป็นคนแรกที่ได้ตั้งทฤษฎีทั่วไปเกี่ยวกับแรงจูงใจไว้และเป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลาย สมมติฐานดังกล่าวมีสาระสำคัญ ดังนี้

1. มนุษย์มีความต้องการ และเป็นความต้องการที่ไม่มีการสิ้นสุด ขณะที่ความต้องการได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการอย่างอื่นก็จะเข้ามาแทนที่ไม่มีวันสิ้นสุด

2. ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้ว จะไม่เป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรมอีกต่อไป

3. ความต้องการของมนุษย์ มีลำดับชั้นความสำคัญ (A Hierarchy of Needs) คือ เมื่อความต้องการในระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการระดับสูงก็จะเรียกร้องให้มีการตอบสนองทันที

มาสโลว์ ได้แบ่งลำดับความต้องการของมนุษย์เรียงลำดับความสำคัญจากขั้นที่ 1 ถึงขั้นที่ 5 ดังนี้

1. ความต้องการทางสรีระ หมายถึง ความต้องการพื้นฐานของร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความต้องการทางเพศ และการพักผ่อน เป็นต้น ความต้องการเหล่านี้เป็นความต้องการที่จำเป็นสำหรับการมีชีวิตอยู่ มนุษย์ทุกคนมีความต้องการทางสรีระอยู่เสมอ จะขาดเสียมิได้ถ้าอยู่ในสภาพที่ขาดจะกระตุ้นให้คนมีกิจกรรมขวนขวายที่จะสนองความต้องการ

2. ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยหรือสวัสดิภาพ หมายถึง ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เป็นอิสระจากความกลัว ชูเชิญ บังคับจากผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม เป็นความต้องการที่จะได้รับการปกป้องคุ้มกัน ความต้องการประเภทนี้เริ่มตั้งแต่วัยทารกกระทั่งวัยชรา ความต้องการที่จะมีงานทำเป็นหลักแหล่งก็เป็นความต้องการเพื่อสวัสดิภาพของผู้ใหญ่อย่างหนึ่ง

3. ความต้องการความรักและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ มนุษย์ทุกคนมีความปรารถนาจะได้เป็นที่รักของคนอื่น และต้องการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ ทราบว่าทุกคนยอมรับตนเป็นสมาชิก คนที่รู้สึกเหงาไม่มีเพื่อน มีชีวิตที่ไม่สมบูรณ์ เป็นผู้ที่มีความต้องการประเภทนี้ คนที่รู้สึกว่าตนเป็นที่รักและยอมรับของหมู่ จะเป็นผู้ที่สมปรารถนาในความต้องการประเภทนี้

4. ความต้องการที่จะรู้สึกว่าคุณค่า ความต้องการนี้ประกอบด้วยความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ มีความสามารถ ต้องการที่จะให้ผู้อื่นเห็นว่า ตนมีความสามารถ มีคุณค่าและมีเกียรติ ต้องการได้รับการยกย่องนับถือจากผู้อื่น ผู้ที่มีความสมปรารถนาในความต้องการนี้จะเป็นผู้ที่มีความมั่นใจในตนเอง เป็นคนมีประโยชน์และมีค่า ตรงข้ามกับผู้ที่ขาดความต้องการประเภทนี้ จะรู้สึกว่าตนเองไม่มีความสามารถและมีปมด้อยมองโลกในแง่ร้าย

5. ความต้องการที่จะรู้จักตนเองอย่างแท้จริง และพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่ตามศักยภาพของตน มาสโลว์อธิบายความต้องการที่เรียกว่า Self Actualization ว่าเป็นความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงของตน กล่าวที่จะตัดสินใจในการเลือกทางเดินชีวิต รู้จักค่านิยมของตนเอง มีความจริงใจต่อตนเอง ปรารถนาที่จะเป็นคนดีที่สุดในเท่าที่จะมีความสามารถทำได้ ทั้งด้านสติปัญญา ทักษะ และอารมณ์ความรู้สึก ยอมรับตัวเองทั้งส่วนดีส่วนเสียของตน ที่สำคัญที่สุดก็คือ การมีสติที่จะยอมรับว่าตนได้ใช้กลไกในการปรับตัว เพื่อเผชิญสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ ที่เป็นสิ่งที่ท้าทาย น่าตื่นเต้นและมีความหมาย กระบวนการที่จะพัฒนาตนเองตามศักยภาพของตนเป็นกระบวนการที่ไม่มีจุดจบตลอดเวลาที่มีชีวิตอยู่ มนุษย์ทุกคนมีความต้องการที่จะพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่ตามศักยภาพของตน เพราะมีน้อยคนที่จะได้ถึงขั้น Self Actualization อย่างเต็มสมบูรณ์

1.1.4.3 ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์และแอตเลอร์ แตกต่างกันที่การสนใจเพื่อตอบสนองความต้องการมาสโลว์มีความเห็นว่า ถ้าความต้องการของสังคมมาได้รับการตอบสนองเท่าไร ก็ยิ่งมีความปรารถนามากขึ้นเท่านั้น ส่วนแอตเลอร์กลับเห็นว่า ยิ่งความสัมพันธ์กับผู้อื่นไม่ได้รับการตอบสนองมากขึ้นเท่าไร บุคคลจะยิ่งหันกลับไปปรารถนาใน

ความต้องการดำรงชีวิตทางวัตถุมากขึ้น เช่นเดียวกับความต้องการการพัฒนา ถ้าไม่ได้รับความต้องการเพียงพอ ก็หันกลับไปปรารถนาในความต้องการเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับผู้อื่นมากขึ้น นั่นก็คือ บุคคลจะปรารถนาในความต้องการที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น ถ้าความต้องการที่เป็นนามธรรมไม่ได้รับการตอบสนองอย่างพอเพียง

1.1.4.4 ทฤษฎีความต้องการความสำเร็จของแมคเคลแลนด์ (The Need to Achieve Theory)

แมคเคลแลนด์ (ทองหล่อ นาคหอม.2535:22; อ้างอิงจาก McClelland. 1961) นักจิตวิทยาได้ทำการวิจัยในเรื่องความต้องการความสำเร็จพบว่า ผู้ที่ประสบความสำเร็จสูงทั้งหลายแตกต่างกันโดยทั่วไป โดยจะมีลักษณะ ดังนี้

1. มีความรับผิดชอบสูง แสวงหาโอกาสเพื่อที่จะได้มีโอกาสในการรับผิดชอบ แก้ไขปัญหาที่มีอยู่ พวกนี้จะมีความปรารถนาจะกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้ดีขึ้นกว่าเดิมอยู่เสมอ
2. มีเป้าหมายระดับกลาง เพราะหากไม่ประสบความสำเร็จแล้วจะรู้สึกไม่สบายใจ ดังนั้นจึงไม่ตั้งหมายไว้สูงเกินไป เพื่อลดความเสี่ยงและให้ความเชื่อมั่นในความสำเร็จสูง
3. ต้องการได้รับข้อมูลกลับที่ทันการณเกี่ยวกับงานของตนว่าสำเร็จหรือล้มเหลว เพื่อการตัดสินใจในงานของตนครั้งต่อไป
4. ต้องทำงานร่วมกับผู้ที่มีความสามารถ เพื่อที่เขาจะได้พยายามปรับปรุงความสามารถของเขาให้ทัดเทียมกับผู้ที่มีความสามารถ ความรู้สึกเช่นนี้จะเป็นแรงจูงใจให้เกิดความมานะที่จะประสบความสำเร็จที่สูงต่อไป

1.1.4.5 ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (ทฤษฎีแรงขับหรือทฤษฎีลดแรงขับ)

ดอลลาร์ดและมิลเลอร์ (พาสนา จุลรัตน์.2548: 5-6; อ้างอิงจาก Dollard and Miller.1959:30) และฮัล (Hull. 1952:89-90) ซึ่งได้อธิบายว่าพื้นฐานการเกิดพฤติกรรมของบุคคลมีสาเหตุมาจากการที่ร่างกายอยู่ในภาวะขาดสมดุล เมื่อใดที่บุคคลขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เป็นความต้องการที่จำเป็นของร่างกาย เช่น น้ำ อาหาร อากาศ หรือการพักผ่อน เป็นต้น บุคคลจะเกิดความต้องการขึ้น และความต้องการทำให้ร่างกายเกิดแรงขับ (Drive) เกิดขึ้น ร่างกายจึงต้องลดแรงขับด้วยการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งสาระสำคัญของทฤษฎีนี้คือโดยธรรมชาติแล้วมนุษย์เราต้องการให้ร่างกายอยู่ในสภาวะสมดุล (Homeostasis) อยู่เสมอนั่นเอง ฮัลล์ ดอลลาร์ด และมิลเลอร์ (สุรางค์ โค้วตระกูล.2544:155;อ้างอิงมาจาก Hull, Collard and Miller.1950) แบ่งแรงขับหรือแรงจูงใจ ออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

- 1.แรงจูงใจทางสรีระ (Physiological Motives) แรงจูงใจประเภทนี้ประกอบด้วย ความหิว ความกระหาย และความต้องการทางเพศ
- 2.แรงจูงใจทางจิตวิทยา (Psychological Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจที่อยากจะเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม เป็นต้น

1.1.4.6 ทฤษฎีพุทธิปัญญานิยม (Cognitive Theory)

เลวิน ทอลแมน และวายเนอร์ (ซูซีพ อ่อนโคกสูง.2549:25;อ้างอิงมาจาก Lewin,1938,Thlman,1932 and Weiner,1984) ก็เชื่อว่ากระบวนการการรู้คิดมีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรมที่มีเป้าหมาย เน้นความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมและความรู้ความเข้าใจ ทฤษฎีพุทธิปัญญานิยมที่ใช้กันแพร่หลายในปัจจุบันนี้คือทฤษฎีการอ้างสาเหตุ (Attribution Theory) วายเนอร์ (Weiner. 1984) อธิบายว่าบุคคลมีแนวโน้มที่จะอธิบายสาเหตุของความสำเร็จ และความล้มเหลวของตนเองเสมอ ซึ่งสาเหตุที่นำมาอธิบาย ได้แก่ ความพยายาม ความสามารถ โชคชะตา ความยากง่ายของงาน สุขภาพ อารมณ์ และลักษณะรูปร่างหน้าตา เป็นต้น และความเข้าใจเกี่ยวกับสาเหตุของความสำเร็จและความล้มเหลวนี้องค์ที่มีอิทธิพลต่อการตั้งใจของบุคคลเป็นอย่างมาก

โดยทั่วไปเมื่อบุคคลประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในเรื่องต่างๆ บุคคลมักตั้งคำถามตนเองว่าทำไมจึงประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว และพยายามหาข้ออ้างมาอธิบายถึงสาเหตุของความสำเร็จหรือความล้มเหลวเน้นในลักษณะที่แตกต่างกัน

1.1.4.7 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญาที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ (Social Learning Theory of Motivation)

แบนดูรา (พาสนา จุฬรัตน์. 2548: 217; อ้างอิงจาก Bandura.1969) นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ผู้เป็นเจ้าของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชิงพุทธิปัญญาอธิบายว่าพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) อย่างต่อเนื่องระหว่างบุคคลและสิ่งแวดล้อม(Learning Through Modeling) โดยผู้เรียนจะเลียนแบบพฤติกรรมจากตัวแบบและการเลียนแบบนี้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งบุคคลหรือผู้เรียนจะสังเกตลักษณะต่างๆ ของตัวแบบ สภาพแวดล้อมของตัวแบบ ผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตัวแบบ ผลจากการสังเกต จำทำให้ผู้สังเกตสามารถเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบหรือเกิดพฤติกรรมใหม่ ๆ ได้

แบนดูราจึงเน้นการเสริมแรงด้วยตนเอง (Self-reinforcement) กล่าวคือเมื่อผู้เรียนรู้จักประเมินผลการกระทำของตนเอง ผู้เรียนย่อมควบคุมตนเองได้และเกิดความพอใจผลงานของตนเองและนำไปสู่การเกิดแรงจูงใจภายในตนเอง (Self-Motivation)

นอกจากความต้องการความสำเร็จหรือสัมฤทธิ์ผลจะเป็นแรงจูงใจในการทำงานแล้ว ยังมีความต้องการอีก 2 อย่างที่มีส่วนทำให้เกิดแรงจูงใจ คือ ความต้องการความรัก ความเป็นพวกพ้อง ประารถนาให้ผู้อื่นนิยมชมชอบและยอมรับนับถือผู้อื่นด้วยความต้องการมีอำนาจบารมี ประารถนาที่จะควบคุมบังคับหรือมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น ต้องการที่จะทำให้อื่นมีความประพฤติหรือพฤติกรรมตามที่ต้องการ ส่วนมากมักจะเป็นคนที่พูดเก่ง ชอบการโต้แย้ง ชอบมีการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ และมีการแสดงการใช้อำนาจ ผู้บริหารที่ดีมักจะเป็นคนที่มี

แรงจูงใจทางด้านอำนาจบารมีสูงกว่าด้านความสำเร็จ และมักจะเป็นอำนาจบารมีที่มีใช้ในตำแหน่งสูงเสียมากกว่า

ในการที่จะศึกษาเรื่องของแรงจูงใจ มีผู้อธิบายทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจไว้หลายทฤษฎีในงานวิจัยฉบับนี้จะศึกษาทฤษฎีที่มีความสำคัญเกี่ยวกับงานวิจัยดังนี้

ฮัล (ถวิล ธาราโกชน์ และศรีธัญย์. 2543 : 155; อ้างอิงจาก Hull : unpagged) ได้เสนอแนวทางทฤษฎีการจูงใจที่เกิดจากการลดแรงขับเป็นครั้งแรก โดยเขาได้อธิบายว่า เมื่อคนเราอยู่ในภาวะขาดแคลนความต้องการพื้นฐานทางด้านชีววิทยา เช่น น้ำ ก็เกิดแรงขับเพื่อจะได้รับความต้องการน้ำ (ในกรณีนี้ก็จะเกิดแรงขับที่เรียกว่าความกระหาย) เกิดขึ้น ซึ่งการที่คนเรามีความต้องการน้ำ เกิดแรงขับที่เรียกว่าความกระหาย แล้วมีพฤติกรรมมุ่งไปสู่การแสวงหาน้ำมาดื่ม เพื่อให้เกิดแรงขับลดลง สภาวะดังกล่าวเดี๋ยวกว่า เกิดแรงจูงใจ

แรงขับ (Drive) หมายถึงความเครียด หรือการกระตุ้นการเร่งเร้าที่เพิ่มพลังผลักดันพฤติกรรมที่จะแสวงหาสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อตอบสนองความต้องการ (Need) แรงขับที่เป็นพื้นฐาน เช่น ความหิว ความกระหาย แรงขับทางเพศสัมพันธ์กับความต้องการทางชีววิทยาที่เกี่ยวข้องกับร่างกายโดยส่วนรวมเราจึงเรียกแรงขับชนิดนี้ว่า เป็นแรงขับปฐมภูมิ (Primary drive) แรงขับทุติยภูมิมีความแตกต่างจากแรงขับปฐมภูมิ (Secondary drive) ตรงที่แรงขับทุติยภูมิไม่ได้เกิดจากความต้องการที่จำเป็นทางชีววิทยา แต่เกิดจากความต้องการที่จำเป็น โดยอาศัยประสบการณ์ที่มาก่อนและการเรียนรู้ เช่นบางคนอาจจะมีความต้องการอย่างจำเป็นทางด้านความสำเร็จทางวิชาการ บางคนมีความต้องการความสำเร็จในทางอาชีพ เราสามารถกล่าวได้ว่า ความต้องการสำเร็จก็คือ แรงขับทุติยภูมิที่จูงใจพฤติกรรม

ทฤษฎีการรู้คิด (Cognitive theory) (ถวิล ธาราโกชน์ และศรีธัญย์ ดำริสุข.2543 : 161) เป็นผลให้เกิดแรงจูงใจมุ่งประเด็นไปสู่บทบาทของการคิด ความคาดหวัง และการเข้าใจต่อโลก ตามทฤษฎีความคาดหวัง - คุณค่า (Expectancy - Value theory) ซึ่งเป็นทฤษฎีย่อยทฤษฎีหนึ่งของทฤษฎีหนึ่งของการจูงใจการรู้คิด

ทฤษฎีการคาดหวัง-คุณค่า กล่าวว่าปัจจัยในการกำหนดพฤติกรรม (พฤติกรรมที่ถูกจูงใจ) มีอยู่ 2 ปัจจัย ปัจจัยแรก ได้แก่ความคาดหวัง (Expectation) ความคาดหวังว่าพฤติกรรมนั้นจะเป็นสาเหตุให้ไปถึงเป้าหมายที่ตั้งใจไว้ และปัจจัยที่ 2 ก็คือ ความเข้าใจของบุคคลที่ว่าเป้าหมายที่เราต้องการให้ไปถึงนั้นมีคุณค่า (Value) เพียงใด ตัวอย่างเช่น นักเรียนจะมีแรงจูงใจที่มุ่งมั่นศึกษาเพื่อสอบขึ้นอยู่กัปัจจัย 2 ประการ คือ เขามีความคาดหวังว่า เมื่อเขาตั้งใจศึกษาเล่าเรียนแล้ว เขาจะได้คะแนนสูงอย่างไร และเขาคิดคะแนนที่เขาจะได้รับมีคุณค่าต่อเขาเพียงใด ถ้าทั้งความคาดหวังและคุณค่าอยู่ในระดับสูง นักเรียนก็จะมีแรงจูงใจที่จะศึกษาอย่างขยันขันแข็ง ถ้าปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งต่ำ การจูงใจของเขาที่จะมุ่งมั่นขยันหมั่นเพียรในการเล่าเรียนจะต่ำกว่า

ทฤษฎีการรู้คิดก่อให้เกิดความชัดเจนที่สำคัญ ระหว่างการจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) และการจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) การจูงใจภายในเป็นสาเหตุให้บุคคลมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อความสุขและความพอใจด้วยตัวเอง ไม่ใช่ตัวรางวัลภายนอก จะดึงบุคคลไปสู่กิจกรรมนั้น ในทางตรงกันข้าม การจูงใจภายนอกจะเป็นสาเหตุให้บุคคลทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อรางวัล

จากการวิจัย การจูงใจของทั้ง 2 ชนิด พบว่าบุคคลจะใช้ความพยายามมากกว่า และผลิตผลงานที่มีคุณภาพสูงกว่า เมื่อจูงใจบุคคลด้วยแรงจูงใจภายในดีกว่าจูงใจบุคคลด้วยแรงจูงใจภายนอก ยิ่งกว่านั้นนักจิตวิทยายังให้ข้อเสนอแนะว่า การให้รางวัลสำหรับพฤติกรรมที่พึงปรารถนานั้นอาจจะเป็นสาเหตุให้แรงจูงใจภายในต่ำลงและแรงจูงใจภายนอกจะเพิ่มสูงขึ้น

1.1.5 แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ

ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจนั้นมีหลากหลายดังที่กล่าวมาแล้ว แต่โดยสาระสำคัญของแต่ละทฤษฎีสามารถสรุปได้ว่า มนุษย์มีแรงจูงใจและความต้องการด้านไม่มีที่สิ้นสุด โดยเริ่มจากความต้องการขั้นพื้นฐานก่อนคือ ความต้องการด้านปัจจัยสี่ ความต้องการด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจหรือความมั่นคงด้านการปฏิบัติงาน ความต้องการความปลอดภัยทางร่างกาย และหลังจากที่มนุษย์ได้รับการตอบสนองในขั้นพื้นฐานแล้ว ก็จะต้องแรงจูงใจหรือความต้องการในระดับสูงขึ้นไป คือ ต้องการความรัก ความเป็นเจ้าของ อยากรมีเพื่อนพ้อง อยากรมีชื่อเสียงเกียรติยศ ต้องการให้คนอื่นยกย่องนับถือ อยากรมีอำนาจบารมีเหนือคนอื่น ๆ ต้องการความเจริญก้าวหน้า และต้องการรักษาความมีชื่อเสียง เกียรติยศ ความเด่น รวมทั้งความสำเร็จให้มีอยู่ตลอดไป

เพื่อพัฒนาทฤษฎีพฤติกรรมจูงใจให้กว้างขวางชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง แล้วสรุปข้อเท็จจริง 6 ประการ ดังนี้

1. ทุกคนมีความต้องการทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ
2. พฤติกรรมจูงใจ คือ เป็นหน้าที่อย่างหนึ่งที่เกี่ยวพันระหว่างคุณลักษณะหรือนิสัยของบุคคลกับสภาวะแวดล้อม
3. สังคมหรือกลุ่มคนเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจูงใจของแต่ละบุคคล
4. ปฏิกริยาย้อนกลับจากสภาพแวดล้อมจะมีบทบาทสำคัญที่ทำให้แต่ละบุคคลปรับพฤติกรรมเพื่อสนองตอบต่อสภาพแวดล้อมนั้น
5. แต่ละบุคคลอาจมองสภาพแวดล้อมต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาวะจิตใจของแต่ละบุคคล
6. ปัจจัยทางด้านร่างกายและจิตใจเป็นตัวกำหนดให้แต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน

สรุปได้ว่า แรงจูงใจจะเป็นตัวที่สำคัญ ที่แสดงถึงปฏิสัมพันธ์ของบุคลากรในองค์กร พฤติกรรมการจูงใจของบุคคลในองค์กรจะเป็นแรงผลักดันที่ส่งผลต่อความสำเร็จขององค์กร ดังนั้น ทุกองค์กรจำเป็นต้องเข้าไปในพฤติกรรมจูงใจของบุคลากร ในด้านกิจกรรมการเรียนการสอน อาจารย์ผู้สอน ผู้บริหารผู้ปกครอง รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ควรช่วยกันเสริมสร้างให้ ผู้เรียนมีแรงจูงใจในเรียนเพิ่มมากขึ้น เพื่อหาทางส่งเสริมให้บุคลากรหรือผู้เรียนได้อย่างเต็ม ศักยภาพและเกิดประสิทธิผล

1.1.6 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อ

1.1.6.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อ

ทิพย์พรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา (ลัดดา หิริญญา. 2545: 35; อ้างอิงจาก ทิพย์พรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา.2526) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจในการศึกษาว่า แรงจูงใจในการศึกษาของบุคคลในแต่ละระดับ จะแตกต่างกันออกไปตามวัย ฐานะ และโอกาส ความคิดเกี่ยวกับการเรียน อาจจะมีแนวโน้มเข้าสู่ผลได้ทางเศรษฐกิจ เช่น จะเรียนในสาขาที่หางานทำได้ง่าย มีรายได้ดี และที่สำคัญก็คือ ต้องเป็นประเภทที่ตนมีใจรักและชอบที่จะทำ

สุภัททา ปิณฑะแพทย์(2542:144) ได้กล่าวถึงการจูงใจในการศึกษาต่อว่าขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

1.แรงจูงใจเกิดจากการความต้องการความสุขส่วนตัว มนุษย์มีความต้องการหาความสุขให้กับตนเองหลีกเลี่ยงความไม่พึงพอใจดังนั้นแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ใ้มนุษย์แสดงพฤติกรรมเพื่อแสวงหาความสุขโดยไม่ว่าจะเป็นในด้านความสุขหรือความเจ็บปวด ซึ่งขึ้นอยู่กับความพอใจแห่งตน

2.แรงจูงใจเกิดจากการตอบสนองสัญชาตญาณ โดยไม่ต้องมีการเรียนรู้ เช่นการตอบสนองต่ออาหาร ตอบสนองต่อสิ่งเร้าทางเพศ และความเจ็บปวดต่าง ๆ

3.แรงจูงใจเกิดขึ้นตามเหตุและผล คนเรามีอิสระที่จะกระทำหรือตัดสินใจต่าง ๆ โดยมีเหตุผลและรู้ว่าตนต้องการอะไร ทำให้การตัดสินใจเลือกเป็นแรงจูงใจตามหลักเหตุและผล

4.แรงจูงใจเกิดจากแรงขับ การกระทำที่มนุษย์เลือกกระทำขึ้นอยู่กับความมากน้อยของแรงขับที่จะตัดสินใจให้เกิดแรงกระทำนั้น ๆ

5.แรงจูงใจเกิดจากการกระตุ้นทางอารมณ์ ในบางครั้งบุคคลก็จะแสดงพฤติกรรมตามพลังของอารมณ์

จรรยา โกมลบุญย์ (ลัดดา หิริญญา.2545 : 9 ; อ้างอิงจาก จรรยา โกมลบุญย์ 2528) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจหมายถึง ภาวะการณ์ที่อินทรีย์ถูกกระตุ้นและชี้แนะแนวทางให้อินทรีย์มีการตอบสนองไปสู่เป้าหมายหรือเป็นเครื่องล่อใจซึ่งเป็นการต้องการเฉพาะอย่างที่ทำให้ความพึงพอใจแก่บุคคล

ซูซีฟ อ่อนโคกสูง (ลัดดา หิรัญยวา.2545 : 9 ; อ้างอิงจาก ซูซีฟ อ่อนโคกสูง .2522) กล่าวว่า แรงจูงใจหมายถึง การสร้างพลังที่มีทิศทาง ซึ่งหมายถึงการกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่มีทิศทางเพื่อนำไปสู่จุดหมายอันใดอันหนึ่ง

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ สรุปได้กว่า แรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อ ประกอบด้วยความต้องการและจุดมุ่งหมายที่มีลักษณะผสมผสานกันหลายประการ ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลว่ามีความต้องการและตั้งจุดมุ่งหมายของความสำเร็จได้อย่างไร และเลือกที่จะกระทำตามความต้องการของตนเอง เพื่อที่จะไปให้ถึงจุดมุ่งหมายนั้น

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อ

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ดาเคนวัลด์ และเมอร์เรียม (Darkenwald and Merriam.1982:138-139) ได้ศึกษาเหตุผลการเข้าเรียนต่อของผู้ใหญ่ ทั้งที่กำลังจะเรียนและที่กำลังเรียนอยู่ โดยได้แบ่งเหตุผลในการเข้าเรียนต่อของผู้ใหญ่ออกเป็น 9 ด้าน คือ

- 1.ด้านความรู้ (Knowledge Goal)
- 2.ด้านส่วนตัว (Personal Goal)
- 3.ด้านชุมชน (Community Goal)
- 4.ด้านศาสนา(Religious Goal)
- 5.ด้านสังคม(Social Goal)
- 6.ด้านหนีความจำเจ (Escape Goal)
- 7.ด้านการทำตามกฎระเบียบ
- 8.ด้านเพื่อทำหน้าที่ให้ดีขึ้น
- 9.ด้านเพื่อความรู้ในเชิงวัฒนธรรม (Cultural Knowledge Goal)

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ทศพร อันสงคราม (2545:74) ได้ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 351 คน พบว่า ปัจจัย ได้แก่ เป้าหมายในอนาคต ความต้องการพัฒนาตนเอง เนื้อหาและหลักสูตรการเรียนการสอน สภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษา บุคลิกภาพของครู การเสริมแรง บรรยากาศในการเรียน เทคนิคและวิธีการสอนของครู การใช้สื่อและนวัตกรรม การวัดและประเมิน ความสัมพันธ์ภาพระหว่างครูกับนักเรียน และความสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนในชั้นเรียน มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

สมพงษ์ จิตจรัสอำพัน (2540:78) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อสายวิชาบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า องค์กรประกอบที่เป็นแรงจูงใจทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านคุณลักษณะส่วนตัว ด้านลักษณะที่เกี่ยวข้องกับงานที่ต้องการ และด้านคุณลักษณะของสถาบันเป็นองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในระดับมาก นักศึกษาที่เลือกสาขาวิชาต่างกัน มีองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในด้านคุณลักษณะส่วนตัว และด้านลักษณะของงานที่เกี่ยวข้องกับงานที่ต้องการแตกต่างกัน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจทั้ง 4 ด้านแตกต่างกัน

ปรีดา บุญยพุทธิ (2541:48) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าเรียนต่อในหลักสูตรการศึกษาโรงเรียนสายสามัญวิธีเรียนทางไกลระดับมัธยมศึกษาของนักเรียนที่จบการศึกษาภาคบังคับในจังหวัดนนทบุรี พบว่า ระดับแรงจูงใจโดยรวม 6 ด้านอยู่ในระดับสูง คือด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น ด้านการทำตามความคาดหวังของผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการหนีจากสภาพที่เป็นอยู่ ด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชนและด้านการเรียนเพื่อรู้ นักเรียนที่มีเพศ อายุ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา ระดับรายได้ และอาชีพต่างกันมีระดับแรงจูงใจไม่แตกต่างกัน

นรงค์ฤทธิ์ สุรชิต(2547:63) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเลือกการเรียนสาขาพาณิชยกรรมของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพโรงเรียนพาณิชยกรรมหัวหิน จุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับแรงจูงใจในการเลือกสาขาวิชาพาณิชยกรรมของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านการประกอบอาชีพ ด้านสังคมและด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง เปรียบเทียบระดับแรงจูงใจโดยจำแนกตามระดับชั้นปี สาขา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อาชีพของผู้ปกครอง และบุคคลที่แนะนำให้เรียนสาขานี้ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 และ 3 สาขาการบัญชี การขายและคอมพิวเตอร์ ปีการศึกษา 2547 จำนวน 178 คนที่โรงเรียนพาณิชยกรรมหัวหิน ผลการศึกษาพบว่า

1.นักเรียนมีแรงจูงใจในการเลือกเรียนในสาขาพาณิชยกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านเหตุผลส่วนตัว การประกอบอาชีพ และด้านสังคมอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องอยู่ในระดับปานกลาง

2.นักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเรียนสาขาวิชาพาณิชยกรรมโดยรวมไม่แตกต่างกันในแต่ละด้าน

3.นักเรียนที่เรียนสาขาต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเรียนสาขาวิชาพาณิชยกรรมโดยรวมแตกต่างกัน โดยเมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่า ด้านการประกอบอาชีพและด้านเหตุผลส่วนตัวมีความแตกต่างกัน ส่วนด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องไม่มีความแตกต่างกัน

4.นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่างกันมีแรงจูงใจในการเลือกเรียนไม่ต่างกัน

5.นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกัน มีบุคคลแนะนำให้เข้าเรียนในสาขานี้ต่างกัน มีแรงจูงใจในการเลือกเรียนสาขาพาณิชยกรรมไม่แตกต่างกัน

ศรีนทิพย์ พงษ์ศาศวัด(2546:90-95)ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษาโดยวิธีสอบตรงของนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษาโดยวิธีสอบตรงของนิสิต มี 8 ปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะคิดต่อการเรียน อัตมโนทัศน์ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ความคาดหวังของผู้ปกครอง บรรยากาศการเรียนการสอน สัมพันธ์ภาพระหว่างนิสิตกับอาจารย์ และสัมพันธภาพของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาโดยวิธีสอบตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พระมหาแมนชัย คำสี (2547:106-110) ได้ศึกษาแรงจูงใจของนักศึกษาในการเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยรามคำแหงราชวิทยาลัยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือปีการศึกษา 2543 จำนวน 195 รูป ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่เป็นพระภิกษุกับนักศึกษาที่เป็นสามเณรมีแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน แต่พระภิกษุมีแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อมากกว่าสามเณรในด้านนำความรู้ไปช่วยเหลือสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ พอสรุปได้ว่า แรงจูงใจมีส่วนสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียน มีความกระตือรือร้น ความพยายาม มุ่งมั่นในการแก้ปัญหา โดยมีปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน ทำให้ผู้เรียนมีความพร้อม ส่งผลต่อแรงจูงใจของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้บรรลุจุดประสงค์ แรงจูงใจจะช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านส่วนตัว

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2536:21;อ้างอิงจาก Millman and Greene,1989) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า หมายถึง ปริมาณและลักษณะของความรู้ในสาขาวิชาที่บุคคลได้รับลักษณะการจัดองค์ประกอบและโครงสร้างของความรู้และการใช้ประโยชน์โครงสร้างของความรู้ในการแก้ปัญหาในการคิดเชิงสร้างสรรค์ ในการประเมินความน่าเชื่อถือของข้ออ้างและในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

อารมณ สนานุกู (2539:17;อ้างอิงจาก Eysenck,Arnold and Meili:1972) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นผลมาจากการกระทำที่ต้องอาศัยความสามารถทั้งทางร่างกายและทางสติปัญญา ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียน โดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัวบุคคล ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มาจากกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบ เช่น อาจจะได้จากการสังเกต การตรวจการบ้าน หรืออาจได้มาในรูปแบบของระดับคะแนนที่ได้จากโรงเรียน ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการที่ซับซ้อนและระยะเวลาที่นาน หรืออาจ

ได้มาด้วยการวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นผลมาจากองค์ประกอบทางด้านสติปัญญา (Intellectual Factor) และองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา (Non-intellectual Factor) การที่บุคคลจะประสบผลสำเร็จทางการศึกษามากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทั้งสองนี้ องค์ประกอบทางด้านสติปัญญาเป็นปัจจัยสำคัญส่วนหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้หรือสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเป็นความสามารถในการคิดของบุคคล อันเป็นผลมาจากการสะสมของประสบการณ์เดิมที่ว่า วัดสมรรถภาพทางสมอง ความถนัดทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถต่าง ๆ รวมถึงความสามารถที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ซึ่งความสามารถเหล่านี้วัดได้หลายทาง เป็นไปในการแก้ปัญหา ส่วนองค์ประกอบด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา ก็มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่น้อย ซึ่งได้แก่ ทักษะชีวิตที่มีต่อวิชาที่เรียน รูปแบบการเรียน สภาพแวดล้อมของสถานศึกษาคุณภาพการสอนของครู ลักษณะการคบเพื่อน การศึกษาของบิดามารดา เป็นต้น

เจสส์ สเตน (Jess Stein, 1980:11) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ คือ ความรู้ หรือความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนในสิ่งที่เขาได้เรียนรู้

เจเนท ที สเปนซ์ และ โรเบิร์ต แอล เฮล์มเรทซ์ (Jenet T. Spence and Robert L. Helmreitch, 1983:12) ได้ให้นิยามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการทำกิจกรรมของแต่ละบุคคล ซึ่งจะสามารถประเมินได้จากผลการปฏิบัติของเขา

2.1.1.1 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เพรสคอร์ต (ศรีนทิพย์ พงศ์ศาสด 2546: 38; อ้างอิงจาก Prescott, 1961) ได้สรุปองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านร่างกาย (Physical Factors) ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโตของร่างกาย สุขภาพร่างกาย ข้อบกพร่องทางร่างกาย และลักษณะท่าทางของร่างกาย

2. องค์ประกอบด้านความรัก (Love Factors) ได้แก่ ความสัมพันธ์ของบิดามารดาความสัมพันธ์ของบิดามารดากับลูก ความสัมพันธ์ระหว่างลูกๆ และความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกภายในครอบครัว

3. องค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคมประกิต (Cultural and Socialization Factors) ได้แก่ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเป็นอยู่ครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรมเลี้ยงดู และฐานะทางเศรษฐกิจที่บ้าน

4. องค์ประกอบด้านความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนวัยเดียวกัน (Peer Group Factors) ได้แก่ ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนวัยเดียวกัน ทั้งที่บ้านและโรงเรียน

5. องค์ประกอบการพัฒนาตนเอง (Adjustment Factors) ได้แก่ ปัญหาปรับตัว การแสดงอารมณ์

2.1.1.2 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540: 96-97) ได้แบ่งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ออกเป็น 2 ประเภท คือแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง และแบบทดสอบที่เป็นมาตรฐาน แบบทดสอบทั้ง 2 ประเภทจะถามเนื้อหาเหมือนกัน คือถามสิ่งที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนการสอนซึ่งจัดเป็นกลุ่มพฤติกรรมได้ 6 ประเภท คือ ความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

รูปแบบของการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นิยมใช้มี 3 รูปแบบ คือ

1.แบบปากเปล่า (Oral test) เป็นการทดสอบที่อาศัยการซักถามเป็นรายบุคคล

2.แบบเขียนตอบ (Paper- pencil test) เป็นการทดสอบที่เปลี่ยนแปลงจากการสอบปากเปล่า

3.แบบปฏิบัติ (Performance test) เป็นการทดสอบที่ผู้สอบได้แสดงพฤติกรรมออกมาโดยการกระทำหรือลงมือปฏิบัติจริงๆ

จากเอกสารที่ศึกษามา สรุปความได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนที่เกิดจากการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ หรือจากประสบการณ์ต่าง ๆ เป็นตัวชี้วัดว่าบุคคลได้เกิดการเรียนรู้ไปเท่าใดหรืออย่างไรบ้าง ซึ่งสามารถวัดได้ จากการสังเกต การสอบถามหรือการทำแบบทดสอบต่าง ๆ และผลสอบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน ยังมีอิทธิพลต่อการปรับตัวด้านการเรียนของบุคคลต่างกันด้วย

2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1.2.1งานวิจัยในต่างประเทศ

ซู สแตนเลย์ (Sue-Stanley.1985:198) ที่ศึกษาความสำเร็จในด้านการเรียนกับการปรับตัวของนักศึกษาในประเทศจีน พบว่า นักศึกษาที่ได้คะแนนจากการเรียนสูงจะปรับตัวได้ดีกว่านักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำ

ฮัสต์เพธ (Hudspeth.1992:5314-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสอนของครูกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียนในมหาวิทยาลัยชุมชนในรัฐมอนทานา จำนวน 3 แห่งและในรัฐวอชิงตัน จำนวน 1 แห่ง รวมทั้งศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ได้แก่ อายุผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมัธยมศึกษา เพศ และการเข้าศึกษาในวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า อายุ เกรดเฉลี่ยในการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและการเข้าศึกษาในวิทยาลัยมีผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2.1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

พัชรินทร์ สมหมาย (2549:102) ที่ได้ศึกษา องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบาง

พลี จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีปัญหการเรียนรู้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 น้อย เพราะนักเรียนจะตั้งใจเรียน และเอาใจใส่ในการเรียน มีความกระตือรือร้น ขยันอ่านหนังสือและทบทวนบทเรียน ส่งงานที่ได้รับมอบหมายตรงตามเวลาที่กำหนด พยายามปรับปรุงแก้ไขการทำงานให้ดีขึ้น การปรึกษาครูเมื่อมีปัญหาหรือไม่เข้าใจบทเรียนและศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ

วัฒนา พุ่มเล็ก (2535:97) ได้ศึกษาถึงอิทธิพลขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะประสบปัญหาการคบเพื่อนมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

สุรีย์ นุ่มนวล (2543:75-77) ได้ศึกษาผลการวางเงื่อนไขในการสอบที่มีความวิตกกังวลแรงสูงใจ และผลการสอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชภัฏรพีพัฒนา จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 48 คน พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความวิตกกังวลในการสอบ แรงสูงใจในการสอบ และผลการสอบแตกต่างกันอย่างไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ

ปาริฉัตร อันประเสริฐ (2543 :49-50) ได้ทำการวิจัยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเชาว์ปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ และแรงสูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษานารี กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า เชาว์ปัญญา แรงสูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความคิดสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

สำเนียง ศิลป์ประกอบ (2540:84) ได้ทำการวิจัยเพื่อการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรับผิดชอบในการเรียนและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาด้วยบทเรียนสำเร็จรูปกับนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนตามคู่มือครู พบว่า กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากงานวิจัยที่ได้ศึกษาพอจะสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนอกจากจะเป็นผลที่เกิดจากความตั้งใจเรียน ความรับผิดชอบต่อการเรียนแล้ว ยังส่งผลด้านบวกต่อนักเรียนคือทำให้นักเรียนเกิดความมุ่งมั่น ความตั้งใจที่จะศึกษาให้ประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหวังต่อไป

2.1.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน

2.1.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน

แมตต์ดอกซ์ (ฌรงค์ ที่ประชัย. 2547: 70; อ้างอิงจาก Maddox. 1963: 2) กล่าวว่า นิสัยทางการเรียนขึ้นอยู่กับโอกาสที่บุคคลจะประสบความสำเร็จ หรือบังเกิดความพึงพอใจ

กล่าวคือ พฤติกรรมใดที่ทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจพฤติกรรมนั้นๆ ก็จะถูกกระทำซ้ำอีก จนกระทั่งกลายเป็นนิสัยติดตัวบุคคลนั้นไป

คำว่า “นิสัย” หมายความว่า ความประพฤติที่เคยชิน เช่น จนเป็นนิสัย (ราชบัณฑิตยสถาน:2542)

เสวย สิงโตสี(2544:7) กล่าวว่าไว้ว่า นิสัยทางการเรียนสามารถแสดงได้ 2 ลักษณะ คือ นิสัยทางการเรียนที่ดี และนิสัยทางการเรียนที่ไม่ดี โดยทั่วไปเป็นที่เชื่อมั่นว่านักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนที่ดีมักจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ส่วนนักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนที่ไม่ดีจะมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หรือไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียน แต่นิสัยทางการเรียนเกิดจากการฝึกฝน หรือปฏิบัติเป็นประจำ ดังนั้นนักเรียนสามารถแก้ไขปรับปรุงนิสัยทางการเรียนของตนเองได้

จากเอกสารที่กล่าวมาจึงพอสรุปความหมายของคำว่า นิสัยทางการเรียน ได้ว่า นิสัยทางการเรียน หมายถึง ความประพฤติที่แสดงออกเป็นประจำในด้านการเรียนเป็นพฤติกรรมที่แสดงให้เห็นถึงความพึงพอใจต่อการเรียน โดยแสดงออกผ่านทางพฤติกรรมที่มุ่งมั่นในการเรียนเอาใจใส่ ชยัน อดทน มีความรับผิดชอบ ในการแสวงหาความรู้ รู้จักแบ่งเวลาในการเรียน และพัฒนาวิธีการเรียนอยู่ตลอดเวลา

2.1.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียน

2.1.3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

คอยโว (Koivo.1983: 2524-A) ศึกษาความสัมพันธ์ด้านการรับรู้ของนักเรียนในเรื่องนิสัยและทัศนคติต่อการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีนิสัยและทัศนคติต่อการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

โบโนโม (พัชรินทร์ สมหมาย. 2549:48; อ้างอิงจาก Bounomo.1990) ได้ศึกษา ลักษณะทางจิตพิสัยของนักเรียนที่ประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน ภาษาต่างประเทศ ทำการศึกษา กับนักเรียน 6 คน โดยใช้แบบสอบถามการสังเกต และการสัมภาษณ์เกี่ยวกับประวัติเครือญาติ นอกจากนี้ยังใช้การสัมภาษณ์ระดับลึก (In-Depth Interviews) เกี่ยวกับแรงจูงใจ เจตคติ โรคภัยไข้เจ็บ และบุคลิกลักษณะ ซึ่งสังเคราะห์และวิเคราะห์จาก 8 องค์ประกอบ คือ อิทธิพลของครอบครัว ความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน การดูรายการโทรทัศน์ มุมมองในเรื่องวัฒนธรรม (Intercultural Perspective) ของตนเอง การเลือกเรียน ภาษาต่างประเทศ ประสบการณ์ในชั้นเรียน และยุทธวิธีในการเรียนรู้ ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ จะเป็นนักเรียนที่มีการยอมรับนับถือตนเอง (Self-esteem) มีความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-confidence) และมีเจตคติที่ดีในการเรียนรู้ (Mature Attitude) สูง

2.1.3.2.2 งานวิจัยในประเทศ

เชิดชาย ชูช่วยสุวรรณ (2547:54) ที่ศึกษาปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านความสามารถทางการเรียน เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

ปิยาภรณ์ วิบูลย์ศรีสัจจะ (2546:77-80) ได้ศึกษาปัญหาด้านการเรียน สาเหตุ และแนวทางแก้ปัญหาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนต่างกัน มีปัญหาการเรียน สาเหตุของปัญหาการเรียนและแนวทางแก้ปัญหาการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

สกุล มูลแดง (2550:74) ได้ศึกษาลักษณะนิสัยการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหงนักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยสะสมต่างกันมีลักษณะนิสัยการเรียนในภาพรวม ด้านนิสัยในการเรียนโดยทั่วไป และด้านการตั้งสมาธิ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยนักเรียนกลุ่มที่มีผลการเรียนเฉลี่ยสะสม 3.01-4.00 มีลักษณะนิสัยการเรียนในภาพรวม ด้านนิสัยในการเรียนโดยทั่วไปดีกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีผลการเรียนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า

พระอดิศักดิ์ ยางธิสาร (2551: 78-79) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมพัฒนาการ รัชดา กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อนิสัยการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 เรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน และลักษณะกายภาพทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.01

จากงานเอกสารและงานวิจัยสรุปได้ว่า นิสัยทางการเรียนนั้นมีความสำคัญต่อการเรียนของนักเรียนเพื่อแสวงหาความรู้ ในการพัฒนาตนเองให้ประสบความสำเร็จ ในการศึกษาเล่าเรียน และการทำงานต่อไปในอนาคต ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า นิสัยทางการเรียนน่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.1.3.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต

2.1.3.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต

เฮคคอกเซน (รุ่งทิวา ประสพสันต์.2543:65 ; อ้างอิงจาก Heckhausen. 1967) กล่าวถึงลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่า หมายถึงการตั้งเป้าหมายในระยะยาวของการทำงาน การคาดการณ์ไกล การวางแผนระยะยาว การมองผลที่จะส่งไปยังอนาคต รู้จักอดได้ รอได้ ลักษณะมุ่งอนาคตสูงนี้จะปรากฏมากในผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในทุกๆด้าน

เซกจินเนอร์ (Seginer.1991: 224- 237) ได้กล่าวถึง ลักษณะมุ่งอนาคตโดยการรวบรวมจากนักจิตวิทยาอื่นๆว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเกี่ยวข้องกับทฤษฎีที่ไร้เสียงสาของแต่ละบุคคล สำหรับพยากรณ์อนาคต ซึ่งประกอบด้วยการวางแผน ความปรารถนา ความคาดหวัง และความกลัว เกี่ยวกับความเป็นไปได้ของเหตุการณ์และประสบการณ์ต่างๆ ที่สำคัญ รวมทั้งจินตนาการในอนาคตของแต่ละบุคคล ความต้องการ ค่านิยมของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการจูงใจด้านอารมณ์และคุณสมบัติด้านสติปัญญา

สุรพงษ์ ชูเดช (เนตรชนก พุ่มพวง. 2546 : 10 ; อ้างอิงจาก สุรพงษ์ ชูเดช. 2534) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึงความสามารถคาดการณ์ไกล เห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และการบังคับตนเองได้ อดได้ รอได้ หรือเลือกที่จะไม่รับประโยชน์เล็กน้อยในทันที แต่จะรอรับประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่หรือสำคัญกว่าที่ตามมาภายหลัง

จรรยา สุวรรณทัต (เนตรชนก พุ่มพวง. 2546 : 9 ; อ้างอิง จรรยา สุวรรณทัต . 2531) กล่าวถึงลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่า เป็นลักษณะของการมองสู่ออนาคตข้างหน้า ซึ่งเป็นการมองที่ลึกซึ้งกว้างไกลที่จะมีผลไม่เพียงแต่ตัวผู้มองเท่านั้น หากครอบคลุมไปถึงบุคคลอื่นและสังคมมนุษยชาติที่บุคคลนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย และถือว่าเป็นจิตลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ

สุพิชชา กลิ่นบุหงา (2540:14) ได้ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตว่า หมายถึงความสามารถในการคาดการณ์ไกล มีการควบคุมตนเองเพื่อผลที่ดีกว่าในอนาคต มีการวางแผน และสามารถตัดสินใจในการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากความหมายของลักษณะของลักษณะมุ่งอนาคต สรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นการมองอนาคตของบุคคล ซึ่งมีลักษณะมุ่งอนาคตนั้นจะเป็นผู้ที่สามารถคาดการณ์ไกลวางแผนเพื่อเป้าหมายที่ต้องการในอนาคต มีแนวทางในการแก้ปัญหาและสามารถตัดสินใจเลือกกระทำได้อย่างเหมาะสม มีความเพียรพยายามและอดใจรอได้ เพื่อความสำเร็จในอนาคต

2.1.3.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต

2.1.3.3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

จีเจสม (GJesme,1982:172-189 อ้างอิงใน พรทิพย์ เจนจริยานนท์,2542) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต กับความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 507 คน ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคต แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความสามารถในการแก้ปัญหามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เนอร์มี (Nurmi.1987:1-10) ได้ศึกษาถึงลักษณะมุ่งอนาคตของวัยรุ่น การวางแผนชีวิตและการถ่ายทอดทางสังคมในการพูดคุยในครอบครัว โดยได้ทราบผลมาจากการตอบแบบสอบถามของแม่บ้านจำนวน 138 คน พบว่า เด็กวัยรุ่นมุ่งหวังในอาชีพในอนาคต การศึกษา และการมีครอบครัวและในด้านความคิดเกี่ยวกับอนาคตที่เป็นจริงของวัยรุ่นนั้นได้สะท้อนกลับสู่โครงสร้างการพัฒนาการของเขาในเรื่องการวางแผนชีวิต และพบว่าการวางแผนที่กว้าง ๆ ของ

มารดาสามารถบรรยายได้ถึงลักษณะการตั้งจุดมุ่งหมายทางการศึกษาอย่างมีเหตุผลของวัยรุ่น
ได้

2.1.3.3.2.2 งานวิจัยในประเทศ

กนกวรรณ อุ๋นใจ (2535:57) ที่ศึกษาผลของการใช้เทคนิคการพยากรณ์ ที่มีต่อ
ลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 30 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการ
พัฒนาโดยใช้เทคนิคพยากรณ์ ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคต
หลังจากการทดลองได้วัดลักษณะมุ่งอนาคต พบผลว่า นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาโดยใช้เทคนิค
การพยากรณ์ มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ.01 และนักเรียนที่ได้รับการพัฒนาทั้ง 2 วิธี มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงขึ้นกว่าก่อนการพัฒนา
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ธิดา ชูอินทร์ (2540:12) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความ
จริงที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 16 คน ในโรงเรียน
เจ้าพระยาวิทยาคม พบว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงมี
ลักษณะมุ่งอนาคตสูงขึ้น

เกรียงศักดิ์ ศรีสมบัติ (2544:บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการพัฒนาลักษณะมุ่ง
อนาคตที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนเขตชนบท
ยากจน จังหวัดอำนาจเจริญ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านคำ
แก้ว จังหวัดอำนาจเจริญ จำนวนทั้งหมด 48 คน ปีการศึกษา 2544 ผลการศึกษาพบว่า การ
พัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ใน
โรงเรียนเขตชนบทยากจน จังหวัดอำนาจเจริญ ดังนี้

1. หลังการทดลอง นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคต มีระดับคะแนน
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .05

2. หลังการทดลอง นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคต มีระดับคะแนน
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ทวีชัย วิริยะโกศล (2541:162-165) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความคาดหวังทาง
การศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตการศึกษา 1 ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยภูมิหลัง
ของครอบครัวและบุคคลส่งผลต่อความคาดหวังทางการศึกษาของนักเรียนโดยอ้อมผ่านปัจจัย
ผลสัมฤทธิ์ส่วนบุคคล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต สรุปได้ว่า ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจะ
เป็นผู้ที่มีแรงจูงใจในด้านต่างๆ เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจในการทำงาน อยู่ในระดับที่สูง
เพื่อให้มีความก้าวหน้าที่จะประสบความสำเร็จในอนาคต

2.2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านครอบครัว

2.2.1.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

2.2.1.1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

สิปปนนท์ เกตุทัต (สุกัญญา แยมยิม.2541:27; อ้างอิงจาก สิปปนนท์ เกตุทัต. 2533)กล่าวว่า การพัฒนาความเจริญก้าวหน้าเชิงวัตถุก่อให้เกิดผลกระทบตามมามากมาย ไม่ว่าจะเป็นทางด้านวัตถุหรือจิตใจ โดยเฉพาะพัฒนาการความรู้สึกนึกคิดของเด็กและเยาวชนรุ่นใหม่ที่มีต่อสังคมปัจจุบันซึ่งเสนอเป็นภาพลักษณ์ได้ 3 กลุ่ม คือ เด็กที่มีครอบครัวฐานะปานกลางขึ้นไป เป็นกลุ่มที่มีโอกาสในสังคมและได้เปรียบกว่าเด็กกลุ่มอื่น เด็กย่อมมีแรงจูงใจและโอกาสทางการศึกษาดีกว่ากลุ่มอื่น แต่หากอยู่ในครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจดีมากความต้องการเชิงวัตถุได้รับการตอบสนองอย่างเพียงพอหรืออาจมากเกินไปความต้องการ แต่ขาดความอบอุ่นทางจิตใจ พ่อแม่ไม่มีเวลาเอาใจใส่ การศึกษาทางจิตวิทยาบอกว่า เด็กเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะดิ้นรนให้ได้รับการเอาใจใส่เชิงลบเมื่อเขาทำผิด

ส่วนเด็กที่มาจากครอบครัวเศรษฐกิจใหม่ เป็นเด็กที่เคยยากจน ด้อยโอกาสในสังคม แต่พ่อแม่ร่ำรวยขึ้นเนื่องจากที่ดินอยู่ในเขตความเจริญทางเศรษฐกิจ เมื่อขายที่ดินก็มักจะอพยพมาใช้ชีวิตในเขตชุมชน ใช้เงิน แสวงหาความสุขทางวัตถุ มีแนวโน้มเอียงที่จะพุ่งเพื่อจับจ่ายเงินอย่างไม่รู้คุณค่า และเด็กที่มาจากครอบครัวที่ยากจนและห่างไกลความเจริญ และเด็กที่ด้อยทางสมองและร่างกาย เป็นกลุ่มที่ด้อยโอกาสที่สุดในสังคม เพราะเกิดในครอบครัวที่เป็นชาวไร่ชาวนา ที่มีการศึกษาต่ำ ดำรงชีวิตแบบดั้งเดิมหรือเกิดในสลัมโดยพ่อแม่ไม่ได้ตั้งใจ เด็กมักมีสภาพร่างกายแลสมองบกพร่อง ขาดโอกาสทางการศึกษาและสังคม เพราะการมีปัญหาทางเศรษฐกิจทำให้ครอบครัวไม่สามารถส่งเสียด้านการเรียนได้ เด็กต้องลาออกจากโรงเรียนกลางคัน ช่วยพ่อแม่ทำงานหารายได้ เด็กกลุ่มนี้จึงเป็นบุคคลที่น้อยเนื้อต่ำใจได้ง่าย หากไม่ได้รับความช่วยเหลือให้ถูกทาง อาจเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่ขาดการมีส่วนร่วมในสังคม

นุชนาฏ วรยศศรี(2544:23) ให้ความหมายว่า หมายถึง ฐานะของผู้ปกครองของนักเรียน อันได้แก่ รายได้ของบิดา รายได้ของมารดา ของแต่ละครอบครัวเป็นปัจจัยด้านสังคม ประการหนึ่งที่มีความสำคัญ เพราะฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกันย่อมจะส่งถึงค่าใช้จ่ายในการเรียน การอบรมเลี้ยงดูต่างกัน ย่อมส่งผลกระทบต่อการศึกษาด้วย

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองนั้นเป็นปัจจัยหนึ่ง ที่ส่งผลต่อการศึกษาต่อของนักเรียน รวมทั้งส่งผลต่อพฤติกรรมที่อาจจะก่อให้เกิดปัญหาทั้งในด้านส่วนตัวและด้านการเรียนของนักเรียน

2.2.1.1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

2.2.1.1.3.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เดลพี (Hergenharn, Christian W. 1990:5028) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะที่ไม่ใช่สติปัญญาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากครอบครัวที่ยากจน ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทำคะแนนแบบทดสอบ CPI (The California Test of Personality) ได้คะแนนน้อย แสดงให้เห็นว่านักเรียนในกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้ที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะยากจนมีปัญหาด้านการปรับตัวสูง

2. นักที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีปัญหาทางการปรับตัวน้อยกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่ยากจนทั่ว ๆ ไป

3. ครูตั้งความหวังและประเมินค่าไว้ว่า นักเรียนที่มีการปรับตัวดีจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง แต่นักเรียนที่ยากจนในกลุ่มตัวอย่างมีปัญหาทางการปรับตัวสูงทำให้การเรียนต่ำ

เกริสัน คิงสตัน และแมคโดนัลด์ (Garison, Kingston and Mcdonald. 1996:415) ที่ศึกษาฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นองค์ประกอบที่ทำให้เด็กเรียนได้ดีหรือไม่ดี พบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมด้อย ย่อมขาดประสบการณ์ต่าง ๆ ที่จะช่วยในการเรียนรู้

2.2.1.1.3.2 งานวิจัยในประเทศ

จรัมพร สุวรรณวัฒน์ (2542:57) ได้สำรวจปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาโรงเรียนธรรมศาสตร์ คลองหลวงวิทยา คม ปทุมธานี ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน มีปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์กับลักษณะบางประการ ได้แก่ เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงมีแนวโน้มเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ มีความมั่นคงทางอารมณ์สูงกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำกว่า ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.2.1.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนของผู้ปกครอง

2.2.1.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนของผู้ปกครอง

เมอร์เรย์และเซนเทอร์ (Murray and Zentner. 1995:518) ให้ความเห็นว่า ครอบครัวเป็นระบบสังคม ซึ่งเป็นกลุ่มปฐมของสังคมประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป อาศัยร่วมกัน

โดยความสัมพันธ์ที่อาจเกิดจากการสืบสายโลหิต การแต่งงานหรือการรับเลี้ยงดูหรือเป็นผู้ที่อยู่อาศัยร่วมกันโดยมีสัญญาผูกมัดในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง อย่างไรก็ตามหน้าที่ของครอบครัวและแรงสนับสนุนของครอบครัวยังคงมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

ปณิตา นิตยาพร (2542:32-34) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้ปกครองในการช่วยแก้ปัญหาในการทำงาน โครงการ รายงาน การบ้าน หรือการสอบต่าง ๆ ของเด็กให้ประสบความสำเร็จซึ่งผู้ปกครองควรรู้วิธีการช่วยเหลือเด็กที่ถูกต้องเหมาะสม วิธีการหนึ่งซึ่งเป็นแนวทางในการช่วยเหลือเด็กตามกระบวนการแก้ปัญหา และเหมาะสมกับทุกเพศทุกวัย คือ วิธีบิกซิก (Big Six) ตามแนวคิดของEisenberg และคณะ (ปณิตา นิตยาพร.2542:32-34;อ้างอิงจาก Eisenberg and Berkowitz.1996.Helping with Homework: A Parent's Guide to Information Problem – Solving)ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน สรุปได้ดังนี้

1.ให้คำจำกัดความของงาน (Task Definition) เป็นการให้เด็กเข้าใจว่าเขากำลังทำอะไร ทำออกมาในรูปแบบใด และข้อมูลอะไรที่จะนำมาใช้ รวมทั้งต้องการข้อมูลมากเท่าไรจึงจะเพียงพอ

2.การแสวงหาข้อมูล (Information Seeking Strategies) เป็นขั้นที่ผู้ปกครองพยายามให้เด็กมองภาพในมุมกว้าง และคิดถึงแหล่งข้อมูลทุกชนิดที่สามารถนำมาใช้ได้และให้มองแคบลงโดยการเลือกแหล่งข้อมูลที่ตรงกับความต้องการด้วยตัวของเด็กเอง

3.การสืบค้นและการเข้าถึงข้อมูล (Location & Access) เป็นขั้นที่เข้าถึงแหล่งข้อมูลนั้น ๆ ที่เด็กได้เลือกไว้และดึงเอาข้อมูลออกมา ซึ่งผู้ปกครองอาจช่วยได้โดยการพาเด็กไปยังแหล่งข้อมูลเหล่านั้น เช่น ห้องสมุด พิพิธภัณฑ์

4.การนำข้อมูลมาใช้ (Use of Information) เป็นขั้นตอนที่ต้องการให้เด็กนำสิ่งที่อ่าน ฟัง ทบทวน ตัดสินใจว่าข้อมูลใดมีความสำคัญ และตัดทอนดึงข้อมูลสำคัญนั้นออกมา ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ยากและใช้เวลามาก ดังนั้นผู้ปกครองอาจช่วยเด็กในการอ่านเฉพาะในส่วนที่ค่อนข้างยาก รวมทั้งสอนวิธีการถ่ายสำเนาในหน้าที่สำคัญ หรือใช้ปากกาสีสวย ๆ ชีตเส้นใต้ข้อมูลที่สำคัญเอาไว้

5.การสังเคราะห์ข้อมูล (Synthesis) เป็นการรวบรวมนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาเรียบเรียงและนำเสนอออกมาในการบ้านหรืองานที่เด็กได้รับมอบหมาย ซึ่งอาจต้องใช้คอมพิวเตอร์เข้าช่วยในการเสนอข้อมูล ดังนั้น ผู้ปกครองอาจช่วยเด็กโดยการสอนวิธีใช้คอมพิวเตอร์และโปรแกรมต่าง ๆ หากไม่มีก็อาจหาหนทางให้เด็กใช้ที่โรงเรียน หรือที่บ้านเพื่อนก็ได้

6.ประเมินผล(Evaluation) เป็นขั้นตอนที่เด็กประเมินผลงานของตนเองว่ามีประสิทธิภาพและประสิทธิผลหรือไม่อย่างไร โดยการตอบคำถาม เช่น ผลงานที่ออกมาดีหรือไม่อย่างไร คาดว่าจะได้คะแนนมากน้อยเท่าใด ถ้าต้องการทำงานนี้อีกครั้งควรจะทำอย่างไรที่จะประหยัดเวลาและใช้ความพยายามให้น้อยลง

นิเทศ เจริญภัณฑุรณ (2543:32) กล่าวว่า ครอบครัวเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตเด็ก โดยมีพ่อแม่ ผู้ปกครองเป็นตัวจักรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อตัวเด็กอย่างยิ่งทั้งในด้านบุคลิกภาพ ทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม ตลอดจนความประพฤติและรวมไปถึงความสำเร็จในชีวิตของเด็กก็ได้ ถ้าจะพิจารณาถึงความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียนซึ่งพ่อแม่ผู้ปกครองมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ไม่น้อยโดยเฉพาะพ่อแม่ ผู้ปกครองที่มีความมุ่งหวังต่อการประสบความสำเร็จของบุตรหลานของตน เขาย่อมไม่ต้องการให้เด็กได้รับการศึกษาในระดับสูงสุดเท่าที่จะทำได้ และประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีพ่อแม่ผู้ปกครองที่เข้าใจจะให้ความสนใจและสนับสนุนในการศึกษาของเด็ก ทั้งด้านทุนทรัพย์ กำลังใจด้านการเรียน ให้คำแนะนำในการเรียนแก่เด็กเป็นอย่างดี แต่ถ้าไม่ได้รับความสนใจหรือได้รับความสนับสนุน ย่อมมีผลในทางตรงกันข้ามคือไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนได้

จากเอกสารที่ศึกษาข้างต้นสรุปได้ว่า บิดามารดาหรือผู้ปกครองสามารถช่วยครู ส่งเสริมการเรียนการสอนของนักเรียนได้ โดยการจัดสภาพแวดล้อมและสภาพการณ์ทางบ้านให้ ส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ให้นักเรียนได้รับความรู้ ประสบการณ์เพิ่มเติมเอาใจใส่ในการเรียนและจัดหาวัสดุอุปกรณ์ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียน ของนักเรียน

2.2.1.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนของผู้ปกครอง

2.2.1.2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เมอร์เรย์ และเซนต์เนอร์ (พระมหาประยูร สุยะใจ.2548:33; อ้างอิงจาก Murray:& Zentner.1985) ได้ความเห็นว่า ครอบครัวเป็นระบบสังคม ซึ่งกลุ่มปฐมของสังคมประกอบด้วย บุคคลตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป อาศัยร่วมกันโดยความสัมพันธ์ที่อาจเกิดจากการสืบสายโลหิต การ แต่งงานหรือการรับเลี้ยงดูหรือเป็นผู้ที่อยู่ด้วยกันโดยมีสัญญาผูกมัดในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง อย่างไรก็ตามหน้าที่ของครอบครัวและแรงสนับสนุนของครอบครัวยังคงมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทาง การศึกษา

2.2.1.2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ลักษณะ บุญนิมิตร (2542:85-86) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทของ ผู้ปกครอง ครู และเพื่อน ในการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียน ภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใน โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทของ ผู้ปกครองและบทบาทของครูในการส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ภาษาอังกฤษ อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สิริพร ดาวัน (2540:121-128) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียร ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย

จังหวัดลพบุรี ผลการวิจัยพบว่า บรรยากาศในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กล่าวคือ ถ้านักเรียนอยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองปล่อยปละละเลย ไม่สนใจ ทำให้นักเรียนรู้สึกท้อแท้ ขาดความมานะพยายามในการเรียน

จากงานวิจัยที่ศึกษาสรุปได้ว่า การให้การสนับสนุนของผู้ปกครองในด้านการศึกษาต่อ ทำให้นักเรียนได้รับรู้ถึงความสนใจ เอาใจใส่ ทำให้นักเรียนสนใจในการเรียนเพิ่มมากขึ้น ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อของนักเรียนเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า การสนับสนุนของผู้ปกครองในการศึกษาต่อของนักเรียน น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อ

2.2.1.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครอง

2.2.1.3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครอง

เทอร์เนอร์ (วิซาร์ม กุลเพิ่มทวีริชต์.2547:36 อ้างอิงจาก Turner.1982.) ได้ให้ทัศนคติเกี่ยวกับความคาดหวังว่า ลักษณะของความคาดหวังเปรียบเหมือนกับ “การเล่นละครเวที” กล่าวคือ จะต้องเป็นผู้แสดง ผู้ชม และมีบทบาทสำคัญสำหรับผู้แสดง คือ

1.ความคาดหวัง หมายถึง ภาวะความเป็นจริงต่าง ๆ ทางสังคมจะสามารถเปรียบเทียบได้เช่นกับละคร ซึ่งประกอบด้วยตำแหน่งต่าง ๆ ทางสังคมมากมาย โดยมีบรรทัดฐานเป็นตัวกำหนดว่า บุคคลควรมีพฤติกรรมเช่นใดในสังคม กิจกรรมหรือการกระทำต่าง ๆ ทางสังคมจะถูกจัดระบบและควบคุม โดยบรรทัดฐานที่แตกต่างกันไปตามสถานการณ์และเงื่อนไขของสังคมที่แตกต่างไป

2.ความคาดหวังจากผู้ร่วมแสดงคนอื่น ๆ หมายถึง การที่สังคมมีบรรทัดฐานซึ่งเปรียบเทียบเหมือนสคริปต์ที่จะกำหนดบทบาทของบุคคล ในความสัมพันธ์กันทางสังคมดังกล่าวแล้ว บุคคลในสังคมจึงต้องมีการสวมบทบาทซึ่งกันและกัน เพื่อที่บุคคลจะได้คาดหวังพฤติกรรมของบุคคลอื่นในสังคมที่แสดงออกและสามารถมีปฏิสัมพันธ์ที่ถูกต้องได้ตามความคาดหวังของบุคคลอื่น ๆ

3.ความคาดหวังจากผู้ชมหมายถึง เป็นความคาดหวังของบุคคลในสังคมที่อยู่ในสถานภาพต่าง ๆ กัน ซึ่งจะต้องคาดหวังและสวมบทบาทของบุคคลอื่นที่เป็นเครื่องนำทางไปสู่การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมอย่างถูกต้องและเป็นไปตามความคาดหวังร่วม

อัจฉรา สุขารมณ์ (2542: 1) กล่าวว่า บิดา มารดาเลี้ยงดูลูกมักมุ่งหวังให้ลูกเป็นเด็กฉลาดและเก่งมาก่อนเป็นอันดับหนึ่ง บิดา มารดามุ่งเน้นไปที่การพัฒนาด้านสติปัญญาให้แก่ลูกพยายามเสริมสร้างทุกวิถีทางเพื่อให้ลูกฉลาดและเก่ง

สรุป จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครอง สรุปว่า ความหวังเป็นความเชื่อว่สิ่งใดสิ่งหนึ่งน่าจะเกิดขึ้น โดยใช้ประสบการณ์ของบุคคลเป็นตัวกำหนด โดยที่ถ้าผู้ปกครองมีความคาดหวังสูงจะสนับสนุนบุตรหลานให้พยายามเรียนให้ดีขึ้น เพื่อให้เป็นไปตามความคาดหวังของผู้ปกครอง

2.2.1.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครอง

2.2.1.3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

วินเซนท์ (Nurmi. 1991: 26; citing Vincent. 1965) ได้ศึกษาความคาดหวังในชีวิตอนาคตของวัยรุ่นชาวอเมริกา จำนวน 48 คน ที่มีอายุระหว่าง 14-15 ปี กับระดับชั้นทางสังคมพบว่า เด็กที่มาจากระดับชั้นทางสังคมสูงมองอนาคตกว้างไกลกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กที่มาจากระดับชั้นทางสังคมต่ำกว่า

เนอร์มี (Nurmi. 1991: 21; citing Nurmi. 1987) ได้ศึกษาความคาดหวังและความกลัวในชีวิตอนาคตของวัยรุ่นชาวฟินแลนด์ จำนวน 148 คน ที่มีอายุระหว่าง 10-19 ปี ผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นจากระดับชั้นทางสังคมสูงมีโครงการในอนาคตเกี่ยวกับอาชีพกว้างไกลกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับวัยรุ่นจากระดับชั้นทางสังคมต่ำกว่า

2.2.1.3.2.2 งานวิจัยในประเทศ

กลม คงเมือง (2533:97) ได้ศึกษาผลกระทบทางครอบครัวต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจำนวน 311 คน พบว่า ความคาดหวังของบิดามารดาต่อการศึกษาของลูกมีอิทธิพลต่อตัวลูกในด้านผลสัมฤทธิ์ โดยเด็กที่บิดามารดาคาดหวังในเชิงการศึกษาสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเด็กที่บิดามารดาไม่มีความคาดหวังด้านการศึกษาค่า หรือไม่แสดงความคาดหวัง

ภูษิตย์ วงษ์เล็ก (2540: 85) ศึกษาเรื่องความคาดหวังของผู้ปกครองนักเรียนในการนำบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ความคาดหวังของผู้ปกครองนักเรียนในการนำบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร และศึกษาการประสานสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับโรงเรียนเอกชนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้ปกครองคาดหวังให้โรงเรียนจัดการศึกษาให้นักเรียน โดยให้ความสำคัญต่อวิชาภาษาอังกฤษ คอมพิวเตอร์ เป็นพิเศษ จัดสถานที่สะอาด สวยงาม เป็นระเบียบ ปลอดภัย มีห้องคอมพิวเตอร์ ห้องสมุด มีบริการและสวัสดิการสำหรับนักเรียน โรงเรียนควรจัดงานที่เกี่ยวกับนักเรียนเป็นการสร้างความสัมพันธ์ชุมชน มีครูที่เอาใจใส่ดูแลเด็กทุกคน มีจริยธรรมและมารยาทดี

2. การประสานสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับโรงเรียน โรงเรียนแจ้งข่าวสารของโรงเรียนและนักเรียนให้ผู้ปกครองรับทราบน้อย

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541: 116-117) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า ความคาดหวังของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

จากงานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า ความคาดหวังของผู้ปกครองเป็นส่วนหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความคิด แนวคิด ทศนคติ และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ซึ่งจะส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียน

2.3.เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม

2.3.1.เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพในโรงเรียน

2.3.1.1.เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพในโรงเรียน

พิมพันธ์ เดชะคุปต์ (2544:10-14) ได้กล่าวถึงบรรยากาศทางกายภาพในการเรียนการสอนไว้ว่า บรรยากาศทางกายภาพ คือลักษณะของห้องเรียนที่มีบรรยากาศทางกายภาพที่เหมาะสม ควรเป็นดังนี้

1. ห้องเรียนควรมีสีสันน่าดู และเหมาะสมสบายตา อากาศถ่ายเทดีปราศจากจากเสียงรบกวน กว้างขวางพอเหมาะกับจำนวนนักเรียน

2. ห้องเรียนควรมีบรรยากาศอิสระของการเรียนรู้ การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ตลอดจนการเคลื่อนไหวกิจกรรมการเรียนการสอนทุกประเภท

3. ห้องเรียนสะอาดถูกสุขลักษณะ น่าอยู่ ตลอดจนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย

4. สิ่งที่อยู่ภายในห้องเรียน เช่น โต๊ะ เก้าอี้ สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ สามารถเคลื่อนย้ายได้ และสามารถดัดแปลงให้เอื้ออำนวยการสอนและการจัดกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ได้

5. การจัดห้องเรียนให้พร้อมต่อการสอนในแต่ละครั้ง เช่น ให้มีความเหมาะสมต่อการสอนวิธีต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น เหมาะต่อการสอนโดยกระบวนการกลุ่ม วิธีบรรยาย และวิธีการแสดงละคร เป็นต้น

สมพร สุกตัญญู (2544:134-136) ได้กล่าวถึงการจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนไว้ว่า บรรยากาศในห้องเรียนไม่ร้อนอบอ้าว โปร่ง อากาศถ่ายเทได้สะดวก จัดโต๊ะเก้าอี้ให้เด็กนั่งสบาย ๆ เหมาะกับวัยและรูปร่างของเด็ก ทำให้เด็กรู้สึกมั่นคงปลอดภัยทั้งร่างกายและจิตใจ เช่น โต๊ะเรียนม้านั่งควรอยู่ในสภาพที่แข็งแรงทนทานอาคารเรียนมั่นคงแข็งแรง อุปกรณ์เครื่องใช้ในห้องเรียน เช่น พัดลมติดเพดานอยู่ในสภาพที่แข็งแรง เครื่องใช้ไฟฟ้าอยู่ในสภาพดี ปลอดภัย

จากเอกสารที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนที่ดีจะต้องเป็นห้องเรียนที่มีบรรยากาศที่ปลอดโปร่ง มีอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัย ตลอดจนการจัดสิ่งแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะเรียน และยังทำให้ครูผู้สอน

เกิดแรงจูงใจในการสอนทำให้การสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้นอีกด้วย นอกจากนี้จะเกิดผลดีต่อประสิทธิภาพในการเรียนและการสอนแล้วลักษณะทางกายภาพของการเรียนที่ดียังมีอิทธิพลต่อจิตใจของนักเรียนในการเลือกที่จะศึกษาต่อในสถานทีนั้นๆได้

2.3.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพในโรงเรียน

2.3.1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

อิคอร์น (สุชา จันทรเอม.2544:146;อ้างอิงจาก Eichorn.1965:299) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีส่วนผลักดันให้เด็กนักเรียนเป็นผู้กระทำผิด ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักเรียนกระทำความผิด ได้แก่ โรงเรียนมีอุปกรณ์การเรียนการสอนไม่เพียงพอต่อจำนวนของนักเรียน

เลวิน ลิปปเปท และไวท์ (Lewin, lippet; & White. 1993:271-272) ได้ศึกษาเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียน พบว่า นักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนแบบอัตตาธิปไตย มีแนวโน้มเป็นเด็กก้าวร้าว หยาบกระด้าง ไม่มีความเห็นใจผู้อื่น ส่วนนักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนที่มีบรรยากาศแบบประชาธิปไตยจะส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักสามัคคีปรองดอง เป็นมิตรต่อกัน การเรียนร่ารื่น มีบรรยากาศที่สบายใจ ชยันเรียน เพราะครูรู้จักจัดความกดดันเกรงกลัวได้ออกไปจากชั้นเรียน

2.3.1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ทศพร อันสงคราม (2545:74) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า สภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษา บรรยากาศในการเรียน การใช้สื่อและนวัตกรรม การวัดและประเมินผล สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน และสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนในชั้นเรียน มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อัญชลี ทองจันทร์ (2546:108-111) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดเพชรบุรี โดยการวิเคราะห์เส้นทาง พบว่า สภาพแวดล้อมในโรงเรียนส่งผลทางตรงต่อการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนสูงสุด

วิรัชาร์ กุลเพิ่มทวีรัชต์ (2547:77) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชโอรส เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะทางกายภาพของโรงเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่กล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า ลักษณะทางกายภาพ สื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอน สภาพแวดล้อมด้านการเรียนการสอนที่ดี ทำให้นักเรียนทำการเรียนได้ดี ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า สภาพแวดล้อมด้านการเรียนการ

สอน จะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อด้านการเรียนต่อระดับที่สูงขึ้นไปของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2.3.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลียนแบบเพื่อน

2.3.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเลียนแบบเพื่อน

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2544:28) กล่าวว่า การเลียนแบบ เป็นการนำเอาแบบอย่างของบุคคลอื่นมาเป็นของตน เพื่อที่ตนเองจะได้เป็นที่ยอมรับของสังคม การเลียนแบบจะช่วยให้เกิดความอบอุ่นใจและมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น เช่น บุคคลที่ชอบแต่งตัว ไว้ทรงผมตามอย่างดารารายานต์ เป็นต้น

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2545:153-154) กล่าวว่า พฤติกรรมตามแนวคิดทฤษฎีพุทธิปัญญานิยมเชื่อว่า กระบวนการคิดมีส่วนให้เกิดพฤติกรรมที่มีเป้าหมายสิ่งเร้า นอกจากนี้ความรู้สึกความรู้ ความเข้าใจ และพฤติกรรมของบุคคลต่างก็มีความสัมพันธ์กัน

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาสิต(2549:49) แบ่งตัวแบบออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. ตัวแบบที่มีชีวิตจริง (Live Model) การเสนอตัวแบบวิธีนี้เป็นการให้ผู้สังเกตได้เห็นตัวแบบในสภาพการณ์จริง ซึ่งมีข้อดี คือ ตัวแบบสามารถเพิ่มเติมหรือปรับปรุงพฤติกรรมเพื่อให้แสดงพฤติกรรมได้ชัดเจน หรือเหมาะสมกับสภาพการณ์ มากยิ่งขึ้น การเสนอตัวแบบโดยวิธีนี้ ทำให้ผู้สังเกตสนใจในตัวแบบ และเลียนแบบพฤติกรรมตามตัวแบบได้ดีกว่าการเสนอตัวแบบด้วยวิธีอื่นแต่การเสนอตัวแบบด้วยวิธีนี้ต้องคำนึงถึงผลกระทบเพราะอาจเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดไว้ล่วงหน้าเกิดขึ้น ทำให้ตัวแบบไม่ได้รับผลกระทบที่พึงพอใจ ตามที่ควรได้รับ ตัวแบบที่มีชีวิตซึ่งผู้สังเกตสามารถปฏิสัมพันธ์โดยตรง เช่น พ่อ แม่ คนในครอบครัว ครู และเพื่อน

2. ตัวแบบสัญลักษณ์ (Symbolic Model) เป็นตัวแบบที่เสนอผ่านสื่อต่างๆ เช่น ภาพการ์ตูน หนังสือ วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น สำหรับการวิจัยครั้งนี้ได้เลือกใช้ ตัวแบบสัญลักษณ์ เนื่องจากการเสนอตัวแบบเพียงอย่างเดียว สามารถก่อให้เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมแก่บุคคลจำนวนมากอย่างพร้อมเพรียงกันในหลาย ๆ สถานการณ์ได้อย่างกว้างขวาง

จากเอกสารที่ได้ศึกษา พอสรุปได้ว่า การเลียนแบบ หมายถึง การกระทำที่พยายามทำให้เหมือนบุคคลอื่น เพื่อเป็นที่ยอมรับของสังคม สามารถมองเห็นได้หรือสังเกตได้ เช่น การเดิน การนั่ง การพูด การแต่งตัว การเล่น เป็นต้น เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อน กลุ่มหรือบุคคลในสังคม

2.3.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลียนแบบเพื่อน

2.3.2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

วิลเลียม ชเวเชเมอร์ และ เฮอริเบิร์ต เจ วอลเบิร์ก (ลักษณะ บุญนิมิตร อ้างอิง จาก William, Schweisheimer & Herbert J. Walberg, 1976:378-401) ได้ศึกษาบทบาทของเพื่อนที่มีอิทธิพลต่อการเรียนของนักเรียนด้านการช่วยเหลือแบบกลุ่มโดยเพื่อน ผลการศึกษา

พบว่า เพื่อนผู้ให้ความช่วยเหลือในกลุ่มช่วยพัฒนานักเรียนที่รับความช่วยเหลือทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง

คัมมิงส์ (Cummings.1988:176) ได้ทำการศึกษา สาเหตุของการเกิดค่านิยม ผลการศึกษาพบว่า เพื่อนและสังคมของวัยรุ่นเป็นสาเหตุของการเกิดค่านิยมทั้งส่วนตัวและค่านิยมของสังคม

ไฮแมน (เอริสา มโนธรรม.2551:78:อ้างอิงจาก Hyman.1974) ได้ทำการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนมีส่วนในการส่งผลกระทบทำให้เกิดความแตกต่างในการเลือกรับสื่อชนิดต่างๆ

2.3.2.2 งานวิจัยในประเทศ

เรณูรัชต์ ประสิทธิ์เกตุ (2542:50) ได้ทำการศึกษา ผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการประหยัดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร(ฝ่ายประถม) กลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรหลังจากการทดลองพบว่า นักเรียนมีการประหยัดมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้กิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

อรรถพล โคตรสินธุ์(2544:บทคัดย่อ) ศึกษาผลของสื่อมวลชนที่มีต่อพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า สื่อมวลชนมีผลต่อกระบวนการใส่ใจ และกระบวนการตั้งใจในการมีพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

จากงานวิจัยที่ศึกษาสรุปได้ว่า การเลียนแบบเพื่อน คือ การถ่ายทอดทางสังคมและการชักจูงที่อาศัยความสมัครใจในการยอมรับโดยสมาชิกจะต้องยอมรับและปฏิบัติตามค่านิยมของกลุ่มโดยถ้าไม่ปฏิบัติตามจะไม่ได้การยอมรับและถูกขับออกจากกลุ่มและนี่อาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่ส่งผลต่อแรงจูงใจการศึกษาต่อของนักเรียนได้

2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการศึกษาต่อของครู

2.4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการศึกษาต่อของครู

ยี (อริศรา จารุรัตน์. 2547 : 73: อ้างอิงจาก Yee. 1971) ได้กล่าวว่า โรงเรียนเป็นองค์ประกอบทางสังคมอย่างหนึ่ง เมื่อเป็นองค์ประกอบทางสังคมก็เป็นระบบปฏิสัมพันธ์ของคนในองค์กรนั้น นั่นคือ ในโรงเรียนจะมีการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างครูกับนักเรียนนั้นมีอิทธิพลมาก ถ้ามีปฏิสัมพันธ์ในทางบวกก็จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ และการปรับตัวที่ดี แต่ถ้ามีการปฏิสัมพันธ์ในทางลบ ก็จะทำให้นักเรียนเกิดความขัดข้องใจ วิตกกังวลปรับตัวไม่ได้

ปีเตอร์ จี โคลล์ และลอร์นา ซาน(Peter G.Cole and Larna Chan, 1994:143) ได้ให้ความหมาย บทบาทของครูในการส่งเสริมการเรียนรู้ว่าหมายถึง การที่ครูช่วยสร้างบรรยากาศ

ที่เสริมการเรียนรู้ ช่วยกระตุ้นและจูงใจให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน รวมทั้งการให้คำแนะนำปรึกษาด้านการเรียน

สุรางค์ โค้วตระกูล (2550 : 453) กล่าวว่า รายการการรับรู้ของครูที่มีต่อนักเรียน ความสัมพันธ์ของนักเรียนและครู และบทบาทของครูดังนี้ คือ

1. นักเรียนแต่ละคน เป็นปัจเจกบุคคลและทุกคนมีบุคลิกภาพที่เป็นของเขาเอง ซึ่งต่างกับคนอื่น

2. นักเรียนทุกคน มาโรงเรียนเพราะอยากเรียน ฉะนั้นครูที่ดีจะรู้จักเร้าความสนใจของนักเรียน ทำให้นักเรียนตั้งใจเรียน ไม่เบื่อหน่าย

3. ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนจะต้องเป็นไปด้วยดี นักเรียนไว้วางใจครู และสามารถพูดกับครูได้อย่างเปิดเผย โดยไม่ต้องกลัวถูกลงโทษ

4. ครูและนักเรียนต้องมีความสัมพันธ์แบบประชาธิปไตย นักเรียนสามารถออกความคิดเห็น หรือร่วมกับครูตั้งกฎเกณฑ์ต่างๆ เพื่อใช้ในห้องเรียนได้

5. บรรยากาศของห้องเรียนที่ดีจะต้องเอื้อต่อการเรียน และเสริมสร้างบุคลิกภาพของนักเรียน โดยมีครูเป็นผู้สนับสนุน ให้กำลังใจ นักเรียนแต่ละบุคคลให้พัฒนาทั้งทางด้านความรู้และบุคลิกภาพ

6. บรรยากาศของห้องเรียน เป็นบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความอบอุ่น นักเรียนมีความรักและไว้วางใจในตัวครู มีครูเป็นกัลยาณมิตร ส่งเสริมให้นักเรียนมีโอกาสที่จะฝึกวินัยในตนเอง

7. บรรยากาศห้องเรียนที่ดี เป็นบรรยากาศที่ทำให้นักเรียนพัฒนาอัตมโนทัศน์ในทางบวก

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า การสนับสนุนในด้านการเรียนของครูมีความสำคัญต่อการเรียนการสอน นักเรียนต้องการครูที่มีความรู้ มีประสบการณ์ และวิธีการสอนที่เป็นกันเอง เข้าใจเนื้อหาได้ง่าย สามารถเป็นที่ปรึกษาของนักเรียนได้ ดังนั้น การส่งเสริมด้านการเรียนของครู จึงน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการศึกษาค้นคว้าของนักเรียน

2.4.1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการศึกษาต่อของครู

2.4.1.1.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

รูมายาห์ นัดวา(Rumayah, Nadwa, 1998:4165-A) ได้ศึกษาการรับรู้ของครูเกี่ยวกับนักเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และการเลือกกลวิธีการสอนสำหรับนักเรียนชาติอาหรับ ตัวอย่างประชากรที่ศึกษาเป็นครูจากโรงเรียนมัธยมขนาดใหญ่ที่มีนักเรียนชาติอาหรับเรียนอยู่จำนวนมาก เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสำรวจ ผลการศึกษา พบว่า ครูส่วนใหญ่ไม่ได้คิดว่าภาษาเดิม หรือวัฒนธรรมของนักเรียนจะเป็นอุปสรรคหรือข้อจำกัดต่อความสำเร็จในการเรียนของนักเรียน ครูส่วนใหญ่จะมีระดับความหวังผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนไว้สูง และได้ใช้

กลวิธีการสอนต่าง ๆ มาช่วยสอนเพื่อให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน ครูส่วนใหญ่จะแสดงออกถึงการรับรู้และทัศนคติด้านบวกต่อนักเรียน

ไทเลอร์ (กาญจนา โรจนอาภา. 2550: 59; อ้างอิงจาก Tyler. 1964) ได้ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนในอุดมคติ ผลการศึกษาพบว่า สัมพันธภาพที่ดีในอุดมคตินั้นครูต้องมีการสื่อความเข้าใจที่ดีกับนักเรียนเป็นมิตรที่ดีให้ความรักความเอาใจใส่ มีความเข้าใจและยอมรับนักเรียน

2.4.1.1.2 งานวิจัยในประเทศ

กมลวาทน์ วันวิชัย (2545: 43) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสตรีวัดอัปสรสวรรค์ กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า บรรยากาศการเรียนการสอนที่ดี ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างการเรียนการสอน ครูมีวิธีการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียน ตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน มีความกระตือรือร้นและมีความรับผิดชอบด้านการเรียน

สุภาณี ปิยะอภิรักษ์ (2539:52) ได้ศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพการสอนของครู และบรรยากาศในห้องเรียนตามการรับรู้ของนักเรียน กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ผลการศึกษาพบว่า คุณภาพการสอนและบรรยากาศในห้องเรียน มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จากผลการวิจัยที่พบเช่นนี้อาจจะมีสาเหตุเนื่องมาจากคุณภาพการสอนของครูมีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชาคณิตศาสตร์ กล่าวคือครูที่สอนมีคุณภาพย่อมทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหา สนุกสนานในการเรียน จึงทำให้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนได้เป็นอย่างดี

จากงานวิจัยที่ศึกษา พอสรุปได้ว่า นักเรียนต้องการครูผู้สอนที่มีการสื่อความเข้าใจที่ดีกับนักเรียน เป็นมิตรที่ดี สอบถามการเรียนอยู่เป็นประจำ ให้ความรัก ความเอาใจใส่ มีความเข้าใจและยอมรับนักเรียน นักเรียนใช้เวลาในการเรียนอยู่กับครูผู้สอนค่อนข้างมาก จึงมีความสนิทสนมใกล้ชิดกัน มีเวลาดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิดในการอบรมสั่งสอน การสนับสนุนจากครูจึงสามารถที่จะส่งผลแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนได้

3.เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

3.1 ประวัติโรงเรียนโพธิสารพิทยากร โรงเรียนโพธิสารพิทยากรเป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาแบบสหศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 ตั้งอยู่เลขที่ 14/2 หมู่ 2 ถนนพุทธมณฑล สาย 1 แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2448-6130 0 -2448-6931 เปิดสอนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย

ตั้งอยู่บนที่ดินของนายผัน และ นางอั้ง ไทรพุ่มทอง และที่ดินของวัดโพธิ์ ซึ่งบริจาคและยอมให้ใช้ประโยชน์ในการจัดตั้งโรงเรียน รวมเนื้อที่ ทั้งหมดประมาณ 6 ไร่ 2 งาน 40 ตารางวา ในครั้งแรกเปิดทำการสอนเมื่อปี พ.ศ. 2499 โดยท่านพระครูโพธิสารคุณ (นวล ธรรมโช) หรือหลวงปู่หลวง เจ้าอาวาสวัดโพธิ์สมัยนั้น เป็นผู้ริเริ่มโดยเรียนที่ศาลาวัดริมคลองบางระมาด ต่อมาได้บอกบุญเรียไ้รจากชุมชน ประกอบกับเงินงบประมาณของทางราชการเพื่อสร้างอาคารไม้แบบอุดร 2 ชั้น ขนาด 12 ห้องเรียน จนสามารถเป็นสถานที่ประกอบการเรียนการสอนได้ สมบูรณ์ในปี พ.ศ. 2501

ในปีงบประมาณ 2525 โรงเรียนได้รับงบประมาณก่อสร้างอาคารเรียนแบบ 318ค. เป็นอาคารตึก 3 ชั้น 18 ห้องเรียนชั้นอีก 1 หลัง ต่อมาในปีงบประมาณ 2526 ได้รับงบประมาณสร้างโรงฝึกงานแบบมาตรฐานขนาด 2 หน่วย 1 หลัง บ่อน้ำบาดาล 1 บ่อ ห้องน้ำ ห้องส้วม 2 หลัง สำหรับอาคารไม้ 2 ชั้นนั้นชำรุดทรุดโทรมลงมาก ทางโรงเรียนจึงได้ขออนุมัติทำการรื้อถอนเพื่อจะได้เสนอขอของบประมาณสร้างอาคารเรียนหลังใหม่ทดแทนต่อไป

-ปีการศึกษา 2527-2529 กรมสามัญศึกษาได้จัดให้โรงเรียนเข้าโครงการปรับปรุงโรงเรียนมัธยมศึกษา ขนาดเล็ก (คปล.) เป็นโรงเรียนในสวนกลางโรงเรียนเดียวที่เข้าโครงการนี้ ซึ่งมีโรงเรียนทั่วประเทศ 240 โรงเรียน โดยกรมสามัญศึกษาได้คัดเลือกโรงเรียนที่มีนักเรียนน้อย เพื่อจะปรับปรุงใน 3 ด้าน คือ

1. ด้านตัวป้อนคือนักเรียน กรมสามัญศึกษาให้ความช่วยเหลือโดยการยกเว้น บ.ก.ศ. 50% ให้หนังสือเรียน ยืมเรียนฟรี ให้ชุดนักเรียน จัดที่พักให้แก่นักเรียนที่อยู่ห่างไกล

2. ด้านบุคลากร กรมสามัญศึกษาจัดบุคลากรให้เพียงพอต่อการจัดการเรียนการสอนทุกรายวิชาโดยใช้สูตร $2X + 2$ (X คือ จำนวนห้องเรียน) ในการจัดสรรอัตราครูให้แก่โรงเรียนในโครงการ

3. ด้านอาคารสถานที่ กรมสามัญศึกษาจัดงบประมาณช่วยปรับปรุงบริเวณอาคารสถานที่ให้เหมาะแก่การจัดการเรียนการสอนทัดเทียมกับโรงเรียนขนาดกลางและขนาดใหญ่ แก้ปัญหาเรื่องไฟฟ้าและประปาในโรงเรียน ผลปรากฏว่าโรงเรียนโพธิสารพิทยากรก็ยังมีนักเรียนเข้าเรียนน้อย ไม่สามารถพัฒนาให้เป็นไปตามเป้าหมายได้ ในขณะนั้นมีเพียง 6 ห้องเรียนเท่านั้น

-ปีการศึกษา 2529 กรมสามัญศึกษาจึงเห็นชอบให้ทำ “ โครงการความร่วมมือระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาทางด้านวิชาการ ” โดยมี 3 โรงเรียนเข้ามาช่วยโรงเรียนโพธิสารพิทยากร คือ

1. โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย รับผิดชอบหมวดวิชาวิทยาศาสตร์ ภาษาไทย พละนาฏย และช่วยปรับปรุงห้องสมุด

2. โรงเรียนสตรีวิทยา รับผิดชอบหมวดวิชาภาษาอังกฤษ สังคมศึกษาคณิตศาสตร์ และงานแนะแนว

3.โรงเรียนวัดน้อยใน รับผิดชอบหมวดวิชาศิลปศึกษา การงานอาชีพและอาคารสถานที่ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยและโรงเรียนสตรีวิทยา จะรับนักเรียนให้เรียนต่อชั้น ม.4 ที่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยและสตรีวิทยา โดยไม่ต้องสอบคัดเลือก แต่พิจารณาผลการเรียนใน 6 หมวดวิชา คือ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย พละนามัย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา และคณิตศาสตร์ เมื่อได้คะแนนสะสมเฉลี่ย 5 ภาคเรียน 2.50 ขึ้นไป และความประพฤติดี โดยเริ่มโครงการตั้งแต่ปีการศึกษา 2530 ปรากฏว่า สามารถรับนักเรียนได้เกินแผนที่กำหนดไว้และจัดแผนชั้นเรียนเป็น 5-2-2 จำนวนนักเรียน 325 คน

-ปีการศึกษา 2531 รับนักเรียนได้เกินแผนโดยจัดแผนชั้นเรียนเป็น 7-5-2 จำนวนนักเรียน 563 คน

-ปีการศึกษา 2532 สร้างอาคารเรียนชั่วคราว 4 ห้อง เติ้นท์ 4 หลัง อาคารมุงจาก 1 หลัง เพื่อให้เพียงพอต่อจำนวนนักเรียนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และได้รื้อถอนอาคารไม้ 2 ชั้นแบบอุดร เพื่อเตรียมใช้เป็นสถานที่สร้างอาคารเรียนแบบพิเศษแทน

-ปีการศึกษา 2533 ได้รับงบประมาณสร้างอาคารเรียนแบบพิเศษ 6 ชั้น เป็นเงินงบประมาณ 7199000 บาท แต่ไม่มีผู้มาประมูล จึงต้องทำการเปลี่ยนแปลงราคาใหม่ ปรากฏว่า ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคลสัมฤทธิ์ก่อสร้างประมูลได้ในราคา 11450000 บาท และผูกพันในปีงบประมาณ 2535-2538 จำนวน 19 ล้านบาท เพื่อให้อาคารหลังนี้มีทั้งห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ โรงฝึกงาน และสามารถใช้เป็นห้องประชุมได้ ชั้นบนเป็นดาดฟ้า มีลิฟต์ติดตั้ง 2 ตัว ในปีการศึกษานี้ อยู่ในระหว่างการก่อสร้างต่อได้รับงบประมาณตามโครงการพัฒนาชนบท และชุมชน ตามข้อเสนอของสมาชิกสภา ผู้แทนราษฎร กรุงเทพมหานคร ประจำปีงบประมาณ 2533 สร้างศาลาประชาสัมพันธ์ โรงเรียนโพธิสารพิทยากร

-ปีการศึกษา 2534 เนื่องจากความจำเป็นในเรื่องห้องเรียน จำนวนนักเรียนเพิ่มขึ้นเป็น 1338 คน ดังนั้นทางโรงเรียนจึงต้องใช้สนามฟุตบอลของโรงเรียนมาทำการก่อสร้างอาคารหลังคาจาก 2 หลังและเพื่อให้นักเรียนไม่ต้องผจญกับความร้อนของอากาศ จึงเปลี่ยนอาคาร เติ้นท์ 5 หลัง มาเป็นอาคารจากหลังที่ 4 รวมมีอาคารจากทั้งสิ้น 6 ชุด 17 ห้องเรียน และยังคงใช้ศาลาการเปรียญของวัดเป็นสถานที่เรียนอีกส่วนหนึ่งด้วยได้รับอนุมัติให้สร้างห้องน้ำ-ห้องส้วมแบบมาตรฐานเป็นของนักเรียนชาย

-ปีการศึกษา 2535 ได้รับอนุมัติให้สร้างห้องน้ำห้องส้วมแบบมาตรฐาน เป็นของนักเรียนหญิงและต่อเติมอาคารเรียนแบบพิเศษ 6 ชั้น จากปีงบประมาณ 2533 โดยได้รับงบประมาณเพิ่มอีก 21 ล้านบาท ในปีการศึกษา 2536 ได้ดำเนินการก่อสร้างเสร็จเรียบร้อยเมื่อมกราคม 2537

เนื่องจากบริเวณสนามบาสเกตบอลมีน้ำท่วมขังทุกครั้งที่ฝนตกหนัก ทำให้เกิดปัญหากับนักเรียนที่เรียนอยู่บริเวณอาคารหลังคาจาก คุณวรพันธ์-คุณกรรณิการ์ ปิณฑวณิช จากบริษัทพร้อมมิตรคอนกรีต จำกัดได้บริจาคเงินจำนวน 228400 บาท เพื่อเทคอนกรีตถม

สนามให้สูงขึ้น และได้ทำพิธีมอบให้โรงเรียน เมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2536 โดยท่านรองอธิบดี ฯ สมหมาย เอมสมบัติ (ขณะนั้นเป็นผู้ช่วยอธิบดีกรมสามัญศึกษา และผู้อำนวยการโรงเรียนสตรีวิทยา) เป็นประธานในพิธี และโรงเรียนได้ตั้งชื่อสนามบาสเกตบอลว่า “ สนามหลวงพิลาศวรรณสาร ”

-ปีการศึกษา 2536 ได้รับงบประมาณก่อสร้างอาคารเรียนชั่วคราวแบบถอดประกอบได้ 6 หลัง 12 ห้องเรียน และได้รับงบประมาณก่อสร้างอาคารเรียนแบบพิเศษ 6 ชั้น เต็มรูป เป็นหลังที่ 2 จึงได้รื้ออาคารหลังคาจากออก

-ปีการศึกษา 2537 เนื่องจากอาคารเรียนแบบพิเศษ 6 ชั้น หลังที่ 2 อยู่ในระหว่างการก่อสร้าง เพื่อป้องกันไม่ให้นักเรียนที่ข้ามถนนมาจากอาคารชั่วคราวเกิดอุบัติเหตุ โรงเรียนจึงย้ายอาคารชั่วคราวมาสร้างหลังอาคารเรียนแบบพิเศษ 6 ชั้น หลังที่ 1 จำนวน 2 หลัง 4 ห้องเรียน และจำเป็นต้องสร้างอาคารหลังที่ 3 จำนวน 12 ห้องเรียน ไว้กลางสนามตามเดิม เพื่อใช้เป็นที่เรียนของนักเรียน อาคารแบบพิเศษ 6 ชั้น ก่อสร้างเสร็จสิ้นเต็มรูปในเดือนมีนาคม ดังนั้น ในปีการศึกษา 2538 โรงเรียน จึงมีอาคารเรียนแบบพิเศษ 6 ชั้น 2 หลัง อาคารเรียน 3 ชั้น 1 หลัง ซึ่งเพียงพอต่อการให้บริการทางการเรียนการสอน

-ปีการศึกษา 2538-2539 โรงเรียนก่อสร้างอาคารอเนกประสงค์ 5 ชั้น 1 หลัง ด้วยพื้นที่ของโรงเรียนมีจำกัด อาคารนี้จึงต้องสร้างบริเวณกลางสนาม (อาคารหลังคาจากเดิม) โดยเชื่อมต่อกับอาคารแบบพิเศษ 6 ชั้น สร้างเสร็จประมาณเดือนธันวาคม 2539

-ปีการศึกษา 2540 ปรับภูมิทัศน์โรงเรียน โดยการจัดสวนหย่อมบริเวณซุ้มหลวงปู่ นวล หน้าอาคารกาญจนาภิเษก ห้องน้ำ และสนับสนุนให้ครูและนักเรียนจัดสวนหย่อมภายในห้องเรียน ปลูกต้นพญาสัตบรรณหน้าโรงเรียน และปลูกต้นปาล์มบริเวณที่เข้าแถวเคารพธงชาติ

-ปีการศึกษา 2541 สร้างศาลาที่พักผู้โดยสารและโรงจอดรถหน้าโรงเรียน จัดทำสวนหย่อมหน้าอาคาร 2 และปรับปรุงพื้นที่สนามลานอเนกประสงค์หน้าเสาธง

-ปีการศึกษา 2542 สร้างเรือนเพาะชำ จัดทำสวนป่าหลังอาคาร 2 จัดทำห้องศูนย์วิทยบริการ ปรับปรุงพื้นที่ห้องเรียนและห้องสำนักงาน โดยเปลี่ยนเป็นพื้นกระเบื้องทั้งหมด

-ปีการศึกษา 2543 สร้างอาคารเรือนพยาบาลร่มโพธิ์ สร้างโรงผลิตน้ำดื่มชมพูพันธุ์ทิพย์ จัดทำรั้วหลังโรงเรียน ทำน้ำพุบริเวณลานบาสเกตบอล จัดสร้างห้องศูนย์วิชาต่าง ๆ เช่น คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา ภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ และได้เข้าร่วมโครงการประหยัดพลังงานของกระทรวง วิทยาศาสตร์ โดยเปลี่ยนเครื่องปรับอากาศของเดิม จำนวน 42 เครื่อง เป็นเครื่องปรับอากาศเบอร์ 5 และเปลี่ยนหลอดไฟฟ้าให้เป็นหลอดไฟฟ้าชนิดประหยัดพลังงาน โดยใช้บัลลาสต์อิเล็กทรอนิกส์ จำนวน 1500 V.

-ปีการศึกษา 2544 สร้างลานโพธิ์พุฒภิรม ทาสีพื้นสนามลานอเนกประสงค์ จัดทำห้องศูนย์วัฒนธรรมไทย และห้องศูนย์วิชาภาษาญี่ปุ่น

-ปีการศึกษา 2545 เป็นโรงเรียนแกนนำการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ในระดับชั้น ม.1 และ ม.4 ปรับปรุงโรงอาหารให้ได้มาตรฐานด้านสุขาภิบาล สิ่งแวดล้อม และสามารถให้บริการด้านโภชนาการแก่นักเรียนได้อย่างเพียงพอ โดยดำเนินการก่อสร้างและขยายโรงอาหารบริเวณชั้นล่างอาคาร 3 (โพธิสารคุณ) ด้านทิศตะวันออกและด้าน ทิศตะวันตก โรงเรียน ได้รับการสนับสนุนค่าใช้จ่ายจากเงินบริจาค

-ปีการศึกษา 2546 จัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของ กระทรวงศึกษาธิการ โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ (English Program : EP.) ระดับชั้น ม.1 จำนวน 2 ห้องจัดการเรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษจากเจ้าของภาษาทุกรายวิชา และวิชา คอมพิวเตอร์ (Mini English Program : M.E.P.) ระดับชั้น ม.1 จำนวน 2 ห้อง ม.4 จำนวน 1 ห้อง ปรับปรุงทางเดินเท้าข้างอาคาร 38 ปี (โพธิสารคุณ) พื้นเวทีเสาธง และเสาธง โรงเรียน พื้นที่ของโรงเรียนมีปัญหาน้ำท่วมขังบริเวณสนามและลานอเนกประสงค์โดยรอบใน ภาวะฝนตก เป็นอุปสรรคสำหรับนักเรียนในการใช้สนามเล่นเพื่อ ออกกำลังกาย การจัด กิจกรรมสนับสนุนการเรียนการสอนและการสัญจรภายใน โรงเรียนจึงได้ระดมทรัพยากรจาก ชุมชนโดยการรับบริจาค จัดกิจกรรมการกุศลต่างๆ ดำเนินการปรับปรุงลานอเนกประสงค์ โดยรอบโรงเรียน

-ปีการศึกษา 2547 ปรับปรุงต่อเติมคาดฟ้าอาคารโถงพุทธทอง เพื่อจัดทำห้องออกกำลังกาย ห้องปิงปอง ห้องยืดหยุ่น โยคะ และจัดทำห้องเรียนชั้น 2 จำนวน 4 ห้องเรียน

-ปีการศึกษา 2548 สร้างหลังคาคลุมลานอเนกประสงค์บริเวณหน้าเสาธง และ ดำเนินการติดตั้งเครื่องระบายความร้อนระบบไอน้ำที่โรงยิม

-ปีการศึกษา 2549-2550 ปรับปรุงห้องเรียน E.P./M.E.P. ชั้น 5 ปรับปรุงห้องน้ำครู ซ่อมแซมห้องน้ำนักเรียนชาย – หญิง ชั้น 1 อาคาร 3 ตลอดจนปรับปรุงพื้นโรงอาหาร ซ่อมแซมผนัง โรงฝึกงานอุตสาหกรรม และทาสีอาคาร 3

3.2 ศูนย์รวมน้ำใจ โรงเรียนเป็นสถานที่ให้การศึกษาอบรมนักเรียน เพื่อให้เป็นคนดี มีวินัยอันจะเป็นกำลังของชาติต่อไปในอนาคต และนักเรียนทั้งหลายเหล่านี้มาจาก สภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน การที่จะให้กระบวนการศึกษาอบรมได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น โรงเรียนจะต้องมีศูนย์รวมน้ำใจเพื่อให้มีกำลังใจศึกษาเล่าเรียนให้สำเร็จตามจุดประสงค์สำหรับ โรงเรียนโพธิสารพิทยากร มีศูนย์รวมน้ำใจดังนี้

3.3 หลวงปู่वाल หรือ ท่านพระครูโพธิสารคุณ (वाल ฐมฺมโร) อดีตเจ้าอาวาสวัด โพธิ์ ได้เป็นผู้ก่อตั้งโรงเรียนโพธิสารพิทยากรขึ้น เมื่อวันที่ 12 กรกฎาคม พ.ศ. 2499 ดังนั้น จึง ใช้สมณศักดิ์ของท่านเป็นชื่อโรงเรียน ซึ่งนับว่าท่านเป็นผู้มีพระคุณแก่โรงเรียนของเรา ที่พวกเรา ชาวโพธิสารพิทยากรจะต้องระลึกถึงพระคุณของท่าน

3.4 คติพจน์ "ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน" นับว่าเป็นพุทธภาษิตซึ่งโรงเรียนได้ถือเป็นคติพจน์ ก็เพื่อที่จะได้รู้จักถึงตนเอง และพยายามใช้ทรัพยากรทั้งหลายที่มีอยู่ให้ได้เป็นประโยชน์อย่างคุ้มค่ามากที่สุด

3.5 คำขวัญ "เรียนดี มีวินัย มีใจนักกีฬา" เป็นคำขวัญสำหรับนักเรียนโพธิสารพิทยากรทุกคนซึ่งกล่าวเฉพาะคำได้ดังนี้

3.5.1 เรียนดี หมายถึง การยอมรับ การฝึกฝน อบรม ที่คณะครูอาจารย์เป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทให้อย่างมีเหตุผล พร้อมกับนำไปใช้ในชีวิตประจำวันให้ได้มากที่สุด รวมทั้งการค้นคว้าเพิ่มเติมความรู้ต่าง ๆ เหล่านั้นให้กว้างขวางออกไป อันจะนำประโยชน์มาสู่ตนเองและสังคมให้มากที่สุด

3.5.2 มีวินัย หมายถึง ผู้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในระเบียบของโรงเรียนซึ่งสอดคล้องกับขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม และกฎหมายบ้านเมือง อันที่จะนำตนให้เป็นพลเมืองดี และมีคุณภาพแก่ชาติบ้านเมืองสืบไป

3.5.3 ใจนักกีฬา นักกีฬาที่ดีนั้น ย่อมมีความทรหดอดทนต่อการฝึกฝน รู้จักแพ้ชนะ และให้อภัย เมื่อแพ้ก็ไม่หมดกำลังใจกลับไปฝึกฝนใหม่เพื่อนำชัยชนะมาให้ได้ หรือเมื่อชนะก็ไม่อยู่ในความประมาท หมั่นฝึกฝนเพื่อรักษาชัยชนะให้ได้ยาวนานที่สุด และสิ่งที่ขาดไม่ได้ก็คือการให้อภัยซึ่งกันและกัน เพราะเป็นบ่อเกิดแห่งความสามัคคี ที่ได้มีความสามัคคี ที่นั่นจะมีความพร้อมที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในกิจการต่าง ๆ ได้

3.6 สีประจำโรงเรียน สีน้ำเงิน - ชมพู สีน้ำเงิน หมายถึง ความมีวินัย ความประพฤติเรียบร้อย นำมาซึ่งความสำเร็จ สีชมพู หมายถึง ความเพียรพยายามในการเรียน นำมาซึ่งความน่ารัก ลูก "โพธิสาร" ทุกคนที่ประพฤติตนอยู่ในระเบียบวินัย ความประพฤติเรียบร้อย มีความเพียรพยายามในการเรียน จะนำมาซึ่งความสำเร็จ และมีความน่ารัก เป็นที่เชิดหน้าชูตาของตนเองบิดา มารดา วงศ์ตระกูล และโรงเรียนของเราสืบไปชั่วกาลนาน

3.7 ต้นไม้ประจำโรงเรียน ต้น"ชมพูพันธุ์ทิพย์" ต้นชมพูพันธุ์ทิพย์ จะออกดอกสีชมพูในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ - มีนาคม ของทุกปี ซึ่งเป็นช่วงที่จะเตรียมตัวสอบปลายภาคเรียนที่ 2 นักเรียนเก่าที่อยู่ชั้นสูงสุดของโรงเรียนจะจบการศึกษาไปพร้อมกับการร่วงโรยของดอกชมพูพันธุ์ทิพย์และโรงเรียนจะรับนักเรียนใหม่เข้ามาแทนพร้อมกับการที่มีใบอ่อนแตกกิ่งก้านสาขาใหม่ มีทรงพุ่มใหญ่โตขึ้นทุก ๆ ปี

3.8 วิสัยทัศน์โรงเรียน จัดโรงเรียนให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความเป็นเลิศด้านวิชาการมีคุณธรรม จริยธรรม สู่ความเป็นสากลบนวิถีไทย

3.9 พันธกิจโรงเรียน

1. จัดหลักสูตรและกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
2. จัดกิจกรรมส่งเสริมความเป็นเลิศทางวิชาการ

3. จัดกิจกรรมส่งเสริมคุณลักษณะอันพึงประสงค์ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่
ตั้งตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง

4. ส่งเสริมการใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง สามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการ
สื่อสารและศึกษาต่อในระดับนานาชาติ

5. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคม
ได้อย่างมีความสุข

6. ส่งเสริมให้ผู้เรียนและบุคลากรใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศในการศึกษาค้นคว้า

7. พัฒนาแปลงเรียนรู้ที่หลากหลาย และจัดบรรยากาศสภาพแวดล้อมภายใน
โรงเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้

8. ส่งเสริมการบูรณาการแหล่งเรียนรู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่น และศิลปวัฒนธรรมไทย
เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรัก ความภาคภูมิใจในความเป็นไทย

9. ส่งเสริมพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานวิชาชีพ

10. พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อการบริหารและจัดการเรียนการสอน

11. ประสานความร่วมมือระหว่างครู ผู้ปกครอง ชุมชน และองค์กรต่าง ๆ ในการจัด
การศึกษา

3.10 เป้าประสงค์ ผู้เรียนได้รับการพัฒนาเต็มตามศักยภาพ มีคุณภาพตาม
มาตรฐานการศึกษา มีคุณธรรมจริยธรรม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ถึงพร้อมความเป็น
สากลบนวิถีไทย

3.11 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และปฏิบัติตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง
2. มีระเบียบวินัยและความรับผิดชอบ
3. เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้
4. มีสุขภาพกาย สุขภาพจิตที่ดี
5. มีจิตสาธารณะและประหยัดพลังงาน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การกำหนดประชากรกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2552 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ใน โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 422 คน เป็นนักเรียนหญิงจำนวน 207 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 215 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2552 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ใน โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 210 คน แบ่งเป็นนักเรียนชาย 103 คน นักเรียนหญิง 107 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane.1970:80-81) โดยใช้เพศเป็นชั้น (Strata) ซึ่งมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ผู้วิจัยจำแนกประชากรออกเป็น 2 เพศ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวนทั้งสิ้น 422 คน เป็นนักเรียนหญิงจำนวน 207 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 215 คน
2. ผู้วิจัยประมาณขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จากประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane.1967:886-887)พบว่า ต้องใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 210 คน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใช้สัดส่วนประชากร : กลุ่มตัวอย่าง = 2:1 ผู้วิจัยจึงสุ่มตัวอย่างได้ดังนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นนักเรียนชายจำนวน 103 คน เป็นนักเรียนหญิงจำนวน 107 คน ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

ระดับชั้น	เพศ				รวม	
	เพศชาย		เพศหญิง		ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
มัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 3	ประชากร	กลุ่ม ตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่ม ตัวอย่าง		
รวม	215	103	207	107	422	210

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 9 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะเศรษฐกิจทางด้านครอบครัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

ตอนที่ 7 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน

ตอนที่ 8 แบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อของครู

ตอนที่ 9 แบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะเศรษฐกิจทางด้านครอบครัว

ตัวอย่างแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน เมื่ออ่านข้อความจบแล้วตอบโดยการเติมข้อความ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว

1. เกรดเฉลี่ยสะสม.....
2. ผู้ปกครองของนักเรียนมีรายได้รวมกัน.....บาท/เดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียนเพื่อสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

2.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามนิสัยทางการเรียนของ จรรยา ฉินศิริเศรษฐ(2546)

2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน โดยใช้แนวคิดจากข้อ 2.1 และข้อ 2.2 ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามแนวคิดของ ลิเคอร์ (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด สร้างทั้งหมด จำนวน 19 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ 13 ข้อ

ตัวอย่างแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้ามีการวางแผนการเรียนเป็นประจำ					
00	ข้าพเจ้าไม่กล้าซักถามครูเมื่อสงสัยบทเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายของคำถามในแต่ละข้อดังนี้

	ข้อความที่มีความหมายทางบวก (คะแนน)	ข้อความที่มีความหมายทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยแปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	3.67-5.00	หมายถึง	มีนิสัยทางการเรียนดี
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	2.34-3.66	หมายถึง	มีนิสัยทางการเรียนดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	1.00-2.33	หมายถึง	มีนิสัยทางการเรียนไม่ดี

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

3.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต แล้วนำมาเป็นแนวทางเพื่อสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

3.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต ของ วัชรินทร์ เอกธวัชกุล (2552:110-111) และ กมลวรรณ ดีเลิศ(2551:130-131)

3.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต โดยใช้แนวคิดจากข้อ 3.1 และข้อ 3.2 ลักษณะแบบสอบถาม เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale)ตามแนวคิดของลิเคอร์(Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด สร้างทั้งหมดจำนวน 20 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ 12 ข้อ

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก

จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าขวนขวายหาความรู้อยู่เสมอเพื่อความก้าวหน้าในอนาคต					
00	เมื่อข้าพเจ้ากลัวสอบตกในวิชาใด ข้าพเจ้าจะหาความรู้เพิ่มเติมในวิชานั้นมากขึ้น					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายของคำถามในแต่ละข้อดังนี้

ข้อความที่มีความหมายทางบวก (คะแนน)	ข้อความที่มีความหมายทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด 5	1
จริง 4	2
จริงบ้าง 3	3
จริงน้อย 2	4
จริงน้อยที่สุด 1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยแปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.67-5.00	หมายถึง	มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.34-3.66	หมายถึง	มีลักษณะมุ่งอนาคตปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00-2.33	หมายถึง	มีลักษณะมุ่งอนาคตน้อย

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง

มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครองแล้วนำมาเป็นแนวทางเพื่อสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

4.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามการสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครองของ พระมหาชิรพงศ์ ตาลอ่อน (2547:109-110) และ พระมหาสุชาติ ไหมอ่อน(2550:140)

4.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามการสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง ตามแนวคิดที่ได้ศึกษามาจากข้อ 4.1และข้อ 4.2 เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์(Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด สร้างทั้งหมดจำนวน 17 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ 14 ข้อ

ตัวอย่างแบบสอบถามการสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามการสนับสนุนด้านการเรียนของผู้ปกครอง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	การสนับสนุนด้านวัตถุ ผู้ปกครองซื้ออุปกรณ์การเรียน ให้แก่ข้าพเจ้า					
00	การสนับสนุนทางด้านวาจา ผู้ปกครองพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเรียน กับข้าพเจ้าเสมอ					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายของคำถามในแต่ละข้อดังนี้

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

(คะแนน)

(คะแนน)

จริงที่สุด

5

1

จริง

4

2

จริงบ้าง

3

3

จริงน้อย

2

4

จริงน้อยที่สุด

1

5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยแปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.67-5.00 หมายถึง ผู้ปกครองมีการสนับสนุนด้านการศึกษาต่อมาก

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.34-3.66 หมายถึง ผู้ปกครองมีการสนับสนุนด้านการศึกษาต่อปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00-2.33 หมายถึง ผู้ปกครองมีการสนับสนุนด้านการศึกษาต่อ น้อย

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

5.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครองแล้วนำมาเป็นแนวทางเพื่อสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

5.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง จากแนวคิดของ ธัญชนก แสงส่ง (2549:106) และ ปิยะรัตน์ ดิกลาง (2550:115)

5.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง ตามแนวคิดที่ได้ศึกษามาจากข้อ 5.1 และข้อ 5.2 เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด สร้างทั้งหมดจำนวน 15 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ 10 ข้อ

ตัวอย่างแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก

จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าได้รับการศึกษาสูงที่สุด					
00	ผู้ปกครองตำหนิข้าพเจ้าเสมอเมื่อทำคะแนนสอบได้ไม่ดี					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายของคำถามในแต่ละข้อดังนี้

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

(คะแนน)

(คะแนน)

จริงที่สุด

5

1

จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยแปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	3.67-5.00	หมายถึง	ความคาดหวังของผู้ปกครองมาก
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	2.34-3.66	หมายถึง	ความคาดหวังของผู้ปกครองปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	1.00-2.33	หมายถึง	ความคาดหวังของผู้ปกครองน้อย

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

6.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพทางการเรียน แล้วนำมาเป็นแนวทางทางเพื่อสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

6.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนของ สุวรี ปิ่นเจริญ (2549 : 125-126) และพระมหานพพร สีเนย์ (2551:140-141)

6.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนตามแนวคิดที่ได้ศึกษามาจากข้อ 6.1 และข้อ 6.2 เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของ ลิเคอร์ (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด สร้างทั้งหมดจำนวน 15 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ 13 ข้อ

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	<u>สถานที่เรียน</u> อากาศในห้องถ่ายเทดี					
00	<u>สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน</u> โรงเรียนมีสถานที่พักผ่อนน้อย					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายของคำถามในแต่ละข้อดังนี้

	ข้อความที่มีความหมายทางบวก (คะแนน)	ข้อความที่มีความหมายทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยแปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67-5.00	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี
คะแนนเฉลี่ย	2.34-3.66	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	1.00-2.33	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนไม่ดี

ตอนที่ 7 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน

มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

7.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลียนแบบเพื่อน แล้วนำมาเป็นแนวทางเพื่อสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

7.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน ของ ภคพร ศรีดาวเดือน (2550:80)

7.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน ตามแนวคิดที่ได้ศึกษามาจากข้อ 7.1และข้อ 7.2 เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของ

ลิเคอร์(Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด สร้างทั้งหมดจำนวน 14 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ 12 ข้อ

ตัวอย่างแบบสอบถามแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าเลียนแบบเพื่อนที่ตั้งใจเรียน					
00	ข้าพเจ้ามักเล่นตามเพื่อนเวลาเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายของคำถามในแต่ละข้อดังนี้

ข้อความที่มีความหมายทางบวก ข้อความที่มีความหมายทางลบ

	(คะแนน)	(คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยแปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.67-5.00 หมายถึง มีการเลียนแบบเพื่อนมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.34-3.66 หมายถึง มีการเลียนแบบเพื่อนปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.33 หมายถึง มีการเลียนแบบเพื่อนน้อย

ตอนที่ 8 แบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อของคุณ

มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

8.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลียนแบบเพื่อน แล้วนำมาเป็นแนวทางเพื่อสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

8.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน ของ ชัชชลิณี จุงพิวัณน์ (2547:112)

8.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน ตามแนวคิดที่ได้ศึกษามาจากข้อ 8.1 และข้อ 8.2 เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด สร้างทั้งหมดจำนวน 11 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ 10 ข้อ

ตัวอย่างแบบสอบถามแบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อของคุณ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อของคุณให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก

จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ครูให้คำปรึกษาแก่ข้าพเจ้าเมื่อมีปัญหาในด้านการเรียน					
00	ครูให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้าในด้านการศึกษาต่อ					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายของคำถามในแต่ละข้อดังนี้

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

	(คะแนน)	(คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยแปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.67-5.00	หมายถึง	ครูมีการสนับสนุนด้านการศึกษาต่อมาก
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.34-3.66	หมายถึง	ครูมีการสนับสนุนด้านการศึกษาต่อปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00-2.33	หมายถึง	ครูมีการสนับสนุนด้านการศึกษาต่อน้อย

ตอนที่ 9 แบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

9.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้วนำมาเป็นแนวทางเพื่อสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

9.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของ ชนิตา เพชรทองคำ (2542:118-124) และ อรรรณ แจขจัด (2547:114-116)

9.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามแบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามแนวคิดที่ได้ศึกษามาในข้อ 9.1 และข้อ 9.2 เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด สร้างทั้งหมดจำนวน 21 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ 18 ข้อ

ตัวอย่างแบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓

ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าต้องการศึกษาต่อเพื่อเพิ่มวุฒิทางการศึกษา					
0	ข้าพเจ้าตั้งใจจะศึกษาต่อแม้ผลการเรียนของข้าพเจ้าไม่ดี					

เกณฑ์การให้คะแนน

	ข้อความที่มีความหมายทางบวก (คะแนน)	ข้อความที่มีความหมายทางลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยแปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	3.67-5.00	หมายถึง	มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มาก
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	2.34-3.66	หมายถึง	มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	1.00-2.33	หมายถึง	มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 น้อย

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำไปหาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยล้อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภิต และอาจารย์ ดร.สกล วรเจริญศรี ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำแบบสอบถามมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) ของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test โดยการเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 มาใช้เป็นแบบสอบถามในการวิจัย ซึ่งผลการหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถาม มีดังต่อไปนี้

2.1 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale)ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ สร้างทั้งหมดจำนวน 19 ข้อ หาคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 13 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 4.028 – 6.499

2.2 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ สร้างทั้งหมดจำนวน 20 ข้อ หาคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 12 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.595 – 8.337

2.3 แบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale)ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ สร้างทั้งหมดจำนวน 17 ข้อ หาคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 14 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 1.986 – 6.603

2.4 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale)ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ สร้างทั้งหมดจำนวน 15 ข้อ หาคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 10 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.199 – 6.185

2.5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale)ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ สร้างทั้งหมดจำนวน 15 ข้อ หาคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ จำนวน 13 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.028 – 5.941

2.6 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale)ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ สร้างทั้งหมดจำนวน 14 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ จำนวน 12 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.827 – 10.066

2.7 แบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อของครูเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale)ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ ที่สุด สร้างทั้งหมดจำนวน 11 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 10 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 5.257 – 10.362

2.8 แบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ สร้างทั้งหมดจำนวน 21 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 18 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.358 – 8.552

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อ 2 มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งผลการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม มีดังต่อไปนี้

3.1 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .843

3.2 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .833

3.3 แบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครองมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ.805

3.4 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .818

3.5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .800

3.6 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .862

3.7 แบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อของครู มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .903

3.8 แบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .814

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับ ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยื่นต่อผู้อำนวยการ โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ด้วยตนเอง ในระหว่างวันที่ 14 มกราคม – 20 กุมภาพันธ์ 2553 จำนวน 210 ฉบับ ได้รับคืนมาครบทุกฉบับ

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่นักเรียนตอบมาตรวจความสมบูรณ์ของแบบสอบถามปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ แล้วตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย มีดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้
 - 2.1 หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) ของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง –กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test
 - 2.2 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)
3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่
 - 3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร โดยหาค่า

สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1

3.2 วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร โดยวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า (Mean Squares)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F – distribution
t	แทน	ค่าสถิติการแจกแจงแบบ t
r_{xy}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย
\hat{Y}	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนดิบ
Z	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนมาตรฐาน
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของการพยากรณ์
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ตัวพยากรณ์
SE_{est}	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
Y	แทน	แรงจูงใจในการศึกษาต่อ
X_1	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
X_2	แทน	ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง
X_3	แทน	นิสัยทางการเรียน
X_4	แทน	ลักษณะมุ่งอนาคต
X_5	แทน	การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง
X_6	แทน	ความคาดหวังของผู้ปกครอง
X_7	แทน	ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

X_8	แทน	การเลียนแบบเพื่อน
X_9	แทน	การสนับสนุนการศึกษาต่อของครู

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร โดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคต ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง และความคาดหวังของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน การเลียนแบบเพื่อน และการสนับสนุนการศึกษาต่อของครู และแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร โดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

ตอนที่ 3 เสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคต ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง และความคาดหวังของผู้ปกครอง และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน การเลียนแบบเพื่อน และการสนับสนุนการศึกษาต่อของครู และแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน และแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

ปัจจัย	\bar{X}	S.D.	การแปลผล
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	3.09	.59	ปานกลาง
ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง	45360.00	79853.27	ต่ำ
นิสัยทางการเรียน	3.50	.54	ดีพอใช้
ลักษณะมุ่งอนาคต	3.80	.62	มาก
การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง	3.60	.48	ปานกลาง
ความคาดหวังของผู้ปกครอง	3.62	.53	ปานกลาง
ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน	3.37	.49	ดีพอใช้
การเลียนแบบเพื่อน	3.06	.60	ปานกลาง
การสนับสนุนการศึกษาต่อของครู	3.60	.67	ปานกลาง
แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	3.90	.60	มาก

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนช่วงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง มีฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองต่ำ มีนิสัยทางการเรียนดีพอใช้ มีลักษณะมุ่งอนาคตระดับมาก มีการสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครองปานกลาง มีความคาดหวังของผู้ปกครองปานกลาง มีลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดีพอใช้ มีการเลียนแบบเพื่อนปานกลาง มีการสนับสนุนการศึกษาต่อของครูปานกลาง และมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มาก

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

ปัจจัย	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	y
x1	1.000	.185**	.259**	.150*	.000	.000	-.010	.076	.031	.073
x2		1.000	.057	.000	.027	.019	.020	.014	-.103	.041
x3			1.000	.688**	.295**	.175**	.281**	.138*	.385**	.460**
x4				1.000	.428**	.346**	.305**	.159*	.426**	.605**
x5					1.000	.278**	.275**	.058	.326**	.491**
x6						1.000	.207**	.013	.182**	.390**
x7							1.000	.194**	.440**	.383**
x8								1.000	.106	.065
x9									1.000	.549**
y										1.000

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 6 ปัจจัย ได้แก่ นิสัยทางการเรียน (X_3) ลักษณะมุ่งอนาคต(X_4) การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง(X_5) ความคาดหวังของผู้ปกครอง(X_6) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน(X_7) และการสนับสนุนการศึกษาต่อของครู (X_9)

ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร มีปัจจัย 3 ปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_1) ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง(X_2) และการเลียนแบบเพื่อน(X_8)

ตอนที่ 3 เสนอผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	4	40.415	10.104	58.74**
Residual	205	35.260	.172	
Total	209	75.675		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน พบว่า มีจำนวน 4 ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังรายละเอียดในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ปัจจัย	b	SE _b	β	R	R ²	F
X ₄	.321	.056	.328	.605	.366	120.184**
X ₄ X ₉	.283	.048	.313	.685	.470	91.680**
X ₄ X ₉ X ₅	.257	.069	.203	.715	.511	71.789**
X ₄ X ₉ X ₅ X ₆	.184	.058	.163	.731	.534	58.743**

a = .066
R = .731
R₂ = .534
SE_{est} = .415

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 4 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต(X₄) การสนับสนุนการศึกษาต่อของครู(X₉) การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง(X₅) และความคาดหวังของผู้ปกครอง(X₆) ซึ่งปัจจัยทั้ง 4 ปัจจัยนี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 53.40 จึงนำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนสมการได้ดังนี้

สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .066 + .321X_4 + .283X_9 + .257 X_5 + .184X_6$$

สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน
โพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน
ได้แก่

$$Z = .328X_4 + .313X_9 + .203X_5 + .163X_6$$

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการวิจัย

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2552 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ใน โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 422 คน เป็นนักเรียนหญิงจำนวน 207 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 215 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2552 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 210 คน แบ่งเป็นนักเรียนชาย 103 คน แบ่งเป็นนักเรียนหญิง 107 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane.1970:80-81) โดยใช้เพศเป็นชั้น (Strata)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 9 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และฐานะเศรษฐกิจทางด้านครอบครัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale)ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ สร้างทั้งหมดจำนวน 19 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 13 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 4.028 – 6.499 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .843

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ สร้างทั้งหมดจำนวน 20 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 12 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.595 – 8.337 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .833

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale)ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ สร้างทั้งหมดจำนวน 17 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 14 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 1.986 – 6.603 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ.805

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale)ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ สร้างทั้งหมดจำนวน 15 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 10 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.199 – 6.185 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .818

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale)ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ สร้าง

ทั้งหมดจำนวน 15 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ จำนวน 13 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.028 – 5.94 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .800

ตอนที่ 7 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อนเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale)ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ สร้างทั้งหมดจำนวน 14 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ จำนวน 12 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.827 – 10.066 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .862

ตอนที่ 8 แบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อของครูเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale)ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ ที่สุด สร้างทั้งหมดจำนวน 11 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 10 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 5.257 – 10.362 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .903

ตอนที่ 9 แบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ สร้างทั้งหมดจำนวน 21 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 18 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.358 – 8.531 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .814

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับ ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยื่นต่อผู้อำนวยการ โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ด้วยตนเอง ในระหว่างวันที่ 14 มกราคม – 20 กุมภาพันธ์ 2553 จำนวน 210 ฉบับ ได้รับคืนมาครบทุกฉบับ
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่นักเรียนตอบมาตรวจความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ผลปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล:-

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 6 ปัจจัย ได้แก่ นิสัยทางการเรียน (X_3) ลักษณะมุ่งอนาคต(X_4) การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง(X_5) ความคาดหวังของผู้ปกครอง(X_6) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน(X_7) และการสนับสนุนการศึกษาต่อของครู(X_9)

2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร มีปัจจัย 3 ปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_1) ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง(X_2) และการเลียนแบบเพื่อน(X_8)

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 4 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต(X_4) การสนับสนุนการศึกษาต่อของครู(X_9) การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง(X_5) และความคาดหวังของผู้ปกครอง(X_6) ซึ่งปัจจัยทั้ง 4 ปัจจัยนี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 53.4

4. สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

4.1 สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .066 + .321X_4 + .283X_9 + .257X_5 + .184X_6$$

4.2 สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .328X_4 + .313X_9 + .203X_5 + .163X_6$$

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 6 ปัจจัย ได้แก่ นิสัยทางการเรียน (X_3) ลักษณะมุ่งอนาคต (X_4) การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง (X_5) ความคาดหวังของผู้ปกครอง (X_6) ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน (X_7) และการสนับสนุนการศึกษาต่อของครู (X_9) อภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 นิสัยทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนดี มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนดี จะตั้งใจเรียน เข้าชั้นเรียนตรงเวลา ทำงานที่ได้รับมอบหมาย ฝึกฝนและทบทวนเนื้อหาบทเรียน รู้จักวางแผนในการเรียน และอ่านหนังสือเตรียมตัวก่อนสอบเสมอ ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ นักเรียนแสดงเป็นประจำจนเป็นนิสัย ผู้ที่มีนิสัยทางการเรียนดี มักมีคุณสมบัติหรือองค์ประกอบอื่นๆ ดีหรือมีมากขึ้นตามไปด้วย ดังที่ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2538:1) กล่าวว่า นิสัยทางการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอ เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความพึงพอใจ และมุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้ให้บรรลุผลสำเร็จ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนี้ประกอบด้วย ความตั้งใจ และเอาใจใส่ในการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความคิดริเริ่ม ขยัน อดทน รับผิดชอบ ฟังตนเอง และมีความภูมิใจในผลการเรียนของตนเอง ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อ

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ เชิดชาย ชูช่วยสุวรรณ (2547:54) ที่ศึกษาปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดสุพรรณบุรี ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านความสามารถทางการเรียน เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียนมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้นสรุปได้ว่า : นิสัยทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการศึกษา ต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

1.2 ลักษณะมุ่งอนาคต มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก ย่อมเป็นผู้สามารถคาดการณ์ถึงอนาคตโดยเล็งเห็นผลดี ผลเสีย ที่จะเกิดขึ้นจากการกระทำของตนในปัจจุบัน แล้ววางแผนจัดการ ควบคุมตนเองในการศึกษาต่อได้ ซึ่งสอดคล้องกับ มิสเชล (Mischel, 1974:287) ที่กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถในการคาดการณ์ไกล และเล็งเห็นความสำคัญของผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต มีความต้องการได้รับผลในอนาคตที่ดีกว่าหรือมากกว่าผลที่จะเกิดขึ้นในปัจจุบัน จึงดำเนินการวางแผนเพื่อปฏิบัติ ต่อจากนั้นจะควบคุมตนเองให้ปฏิบัติเป็นขั้นไปตามแผนที่วางไว้ เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการในอนาคต จากที่กล่าวมาแล้วแสดงให้เห็นว่าผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนมากย่อมมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อ

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทวีชัย วิริยะโกศล (2541:162-165) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความคาดหวังทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตการศึกษา 1 ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยภูมิหลังของครอบครัวและบุคคลส่งผลต่อความคาดหวังทางการศึกษาของนักเรียนโดยอ้อมผ่านปัจจัยผลสัมฤทธิ์ส่วนบุคคล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ดังนั้นสรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตจึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

1.3 การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองมาก มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนทางการศึกษาต่อของผู้ปกครองมาก ได้แก่ การดูแลเอาใจใส่เรื่องการเรียน สนับสนุนด้านค่าเล่าเรียน จัดหาอุปกรณ์การเรียนให้พร้อมต่อการเรียนของนักเรียน การสนับสนุนให้เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน รวมทั้งการให้คำปรึกษาต่าง ๆ ซึ่งแนะแนวทางการเรียน และการให้กำลังใจ ล้วนทำให้นักเรียนตระหนักถึงความเอาใจใส่ของผู้ปกครองต่อการเรียนของตน เกิดความมุ่งมั่น ตั้งใจในการศึกษาเล่าเรียน สามารถปฏิบัติตนเป็นนักเรียนที่ดีได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และเสริมสร้างแรงจูงใจในการศึกษาต่อให้แก่นักเรียน

ได้ ดังที่ จอยซ์ เอพสเทิน (Joyce Epstein, 1995:701-712) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญ ของบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ว่า มีความสำคัญในด้านการพัฒนาแรงจูงใจ และทัศนคติเกี่ยวกับการเรียนและการปรับปรุงพฤติกรรมด้านการเรียนของนักเรียนที่มุ่งเน้นผล การเรียนของนักเรียนเป็นสำคัญ เช่น การเพิ่มคะแนนในการทดสอบ การเพิ่มระดับคะแนนและ การเพิ่มอัตราการสอบเข้าเรียนต่อในชั้นเรียนระดับที่สูงขึ้น จึงทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจใน การศึกษาต่ออีกด้วย

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลวิจัยของ ลักษณะ บุญนิมิตร (2542:85-86) ได้ศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทของผู้ปกครอง ครู และเพื่อน ในการส่งเสริมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า มี ความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทของผู้ปกครองและบทบาทของครูในการส่งเสริมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้นสรุปได้ว่า การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวก กับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวง บางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

1.4 ความคาดหวังของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใน การศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขต ตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับความ คาดหวังของผู้ปกครองมาก มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนรับรู้ถึง ความคิด ความรู้สึกของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง ต่อเป้าหมายที่ตั้งไว้ต้องการให้นักเรียน ประสบความสำเร็จทางการเรียน และบรรลุเป้าหมายตามที่ตั้งไว้ ดังที่ อัจฉรา สุขารมณ (2542: 1) กล่าวว่า บิดามารดาเลี้ยงดูลูกมักมุ่งหวังให้ลูกเป็นเด็กฉลาดและเก่งมาก่อนเป็นอันดับหนึ่ง บิดามารดามุ่งเน้นไปที่การพัฒนาทางด้านสติปัญญาให้แก่ลูก พยายามเสริมสร้างทุกวิถีทาง เพื่อให้ลูกฉลาดและเก่ง นักเรียนจะมีความมุ่งมั่น มีความเพียรพยายาม และประพฤติปฏิบัติให้ เป็นไปตามที่ผู้ปกครองคาดหวัง

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541: 116-117) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 1,370 คน พบว่า ความคาดหวังของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนรู้ ของนักเรียน กล่าวคือ ผู้ปกครองที่มีความคาดหวังกับพฤติกรรมการเรียนรู้ ตั้งเป้าหมายไว้ สำหรับนักเรียน และต้องการให้นักเรียนประสบความสำเร็จ โดยทำความเข้าใจ สนใจในการ เรียน มีเวลาในการดูแลเอาใจใส่ด้านการเรียนให้คำแนะนำให้กำลังใจสนับสนุนส่งเสริมซึ่งเป็น แรงกระตุ้นให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ดี

ดังนั้นสรุปได้ว่า ความคาดหวังของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

1.5 ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับลักษณะทางกายภาพการเรียนดี มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อมาก ทั้งนี้เพราะ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนดี ได้แก่ ห้องเรียนมีอากาศถ่ายเทได้สะดวกห้องเรียนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย สะอาด บริเวณห้องเรียนปราศจากกลิ่นและเสียงรบกวน ขนาดของห้องเรียนไม่แออัด คับแคบ เมื่อเทียบกับปริมาณนักเรียน มีเอกสารประกอบการเรียนอย่างเพียงพอ มีอุปกรณ์การเรียนที่ทันสมัยมีประสิทธิภาพในการใช้งาน และมีปริมาณเพียงพอเมื่อเทียบกับนักเรียน สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความสุขในการเรียน นอกจากนี้การมีลักษณะทางกายภาพการเรียนดี ยังเป็นการสร้างบรรยากาศ จูงใจให้นักเรียนตั้งใจเรียน กระตือรือร้นในการเรียน อยากเรียนรู้และไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน ดังที่ สุพิชญา ธีระกุลและคนอื่น ๆ (2542:182-187) ได้กล่าวถึงลักษณะกายภาพด้านการเรียน อาทิ สื่อ อุปกรณ์การเรียน ห้องปฏิบัติการการเรียน และปัจจัยอื่น ๆ ที่ดีมีความพร้อมจะเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปได้ด้วยดีและมีประสิทธิภาพ

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทศพร อันสงคราม (2545:74) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า สภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษา บรรยากาศในการเรียน การใช้สื่อและนวัตกรรม การวัดและประเมินผล สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน และสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนในชั้นเรียน มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้นสรุปได้ว่า ลักษณะทางกายภาพทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

1.6 การสนับสนุนการศึกษาต่อของครู มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนการศึกษาต่อจากครูมาก มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนได้รับการสนับสนุนการศึกษาต่อจากครูมาก คือ การแสดงออกของครูในการสนับสนุนทางการเรียนของนักเรียน ด้วยการช่วยเหลือนักเรียนในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ความเอาใจใส่ ชักถาม แนะนำและให้คำปรึกษาทั้งทางการเรียนและด้านส่วนตัวแก่นักเรียน ที่ส่งผลต่อการศึกษาต่อของนักเรียน ซึ่ง

การแสดงออกในลักษณะอย่างนี้สามารถที่จะเป็นแรงสนับสนุนส่งเสริมให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อมากยิ่งขึ้น ดังที่ ปีเตอร์ จี โคลล์ และลอร์นา ชาน (Peter G. Cole and Lorna Chan, 1994:143) กล่าวว่า การที่ครูช่วยสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ช่วยกระตุ้นและจูงใจให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน รวมทั้งการให้คำแนะนำปรึกษาด้านการเรียน

ผลการวิจัยนี้ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ กมลวิทย์ วันวิชัย (2545: 43) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสตรีวัดอัมพรสวรรค์ กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า บรรยากาศการเรียนการสอนที่ดี ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างการเรียนการสอน ครูมีวิธีการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียน ตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน มีความกระตือรือร้นและมีความรับผิดชอบด้านการเรียน กล่าวคือ ครูที่สอนมีคุณภาพย่อมทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหา สนุกสนานในการเรียน จึงทำให้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนได้เป็นอย่างดี

ดังนั้นสรุปได้ว่า การสนับสนุนการศึกษาต่อของคุณ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร มี 3 ปัจจัย ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_1) ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง(X_2) และการเลียนแบบเพื่อน(X_8)

2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนบางคนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เป็นผลที่เกิดมาจากความตั้งใจเรียน ความรับผิดชอบต่อการเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความมุ่งมั่น ความตั้งใจที่จะเรียนจนประสบความสำเร็จต่อไป

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พัชรินทร์ สมหมาย (2549:102) ที่ได้ศึกษา องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 น้อย เพราะนักเรียนจะตั้งใจเรียน และเอาใจใส่ในการเรียน มีความกระตือรือร้น ขยันอ่านหนังสือและทบทวนบทเรียน ส่งงานที่ได้รับมอบหมายตรงตามเวลาที่กำหนด พยายามปรับปรุงแก้ไขการทำงานให้ดีขึ้น การปรึกษาครูเมื่อมีปัญหาหรือไม่เข้าใจบทเรียนและศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ นักเรียนจึงมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อสูง

นักเรียนบางคนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อน้อย ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ให้ความสนใจด้านการเรียนน้อย มีความตั้งใจ ความสนใจกับตนเองและเพื่อน หรือกิจกรรมอื่น ๆ เช่น กีฬา กิจกรรมนันทนาการต่าง ๆ เพื่อค้นหาเอกลักษณ์ของตนเองมากกว่าการเรียน เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต มีความสับสน ตัดสินใจเลือกไม่ได้ว่าจะเรียนต่อสาขาอะไร จึงทำให้ไม่มั่นใจในการเรียน ประกอบกับนักเรียนไม่ชอบเรียน

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วัฒนา พุ่มเล็ก (2535:97) ที่ได้ศึกษาถึง อิทธิพลขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะประสบปัญหาการคบเพื่อนมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จึงทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อน้อย

ดังนั้นสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

2.2 ในฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนบางคนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูง มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนได้รับเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายตามความจำเป็นในแต่ละวันจากผู้ปกครองและญาติพี่น้องโดยให้นักเรียนรู้จักใช้จ่ายที่เหมาะสมกับฐานะของตนเอง สอนให้เอาใจใส่ต่อการเรียน ให้การสนับสนุนทางการเรียนอย่างเต็มที่ ให้ความรักความอบอุ่น และให้คำปรึกษาแก่นักเรียน นักเรียนจึงมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อมาก

นักเรียนบางคนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวสูง มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อน้อย ทั้งนี้เพราะนักเรียนบางคนที่มาจากรัฐบาลสูงอาจมีปัญหาทางด้านการปรับตัว มีความเครียด วิตกกังวล แม้ว่าบิดามารดาจะสามารถสนับสนุนค่าใช้จ่ายได้อย่างเต็มที่แต่อาจไม่มีเวลาอบรมเลี้ยงดูบุตรทำให้เด็กขาดความรักความเข้าใจ ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อน้อย

ดังนั้นสรุปได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

2.3 การเลียนแบบเพื่อน ไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนบางคนที่มีการเลียนแบบเพื่อนมาก มีแรงจูงใจในการศึกษา

ต่อมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนอยู่ในช่วงนี้เป็นช่วงเติบโตกำลังย่างก้าวเข้าสู่วัยรุ่นตอนต้น และตอนกลาง ซึ่งเพื่อนเป็นส่วนสำคัญและนักเรียนเองต้องการยอมรับจากเพื่อน เมื่ออยู่โรงเรียนก็จะใช้เวลาอยู่กับเพื่อนเป็นส่วนใหญ่ พฤติกรรมของเพื่อนทำให้นักเรียนนำมาเป็นแบบอย่าง ซึ่งรวมไปถึงการศึกษาต่อ การกระทำของนักเรียนโดยเอาแบบอย่างที่คุณปฏิบัติเกี่ยวกับการศึกษาต่อ ได้แก่ การตั้งใจเรียน การอ่านหนังสือทบทวน เข้าห้องสมุดเพื่อการอ่านหนังสือเตรียมตัวก่อนสอบ การเข้าร่วมกิจกรรม ตั้งใจฟังครูสอน และการวางแผนในการเรียน ซึ่งการกระทำโดยการเลียนแบบเพื่อนอย่างนี้ จึงทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อมาก

นักเรียนบางคนที่มีการเลียนแบบเพื่อนมาก มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อน้อย ทั้งนี้เพราะ การกระทำของนักเรียนโดยการเลียนแบบเพื่อน ในด้านไม่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษา เช่น ถ้าเพื่อนไม่สนใจทำการบ้าน นักเรียนก็ไม่สนใจตาม เพื่อนนั่งคุยกันขณะครูสอนก็ทำตาม เมื่อนักเรียนได้เลียนแบบพฤติกรรมของเพื่อนลักษณะเช่นนี้มาก ๆ เข้า ก็จะทำให้ไม่เห็นประโยชน์ในการศึกษาต่อ เห็นได้ว่าการที่เพื่อนเข้ามามีบทบาทสำคัญในการทำกิจกรรมต่างๆ ของนักเรียน จึงส่งผลให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อน้อย

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การเลียนแบบเพื่อนไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 4 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต (X_4) การสนับสนุนการศึกษาต่อของครู (X_9) การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง (X_5) และความคาดหวังของผู้ปกครอง (X_6) ซึ่งปัจจัยทั้ง 4 ปัจจัยนี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 53.40 ซึ่งอภิปรายผลได้ดังนี้

3.1 ลักษณะมุ่งอนาคต ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นลำดับแรก แสดงว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก ทำให้มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อมาก ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก ทำให้มีความสามารถมองเห็นถึงความสำคัญของผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เห็นประโยชน์ของการศึกษาต่อในระดับสูงเพื่อที่จะได้นำความรู้ที่ได้ไปประกอบอาชีพที่ดีเหมาะสมเกี่ยวกับการเรียน คือให้ความสำคัญต่อการเรียน มีความตั้งใจศึกษาเล่าเรียน จึงทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อ ดังที่ เซกจินเนอร์ (Seginer.1991: 224- 237) ได้กล่าวถึง ลักษณะมุ่งอนาคตโดยการรวบรวมจากนักจิตวิทยาอื่นๆว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเกี่ยวข้องกับทฤษฎีที่ไรต์เพียงสาของแต่

ละบุคคล สำหรับพยากรณ์อนาคต ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน ความปรารถนา ความคาดหวัง และความกลัว เกี่ยวกับความเป็นไปได้ของเหตุการณ์และประสบการณ์ต่างๆ ที่สำคัญ รวมทั้งจินตนาการในอนาคตของแต่ละบุคคล ความต้องการ ค่านิยมของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการจูงใจด้านอารมณ์และคุณสมบัติด้านสติปัญญา

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นันทนา จันทร์ผืน (2545:71-55) ที่ศึกษาตัวแปรที่สัมพันธ์กับความคาดหวังในอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงรายด้วยการวิเคราะห์พหุระดับ ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรในระดับนักเรียน ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการกระตุ้นทางการศึกษาของครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความคาดหวังในอนาคตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ดังนั้นสรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคต ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

3.2 การสนับสนุนการศึกษาต่อของครู ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รองลงมาเป็นลำดับที่สอง แสดงว่านักเรียนได้รับการสนับสนุนทางการศึกษาต่อของครูมาก ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการศึกษาต่อมาก ทั้งนี้เพราะ ครูมีบทบาทที่สำคัญที่ต้องส่งเสริมสนับสนุนการศึกษาต่อของนักเรียน โดยการเอาใจใส่ ชักถาม แนะนำและให้คำปรึกษาทั้งทางการเรียนและด้านส่วนตัวแก่นักเรียน การที่ครูให้ความสนใจนักเรียนในด้านการเรียนอย่างสม่ำเสมอ ไม่เลือกที่รักมักที่ชัง จะช่วยให้นักเรียนมีความตั้งใจเรียน เห็นความสำคัญในการศึกษาต่อ และสนใจที่จะศึกษาต่อ ดังที่ ยี (อริศรา จารุรัตน์. 2547 : 73; อ้างอิงจาก Yee. 1971) ได้กล่าวว่า โรงเรียนเป็นองค์ประกอบทางสังคมอย่างหนึ่ง เมื่อเป็นองค์ประกอบทางสังคมก็เป็นระบบปฏิสัมพันธ์ของคนในองค์การนั้น นั่นคือ ในโรงเรียนจะมีการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างครูกับนักเรียนนั้นมีอิทธิพลมาก ถ้ามีปฏิสัมพันธ์ในทางบวกก็จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ และการปรับตัวที่ดี แต่ถ้ามีการปฏิสัมพันธ์ในทางลบ ก็จะทำให้นักเรียนเกิดความขัดข้องใจ วิตกกังวลปรับตัวไม่ได้

ผลการวิจัยนี้ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ กมลวิทย์ วันวิชัย (2545: 43) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสตรีวัดอัมพรสวรรค์ กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า บรรยากาศการเรียนการสอนที่ดี ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างการเรียนการสอน ครูมีวิธีการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียน ตั้งใจและเอาใจใส่ในการเรียน มีความกระตือรือร้นและมีความรับผิดชอบด้านการเรียน

ดังนั้นสรุปได้ว่า การสนับสนุนการศึกษาต่อของครู ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

3.3 การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครองส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รองลงมาเป็นลำดับที่สาม แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนการศึกษาต่อจากผู้ปกครองมาก ทำให้มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อมาก ทั้งนี้เพราะ การที่ผู้ปกครองให้การสนับสนุนทางการเรียน ได้แก่ การดูแลเอาใจใส่เรื่องการเรียนรู้ สนับสนุนด้านค่าเล่าเรียน จัดหาอุปกรณ์การเรียนให้พร้อมต่อการเรียนของนักเรียน การสนับสนุนให้เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน รวมทั้งการให้คำปรึกษาต่างๆ ซึ่งแนะแนวทางการเรียน และการให้กำลังใจ ล้วนทำให้นักเรียนตระหนักถึงความเอาใจใส่ของผู้ปกครองต่อการเรียนของตน เกิดความมุ่งมั่น ตั้งใจในการศึกษาเล่าเรียน สามารถปฏิบัติตนเป็นนักเรียนที่ดีได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และเสริมสร้างทัศนคติทางบวกในการเรียนแก่นักเรียนได้ ดังที่ นิเทศ เจริญภัณฑุรณ (2543:32) กล่าวว่า ครอบครัวเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตเด็กโดยมีพ่อแม่ ผู้ปกครองเป็นตัวจักรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อตัวเด็กอย่างยิ่งทั้งในด้านบุคลิกภาพทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม ตลอดจนความประพฤติและรวมไปถึงความสำเร็จในชีวิตของเด็กก็ว่าได้ ถ้าจะพิจารณาถึงความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียนซึ่งพ่อแม่ผู้ปกครองมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ไม่น้อยโดยเฉพาะพ่อแม่ผู้ปกครองที่มีความมุ่งหวังต่อการประสบความสำเร็จของบุตรหลานของตน และยอมต้องการให้เด็กได้รับการศึกษาในระดับสูงสุดเท่าที่จะทำได้ และประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีพ่อแม่ผู้ปกครองที่เข้าใจจะให้ความสนใจและสนับสนุนในการศึกษาของเด็ก ทั้งด้านทุนทรัพย์ กำลังใจ ด้านการเรียน ให้คำแนะนำในการเรียนแก่เด็กเป็นอย่างดี แต่ถ้าไม่ได้รับความสนใจหรือได้รับความสนับสนุน ย่อมมีผลในทางตรงกันข้ามคือไม่ประสบผลสำเร็จในด้านการเรียนได้

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นันทนา จันทร์ผืน (2545:71-55) ที่ศึกษาตัวแปรที่สัมพันธ์กับความคาดหวังในอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ โดยการวิเคราะห์พหุระดับ ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรในระดับนักเรียน ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการกระตุ้นทางการศึกษาของครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความคาดหวังในอนาคตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ทวีชัย วิริยะโกศล (2541:162-165) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความคาดหวังทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตการศึกษา 1 ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยภูมิหลังของครอบครัวและบุคคลส่งผลต่อความคาดหวังทางการศึกษาของนักเรียนโดยอ้อมผ่านปัจจัยผลสัมฤทธิ์ส่วนบุคคล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ดังนั้นสรุปได้ว่า การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

3.4 ความคาดหวังของผู้ปกครอง ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รองลงมาเป็นลำดับที่สี่ ซึ่งเป็นลำดับสุดท้าย แสดงว่านักเรียนที่มีความคาดหวังของผู้ปกครองมาก ทำให้มีแรงจูงใจในการศึกษาต่อมาก ทั้งนี้เพราะนักเรียนรับรู้ถึง ความคิด ความรู้สึกของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง ต่อเป้าหมายที่ตั้งไว้ต้องการให้นักเรียนประสบความสำเร็จทางการเรียน และบรรลุเป้าหมายตามที่ตั้งไว้ ดังที่อัจฉรา สุขารมณ (2542: 1) กล่าวว่า บิดามารดาเลี้ยงดูลูกมักมุ่งหวังให้ลูกเป็นเด็กฉลาดและเก่งมาก่อนเป็นอันดับหนึ่ง บิดามารดามุ่งเน้นไปที่การพัฒนาทางด้านสติปัญญาให้แก่ลูก พยายามเสริมสร้างทุกวิถีทางเพื่อให้ลูกฉลาดและเก่ง นักเรียนจะมีความมุ่งมั่น มีความเพียรพยายาม และประพฤติปฏิบัติให้เป็นไปตามที่ผู้ปกครองคาดหวัง

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541: 116-117) ที่ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 1,370 คน พบว่า ความคาดหวังของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน กล่าวคือ ผู้ปกครองที่มีความคาดหวังกับพฤติกรรมการเรียน ตั้งเป้าหมายไว้สำหรับนักเรียน และต้องการให้นักเรียนประสบความสำเร็จ โดยทำความเข้าใจ สนใจในการเรียน มีเวลาในการดูแลเอาใจใส่ด้านการเรียนให้คำแนะนำให้กำลังใจสนับสนุนส่งเสริมซึ่งเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการเรียนที่ดี

ดังนั้นสรุปได้ว่าความคาดหวังของผู้ปกครอง ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถใช้เป็นแนวทางให้ คณะผู้บริหาร ครูผู้สอน ครูที่ปรึกษา ครูแนะแนว และผู้ปกครองได้ทราบข้อมูลเพื่อพิจารณา สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาวางแผนพัฒนา หรือหาวิธีการในการส่งเสริมให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานครเกิดแรงจูงใจในการศึกษาต่อ โดยนำปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในสถานศึกษา โดยนำปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อ ซึ่งมี 4 ปัจจัย

โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต การสนับสนุนการศึกษาต่อของครู การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง และความคาดหวังของผู้ปกครอง ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะทั่วไป ดังต่อไปนี้

1.1 ลักษณะมุ่งอนาคต สามารถพยากรณ์แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับแรก เนื่องจากนักเรียนเห็นว่าการศึกษาต่อทำให้ตนเองได้รับความรู้ความสามารถและประสบการณ์เพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นแรงส่งผลให้ตนเองประสบผลสำเร็จในหน้าที่การงานได้ในอนาคต ดังนั้น ทางโรงเรียน ผู้บริหาร คณะครู ผู้ปกครอง และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ควรศึกษาแนวทางเพื่อจะพัฒนาให้นักเรียนมีลักษณะมุ่งอนาคต โดยการจัดกิจกรรมส่งเสริมลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนของนักเรียน โดยหาตัวแบบบุคคลที่เป็นตัวอย่างมาแนะนำส่งเสริมให้นักเรียนให้มีการศึกษาต่อ วางแผนปฏิบัติด้านการเรียน ตลอดจนจนสามารถควบคุมตนเองในการศึกษาต่อได้

1.2 การสนับสนุนการศึกษาต่อของครู สามารถพยากรณ์แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับที่สอง ดังนั้นครูควรใช้วิธีต่อไปนี้เพื่อช่วยทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่ดีขึ้น มีการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนไปในแนวทางที่พึงปรารถนา ได้แก่ ส่งเสริมให้ผู้ปกครองมาพบ และแจ้งให้ผู้ปกครองทราบถึงความก้าวหน้าทางการเรียนของนักเรียน ขอความร่วมมือจากผู้ปกครอง ให้ช่วยส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียน เช่น คอยแนะนำ ให้คำปรึกษา และขอความร่วมมือจากผู้ปกครองเกี่ยวกับการทำงานของนักเรียนให้ผู้ปกครอง ช่วยดูว่านักเรียนจะต้องทำการบ้านให้เสร็จ และช่วยแนะนำถึงประโยชน์ในการศึกษาต่อแก่นักเรียน เป็นต้น

1.3 การสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง สามารถพยากรณ์แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับที่สาม ดังนั้น ผู้ปกครองควรสนับสนุนด้านการศึกษา ให้การส่งเสริมสนับสนุน และเอาใจใส่ต่อการเรียนของนักเรียน เช่น การแนะนำด้วยวาจา การหาสื่ออุปกรณ์เกี่ยวกับการศึกษาต่อ หาแบบฝึกหัดที่เกี่ยวกับการสอบมาให้แก่นักเรียนฝึกทำ จัดหาหนังสืออ่านประกอบง่ายๆ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนรักในการอ่าน เตือนให้ทำการบ้านโดยสม่ำเสมอ และมอบทุนทรัพย์ให้เพื่อใช้จ่ายในการศึกษาอย่างเพียงพอ ทั้งนี้ผู้ปกครองควรสร้างสัมพันธภาพที่ดีในครอบครัว และจัดสภาพแวดล้อมภายในบ้านให้เป็นศูนย์กลางการเรียนเพื่อเพิ่มพูนพัฒนาการทางความรู้ ความคิดของนักเรียนตลอดจนส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนด้วยความตั้งใจพอใจและเต็มความสามารถ รับผิดชอบต่อผลการเรียนของนักเรียนและติดต่อกับแลกเปลี่ยนข้อมูลกับโรงเรียน ร่วมกันวางแผนเพื่อความก้าวหน้าด้านการเรียนของนักเรียน

1.4 ความคาดหวังของผู้ปกครอง สามารถพยากรณ์แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับสุดท้าย ดังนั้น นักเรียนสามารถรับรู้ถึงความคาดหวังที่ผู้ปกครองคาดหวังไว้ในตัวเอง ดังนั้นผู้ปกครองจึงควรบอกให้นักเรียนให้รับรู้ถึงสิ่งที่ตนเองคาดหวังไว้กับเขา คอยสำรวจนักเรียนอยู่เสมอว่า มีความพร้อมที่จะศึกษาต่อหรือไม่ ด้วยการแสดงออกทางการกระทำ เช่น คอยเอาใจใส่ คอยแนะนำให้นักเรียนได้รู้จักถึงการเตรียมความพร้อมอยู่เสมอในการศึกษา และร่วมกันภายในครอบครัววางแผนในการศึกษาต่อ ด้วยการหาสื่อที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อมาให้นักเรียนบ้าง แนะนำสถานที่เรียนดีๆ ให้เสมอ ซึ่งการกระทำเช่นนี้ของผู้ปกครอง จะก่อให้เกิดแรงจูงใจในการศึกษาต่อได้เป็นอย่างดี ดังนั้น ผู้ปกครองควรเสริมสร้างสัมพันธภาพในครอบครัวเชิงประชาธิปไตย และแนะนำเกี่ยวกับการเรียนและให้กำลังใจนักเรียนมีโอกาสได้ทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อสร้างสายสัมพันธ์ที่ดีต่อกันทั้งที่บ้านและโรงเรียน วางแผนเพื่อความก้าวหน้าด้านการเรียนของนักเรียน เพื่อให้ประสบผลสำเร็จตามความตั้งใจของนักเรียน และความคาดหวังของผู้ปกครองต่อไป

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างอื่นๆ เช่น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นิสิต/นักศึกษาระดับอุดมศึกษา หรือการเลือกศึกษาต่อในสาขาที่ชอบของนิสิต เป็นต้น

2.2 ควรศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่น่าจะส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อ เพิ่มเติม นอกเหนือจากปัจจัยที่ศึกษาแล้วครั้งนี้ เช่น ความคาดหวังของสังคมต่อการศึกษาศึกษาต่อ ทศนคติต่อการศึกษาศึกษาต่อ ความพึงพอใจในการเลือกเรียนในสายวิชาชีพ ลักษณะของครอบครัว หรือรูปแบบในการเลี้ยงดูที่มีผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อ และความภาคภูมิใจในตนเอง เป็นต้น

2.3 ควรนำปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อ 1 ปัจจัย ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ไปพัฒนาเป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้เทคนิคทางจิตวิทยา เพื่อพัฒนาแรงจูงใจในการศึกษาต่อ เช่น กลุ่มสัมพันธ์ เทคนิคแม่แบบ บทบาทสมมติ เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2540ก). *ประจำปีแห่งการศึกษา*. กรุงเทพฯ : คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ : คุรุสภา.
- กนกวรรณ อุ๋นใจ.(2535).*ผลของการใช้เทคนิคการพยากรณ์ที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามร้อยยอดวิทยาคม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์*. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- กมล คงเมือง.(2533). *ผลกระทบทางครอบครัวต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน*.วิทยานิพนธ์ ส.ม. (สังคมวิทยา และมานุษยวิทยา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กมลวรรณ ดีเลิศ.(2551).*ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเตรียมความพร้อมในการเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาในระบบกลางของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร*.สารนิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- เกียรติกดิ์ ศรีสมบัติ.(2544). *ผลของการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนเขตชนบทยากจน จังหวัดอำนาจเจริญ*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.
- กันยา สุพรรณกุล.(2550).*ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสม ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนบ้านสำราญ จังหวัดนครพนม*.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิราภรณ์ กุณสิทธิ์.(2541).*การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ด้วยตัวแปรด้านกำกับตนเองในการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเองทางคณิตศาสตร์ ทักษะคิดต่อวิชาคณิตศาสตร์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร*.วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.
- จรรยา ฉินศิริเศรษฐ.(2546).*ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ตอนปลาย โรงเรียนปทุมวัน เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร*.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

- จตุพร โดยศรีเยี่ยม.(2548). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อในคณะ
วิศวกรรมศาสตร์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ.สารนิพนธ์ กศม.(จิตวิทยา
การศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- จิรศักดิ์ ทองอ่อน.(2540). สุขภาพจิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาส
ทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกำแพงเพชร.ปริญญาานิพนธ์
กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว.มหาวิทยาลัยนเรศวร.ถ่ายเอกสาร.
- จุฑามาศ ตันติรัตนโอภาส.(2548).การตัดสินใจเลือกศึกษาต่อของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ในจังหวัด
พระนครศรีอยุธยา.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ:บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ชมนุช บุญสิทธิ์.(2541).ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย โรงเรียนกุนนทรรัฐธรรามวิทยาคม กรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการแนะแนว).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- เชิดชาย ชูช่วยสุวรรณ.(2547)การศึกษาปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการ
เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดสุพรรณบุรี.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.
(การวิจัยและสถิติทางการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง.(2549).จิตวิทยาศัพท์.ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร
- เต็มศักดิ์ คทวิช.จิตวิทยาทั่วไป.บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน).(2546).
- ณุกุล ยิ้มศิริ. (2546).ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นในสถาบันการศึกษา
เอกชน กรุงเทพมหานคร. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ทวีชัย วิริยะโกศล (2541:162-165) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความคาดหวังทางการศึกษาของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตการศึกษา 1.วิทยานิพนธ์ ศษ.ด.(ประชากรศึกษา)
กรุงเทพฯ.บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล .ถ่ายเอกสาร.
- ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ.(2541).ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่าย
เอกสาร.

- ทศพร อันสงคราม (2545). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์.วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา).มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- ธนาวรรณ ธนพรดี.(2551).ปัจจัยที่ส่งผลต่อเป้าหมายในชีวิต ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียน หฤทัยคอนแวนต์ กรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพมหานคร:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ธิดา ชูอินทร์.(2540).ผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยายาคม กรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- นันทนา จันทร์ฝั้น (2545:71-55) ที่ศึกษาตัวแปรที่สัมพันธ์กับความคาดหวังในอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงรายด้วยการวิเคราะห์หุระดับ .ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เนตรชนก พุ่มพวง.(2546).ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ปิยะนุช ชันสาครกิตติ.(2549).แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับบัณฑิตศึกษา.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาอุดม).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปิยะรัตน์ ดีกลาง.(2550).ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการมาเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1 โรงเรียนธนากรสงเคราะห์ จังหวัดหนองคาย. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์.(2530).สุขภาพจิตเบื้องต้น.กรุงเทพฯ: บัณฑิตการพิมพ์.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542. (2546). กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตฺโต).(2546).รุ่งอรุณของการศึกษาเบิกฟ้าแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์มูลนิธิพุทธธรรม.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา.(2544).จิตวิทยาการศึกษา.พิมพ์ครั้งที่ 1.กรุงเทพฯ.ธนัชการพิมพ์.
- พรรณี ชูทัย เจนจิต.(2535). จิตวิทยาการเรียนการสอน.กรุงเทพฯ:ต้นอ้อแกรมมี จำกัด.

- พาสนา จุฬรัตน์.(2548).จิตวิทยาการศึกษา:เอกสารการสอน ภาควิชาการแนะแนว และจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พรทิพย์ เจนจریانนท์.(2542).ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดตรัง.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร
- พรเพชร โสติธิมานนท์.(2548).องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พวงรัตน์ บำรุงพันธ์.(2550).องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อวิชาเอกการแนะแนวของนิสิตระดับปริญญาตรีวิชาเอกการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- พัชรินทร์ สมหมาย.(2549).องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อปัญหาการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พระมหาภักดี เกตุเรน. (2547). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนวิชาพระพุทธศาสนา ของนักเรียน ศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์วัดช้างให้ อำเภอดอกพะอี่ จังหวัดปัตตานี.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- พระมหาแมนชัย คำสี. (2547). แรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษานอกระบบ)มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยสารคาม.ถ่ายเอกสาร.
- พระมหามนตรี สามารถไทย.(2548). การปรับตัวของพระนิสิตระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยในส่วนกลาง.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- พระมหาสุชาติ ไหมอ่อน.(2550).ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของพระนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

- พระมหาอดิศักดิ์ ยางธิสาร. (2551) *ปัจจัยที่ส่งผลต่อนิสัยทางการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ รัชดา กรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา)บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- พระมหาชิรพงศ์ วชิรวโร (तालอ่อน). (2552). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวด้านการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวิสุทธิกษัตริย์ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม(จิตวิทยาการศึกษา)บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- พระชลกษั คุณวีโร. (2552). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อวิริยะในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนธีรภานท์ บ้านโฮ้ง อำเภอบ้านโฮ้ง จังหวัด ลำพูน.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม(จิตวิทยาการศึกษา)บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- พระมหานพพร อริยาโณ (สีเนย์). (2551). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อฉันทะในการเรียน ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยวัดศรีสุदारาม เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา)บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- พิพัฒน์ แป้นอาทิตย์. (2545). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวด้านการเรียนของนักเรียนที่เป็นพระภิกษุสามเณรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- ภคพร ศรีดาวเดือน. (2550). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดคลองขวาง อำเภอไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี.สารนิพนธ์ กศ.ม.กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- ภูษิตย์ วงศ์เล็ก. (2540). *ความคาดหวังของผู้ปกครองนักเรียนในการนำบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ คณะศึกษาศาสตร์.กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- ภัทรสิริณั เสวตไอยาราม. (2549). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนพลูเจริญวิทยาคม อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ.ปริญญาานิพนธ์ คณะศึกษาศาสตร์.กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- มณีนรัตน์ โฉมปราชญ์. (2542). *แรงจูงใจในการเข้าเรียนต่อในหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญวิธีเรียนทางไกลระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของนักเรียนที่จบการศึกษาภาคบังคับในอำเภอบางกรวดจังหวัดนนทบุรี.สารนิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาผู้ใหญ่).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*

- รุ่งทิวา ประสพสันต์. (2543). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเลือกเรียนในสาขาจิตวิทยา การศึกษาของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยของสถาบันการศึกษาของรัฐ*. ปรินซ์ตันนิพนธ์.กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ลักษณะ บุญนิมิตร (2542). *ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทของผู้ปกครอง ครู และเพื่อน ในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต (มัธยมศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.*
- ลักษณะ สรวิวัฒน์.(2545).*สุขวิทยาจิตและการปรับตัว*.กรุงเทพฯ:คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- วิเชียร เกตุสิงห์.(2538).*ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย เรื่องง่าย ๆ ที่บางครั้งก็พลาดได้*. ข่าวสารการวิจัยศึกษา.กรุงเทพฯ
- วิรัชาม์ กุลเพิ่มทวีรัชต์.(2547).*ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนวัดตราซโอรส เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร.ปรินซ์ตันนิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- วัชรินทร์ เอกธวัชกุล.(2552).*ปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้เวลาเรียนที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร.ปรินซ์ตันนิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- สุภาณี ปิยะอภิรักษ์ (2539).*ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพการสอนของครู และบรรยากาศในห้องเรียนตามการรับรู้ของนักเรียน กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.*
- สมพร พรหมจรรย์.(2540).*ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช.ปรินซ์ตันนิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*
- สิริพร ดาวัน.(2540).*ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี.ปรินซ์ตันนิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.*

- สาวิตรี เต็งณฤทธิศิริ.(2547).ลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขต
อำเภอเมือง จังหวัดน่าน.วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต (สุขภาพจิต).กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.
- เสวย สิงโตสี.(2544).การศึกษานิสัยในการเรียนและเจตคติต่อการเรียนของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านเนินจำปา อำเภอแก่งหางแมว จังหวัดจันทบุรี.สาร
นิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- สัมพรณี เสตสุพรรณ.(2549).การใช้เวลาว่างที่เหมาะสมของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนเทพ
ลีลาเขตบางกระบือ กรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).
กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาสิต.(2541).ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม.กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภัททา ปิณฑะแพทย์.(2542).พฤติกรรมมนุษย์และการพัฒนาตน. กรุงเทพฯ:ภาควิชาจิตวิทยา
การศึกษาและการแนะแนว.สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- สมพร สุทัศน์ีย์. (2544). จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน.กรุงเทพฯ.สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล.(2551).จิตวิทยาการศึกษา.พิมพ์ครั้งที่ 7.กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สุพิชญา ธีระกุล และคนอื่น ๆ .(2524).การนิเทศการศึกษา.กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศรินทิพย์ พงษ์ศาสวัต.(2546).ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงในการเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษา โดยวิธี
สอบตรงของนิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยา
การศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ศันสนีย์ ภูวงศ์พัฒนา.(2547).แรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นใน
โรงเรียนสาธิต. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต (จิตเวชศาสตร์).กรุงเทพฯ:บัณฑิต
วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ศิริ ดิลกหัตถการ.(2547).แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพของนักเรียน
ชั้นปีที่ 1 โรงเรียนกรุงเทพการบัญชีวิทยาลัย. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยา
การศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ศรีเรือน แก้วกังวาน.(2547).ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ.กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์เรือนแก้ว.
- อริศรา จารุรัตน์.(2547).ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวด้านการเรียนในหลักสูตรการศึกษาชั้น
พื้นฐานพุทธศักราช 2544 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในพื้นที่เขตการศึกษา
นนทบุรี เขต1: กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

- อารี พันธุ์มณี.(2546).จิตวิทยาสร้างสรรค์การเรียนการสอน.กรุงเทพฯ:สำนักเรียนไยใหม่.
- อรรณณ แจงจัด.(2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเข้าศึกษาต่อในโรงเรียนนานาชาติของนักเรียนไทย ระดับอินเทอมีเดียท โรงเรียนนานาชาติเอกมัย เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร.สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อังสนา สารเงวตร. (2547). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเลือกเรียนในคณะครุศาสตร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันราชภัฏจันทรเกษม กรุงเทพมหานคร.ปริญญาานิพนธ์กศ.ม.(การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉรา สุขารมณ.(2542.สิงหาคม) “EQ. กับการอบรมเลี้ยงดูเด็ก”วารสารพฤติกรรมศาสตร์. 5(1):1. กรุงเทพฯ.มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อารมณ สนานฎ.(2539)รายงานการวิจัย ตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในสถาบันราชภัฏราชบุรี : สถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- _____โนว่าแอ็ค. (2550). แรงจูงใจ *Motives การจูงใจ Motivation.* (ออนไลน์).
- แหล่งที่มา: <http://www.novabizz.com/NovaAce/Motives.htm>. วันที่สืบค้น 19 กรกฎาคม 2552
- _____แรงจูงใจ .(2550). (ออนไลน์). แหล่งที่มา:<http://th.wikipedia.org/wiki>. วันที่สืบค้น 19 กรกฎาคม 2552.
- Bandura. Albert. (1977). *Social Learning Theory*. Englewood Cliffs.N.J.: Printice-Hall.
- Cronbach.Lee J.(1970).*Essential of Psychological Testing*.New York:Harper and Row.
- Cole,Peter G. and Chan, Lorna. *Teaching principles and practice*. Sydney: Prentice Hall of Australia,1994.
- Epstein, Joyce.(1995). *School/Family/Community partnerships: Caring for children we share*. Phi Delta Kappan 76.
- Good,V.C (1973). “*Personality Development in Children*”Austin:University of Texas.
- Hergrehurst,Christian W.(1990).*Why Capable High School Students do not Continuethair Schooling*. Division of Research and Field Sevices,Indiana University Series:Bulletin of the School of Education.
- Koivo,Anne Diblak.(1983,February).*Relationship of Student Perception of Study Habits and Altitudes Based on Differences in Sex and Academic Achievement*.
- Spence,Jenet T.and Helmreitch,Robert L.(1983). *Achievement related motives and behaviors*. In Jenet T. Spence (Eds.) *Achievement and Achievement Motives*.7-68.San Francisco: W.H.Freeman and Company.

- Seginer,R; and Halabi, H.(1991).*Cross-Culture Variations of Adolescents' Future orientation: The Case of Israeli Druze Versus Israeli Arab and Jewish Male*.*Journal of Cross Cultural Psychology*.22(2):224-237.
- Stein, Jess.(1980).*The random house college dictionary*. New York: Random House.
- Lovell, R.B. (1980). *Adult Learning*. New York : John Wiley & Sons, Inc.
- McClelland,David C.(1987).*Human Motivation*.Cambridge:Cambridge University Press.
- Male.*Journal of Cross Cultural Psychology*.22(2):274-273
- Nurmi J.E.(1987).*How Do Adolescents See Their Future Review of the Development of Future Oriantation :The case of Israeli Druze Versus Israeli Arab and Jewish*
- Nadwa,Raymayah. *Teachers' perception and the effectiveness of instructional strategies to promote academic achievement among Arab/Chaldean students in an urban high school*.*Dissertation Abstracts International* 58 (May 1998):4165-A.
- Schermerhorn, JohnR. , James G. Hunt and Richard N. Osborn. 2003. *Organizational Behavior*. (8th ed).USA : John Wiley & Sons.
- Schiffman, Leon G. and Leslie Lazar Kanuk. 2000. *Consumer Behavior*. (7th ed). New Jersey : Prentice – Hall. <http://dit.dru.ac.th/home/023/psychology/chap1-chap7.html>
- Schunk, Dale H. (1981, February). *Modeling and Attribution Effects on Children's Achievement: A Self-Efficacy Analysis*. *Journal of Educational Psychology*. 73:93-105
- Wodkowski, Raymond John. (1973, September). *The Effect of Dissonance as They Ralate to Student Expectancy and Teacher Support Characteristics*. *The Journal of Educational Research*. 67: 23-28.
- Yamane, Taro,(1970). *Statidtics-An Introductory Analysis2nd ed*.Tokyo:John Weatherhill,Inc.
- Yee, Albert H.(1971).*Social Interaction in Educational Setting* .Englewood Cliffs : Prentice Hall.
- Wright, D. (1975). *The Psychology of Moral Behavior*. Middlesex: Penguin Books Ltd. http://www.thairath.co.th/thairath/2546/columm/remark/dec/6_12_46.php

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/ 0568

วันที่ 26 มกราคม 2553

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย พระมหารักษ์ทวี เถาโต นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ เวย์น กีร์ทอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปฏิญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ ดร.สกล วรเจริญศรี เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ พระมหารักษ์ทวี เถาโต และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์สมชาย สันติวิฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/ 0286

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

14 มกราคม 2553

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยล้อมแสง

เนื่องด้วย พระมหาภักษ์ทวี เกาโต นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยา การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผล ต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวง บางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์เวชนี กรีทอง และผู้ช่วย ศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในครั้งนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใน การศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขต ตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ พระมหาภักษ์ ทวี เกาโต และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081-6506-368

ที่ ศธ 0519.12/ 0287

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

14 มกราคม 2553

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา

เนื่องด้วย พระมหาทักษ์ทวี เถาโต นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยา การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผล ต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวง บางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์เวชนี กรีทอง และผู้ช่วย ศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปฏิญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใน การศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขต ตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ พระมหาทักษ์ ทวี เถาโต และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวิฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081-6506-368

ที่ ศธ 0519.12/ 0288

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

14 มกราคม 2553

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนโพธิสารพิทยากร

เนื่องด้วย พระมหาทักษิณี เทาโต นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์เวชณี กรีทอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์ พาสณา จุลรัตน์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 422 คน ตอบแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร ในระหว่างเดือนมกราคม – กุมภาพันธ์ 2553

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ พระมหาทักษิณี เทาโต ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081-6506-368

ที่ ศธ 0519.12/

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตย
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

18 มีนาคม 2553

เรื่อง ขอเชิญเป็นกรรมการเพิ่มเติมการสอบปากเปล่าปริญญาโท

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

เนื่องด้วย พระมหารักษ์ทวี เกาโต นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร” ได้รับอนุมัติให้สอบปากเปล่าปริญญาโท ในวันที่ 22 เมษายน 2553 เวลา 10.00 น. ณ ห้อง 12-407 ตึก 12 คณะศึกษาศาสตร์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยพิจารณาเห็นว่า รองศาสตราจารย์อารี พันธุ์มณี เป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงใคร่ขอเรียนเชิญเป็นกรรมการเพิ่มเติมสอบปากเปล่าปริญญาโทของนิสิตผู้นี้ ตามวัน เวลา และสถานที่ดังกล่าว

บัณฑิตวิทยาลัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในครั้งนี้ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2258-4119, 0-2649-5067

โทรสาร. 0-2258-4119

ภาคผนวก ข
แบบสอบถาม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด 9 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง
- ตอนที่ 6 แบบสอบถามทางกายภาพทางการเรียน
- ตอนที่ 7 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน
- ตอนที่ 8 แบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อของคุณครู
- ตอนที่ 9 แบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาต่อ

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนโพธิสารพิทยากร แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร

นักเรียนสามารถแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นได้อย่างอิสระ คำตอบของนักเรียนไม่มีข้อถูกหรือผิดและไม่มีผลกระทบต่อการเรียนแต่อย่างใด ในการตอบแบบสอบถามนักเรียนไม่ต้องลงชื่อ คำตอบทั้งหมดจะเก็บเป็นความลับไม่เปิดเผยให้ผู้อื่นทราบ และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

พระมหาทักษ์ทวี เกาโต
นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว โปรดเติมข้อความลงในช่องว่าง..... ให้ตรงกับความเป็นจริง

1. คะแนนเฉลี่ยสะสม.....
2. ผู้ปกครองนักเรียนมีรายได้.....บาท/ต่อเดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	ข้าพเจ้าวางแผนการเรียนเป็นประจำ					
2.	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเวลาครูสอน					
3.	ข้าพเจ้าเข้าห้องเรียนก่อนครูสอนทุกครั้ง					
4.	ข้าพเจ้าแบ่งเวลาในการทำการบ้าน					
5.	ข้าพเจ้าทำการบ้านเสร็จตามกำหนดที่ครูสั่ง					
6.	ข้าพเจ้าเตรียมอุปกรณ์เกี่ยวกับการเรียนพร้อมก่อนไปเรียนเสมอ					
7.	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนหลังเลิกเรียนเสมอ					
8.	ข้าพเจ้าทำการบ้านด้วยตนเองทุกครั้ง					

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
9.	ข้าพเจ้าทำเครื่องหมายเน้นย้ำสาระสำคัญของบทเรียนเพื่อถ่ายทอดการทบทวน					
10	ข้าพเจ้าตั้งใจทบทวนเนื้อหาบทเรียนก่อนสอบเสมอ					
11	ข้าพเจ้าเข้าเรียนตรงตามเวลา					
12	ข้าพเจ้าเตรียมความพร้อมก่อนสอบ					
13.	ข้าพเจ้ากล้าซักถามครูเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบลักษณะมุ่งอนาคตให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด เพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	ข้าพเจ้าคิดว่าหาความรู้อยู่เสมอเพื่อความก้าวหน้าในอนาคต					
2.	เมื่อข้าพเจ้ากลัวสอบตกวิชาใด ข้าพเจ้าจะหาความรู้เพิ่มเติมในวิชานั้นมากขึ้น					
3.	การที่ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนในปัจจุบัน เพราะจะช่วยให้ข้าพเจ้าได้รับสิ่งที่ดีในอนาคต					
4.	ข้าพเจ้าเรียนหนังสือ เพื่อนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ					
5.	ถ้าข้าพเจ้าจะทำงานชิ้นหนึ่ง ข้าพเจ้ามักวางแผนไว้ล่วงหน้า					
6.	เมื่อใกล้สอบข้าพเจ้ามักอ่านหนังสือไว้ล่วงหน้า					
7.	ข้าพเจ้าพยายามสอบให้ได้คะแนนดี เพื่อจะได้งานทำที่ดีในอนาคต					
8.	ข้าพเจ้าวางแผนจะศึกษาต่อในอนาคต					

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
9.	ข้าพเจ้าอดทนต่อการเรียนไม่ว่ายากลำบากเพียงใด เพื่อความสำเร็จในอนาคต					
10.	ข้าพเจ้าต้องการศึกษาต่อในอนาคต เพื่อต้องการวุฒิทางการศึกษาที่สูงขึ้น					
11.	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเสมอ แม้ผลการเรียนยังไม่ดี					
12.	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียน เพราะเห็นว่าคนที่มีการศึกษาสูง มักมีหน้าที่การงานที่ดี					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครองให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด เพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	<u>การสนับสนุนด้านวัตถุ</u> เมื่ออุปกรณ์การเรียนชำรุด ผู้ปกครองจะซื้อใหม่ให้ข้าพเจ้า					
2.	ผู้ปกครองไม่สนับสนุนให้ข้าพเจ้า ทำกิจกรรมตามที่ข้าพเจ้าสนใจ					
3.	เมื่อข้าพเจ้าทำคะแนนสอบได้ดี ผู้ปกครองจะให้รางวัลเสมอ					
4.	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้า เรียนพิเศษเพิ่มเติม					
5.	เมื่อข้าพเจ้าต้องการซื้ออุปกรณ์ การเรียนเพิ่ม ผู้ปกครองจะให้เงิน เสมอ					
6.	ผู้ปกครองพร้อมให้ทุนใน การศึกษาต่อแก่ข้าพเจ้า					
7.	<u>การสนับสนุนด้านวาจา</u> ผู้ปกครองซักถามเกี่ยวกับการ เรียนของข้าพเจ้าเสมอ					
8.	เมื่อใกล้สอบผู้ปกครองจะวางแผน ในการอ่านหนังสือให้ข้าพเจ้า					
9.	เมื่อใกล้สอบผู้ปกครองให้เวลา ข้าพเจ้าอ่านหนังสือ					

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
10.	ผู้ปกครองมักตำหนิข้าพเจ้าเมื่อผลการเรียนไม่ดี					
11.	ผู้ปกครองให้คำปรึกษา เมื่อข้าพเจ้าปรึกษาเรื่องการศึกษาต่อ					
12.	ผู้ปกครองจะให้กำลังใจเสมอ เมื่อข้าพเจ้าทำผลสอบไม่ดี					
13.	ผู้ปกครองแนะนำให้ข้าพเจ้าศึกษาต่ออยู่เสมอ					
14.	เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาด้านการเรียน ผู้ปกครองจะให้คำปรึกษาเสมอ					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด เพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	ผู้ปกครองตำหนิข้าพเจ้าเสมอเมื่อทำคะแนนสอบได้ไม่ดี					
2.	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าเรียนและทำงานพิเศษไปด้วย					
3.	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าได้รับการศึกษาสูงที่สุด					
4.	ผู้ปกครองคาดหวังให้ข้าพเจ้าได้รับการศึกษาต่อในสาขาที่ข้าพเจ้าชอบ					
5.	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าเรียนเก่งเพื่อมีอาชีพการงานดีในอนาคต					
6.	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าศึกษาต่อถึงระดับที่สูงที่สุด					
7.	ผู้ปกครองตักเตือนข้าพเจ้าเมื่อไม่ทำการบ้าน					
8.	ผู้ปกครองจะตำหนิข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าไม่อ่านหนังสือ					

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
9.	ผู้ประกอบการคาดหวังให้ข้าพเจ้าทำคะแนนสอบให้ได้ดี					
10.	ผู้ประกอบการแนะนำสถานที่ศึกษาต่อให้ข้าพเจ้า					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียนให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด เพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	สถานที่เรียน ขนาดห้องเรียนมีความเหมาะสมกับจำนวนนักเรียน					
2.	ห้องเรียนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย					
3.	บริเวณโรงเรียนสะอาด					
4.	โต๊ะ เก้าอี้ ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน					
5.	ห้องเรียนมีอากาศถ่ายเทดี					
6.	โรงเรียนมีสถานที่พักผ่อนน้อย					
7.	ห้องน้ำมีกลิ่นเหม็น					
8.	ห้องเรียนมีแสงสว่างเพียงพอ					
9.	สื่อและอุปกรณ์การเรียน อุปกรณ์การสอนมีสภาพพร้อมใช้งาน					
10.	สื่ออุปกรณ์เหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน					

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
11.	สื่อการสอนมีความทันสมัยเหมาะกับเทคโนโลยีในปัจจุบัน					
12.	ข้าพเจ้าสามารถยืมใช้อุปกรณ์เพื่อประกอบการเรียนการสอนจากโรงเรียนได้เสมอ					
13.	หนังสือเรียนมีสภาพเก่าชำรุด					

ตอนที่ 7 แบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน ให้นักเรียนอ่านข้อความ แล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริง ของนักเรียนมากที่สุด เพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนตามเพื่อน					
2.	ข้าพเจ้ามักเล่นตามเพื่อนในเวลาเรียน					
3.	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือตามเพื่อน					
4.	ข้าพเจ้า ทบทวนบทเรียนตามเพื่อน					
5.	เมื่อเห็นเพื่อนแบ่งเวลาในการเรียนข้าพเจ้ามักทำตาม					
6.	เมื่อเพื่อนเข้าห้องสมุดเพื่อค้นคว้าหาความรู้ ข้าพเจ้าขอตามไปด้วย					
7.	ข้าพเจ้าเห็นเพื่อนกล้าซักถามครูเมื่อสงสัยบทเรียน ข้าพเจ้าลองทำตาม					
8.	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือเตรียมตัวก่อนสอบตามที่เห็นเพื่อนทำ					

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
9.	ข้าพเจ้าต้องการศึกษาต่อตามเพื่อน					
10.	ข้าพเจ้าวางแผนศึกษาต่อตามเพื่อน					
11.	ข้าพเจ้าคิดว่าเพื่อนเป็นแบบอย่างในการเรียนให้ข้าพเจ้าได้					
12.	เมื่อเพื่อนชักชวนให้ข้าพเจ้าอ่านหนังสือข้าพเจ้าก็มักทำตาม					

ตอนที่ 8 แบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อของคุณ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อของคุณให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด เพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	ครูให้คำปรึกษาแก่ข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาต่อ					
2.	ครูซักถามข้าพเจ้าเกี่ยวกับการศึกษาต่อ					
3.	ครูให้คำแนะนำเกี่ยวกับการศึกษาต่อแก่ข้าพเจ้า					
4.	ครูให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้า เมื่อผลการเรียนข้าพเจ้าไม่ดี					
5.	ครูแนะนำให้ข้าพเจ้าดูตัวอย่างรุ่นพี่ที่ประสบผลสำเร็จในการศึกษาต่อ					
6.	ครูนำข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาต่อมาแนะนำแก่ข้าพเจ้า					
7.	ครูอธิบายถึงผลดีของการศึกษาต่อแก่ข้าพเจ้า					
8.	ครูแนะนำให้ข้าพเจ้าศึกษาต่อในสาขาที่ข้าพเจ้าชอบ					
9.	ครูแนะนำให้ข้าพเจ้าเลือกเรียนตรงตามความถนัดของข้าพเจ้า					

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
10	ครูให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้าใน การศึกษาต่อ					

ตอนที่ 9 แบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาต่อ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาต่อ ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทางขวามือช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด เพียงข้อละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น ดังนี้

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
 จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
 จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
 จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
 จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	ข้าพเจ้าต้องการศึกษาต่อเพื่อพัฒนาความสามารถที่มีอยู่ให้เพิ่มขึ้น					
2.	ข้าพเจ้าต้องการศึกษาต่อเพื่อเพิ่มวุฒิทางการศึกษา					
3.	ข้าพเจ้าต้องการศึกษาต่อเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น					
4.	ข้าพเจ้าตั้งใจจะศึกษาต่อหลังจากเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่					
5.	ข้าพเจ้าต้องการศึกษาต่อ เพื่อให้มีความรู้ก้าวหน้าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม					
6.	ข้าพเจ้าต้องการจะศึกษาต่อเพื่อมีอาชีพที่ดีในอนาคต					
7.	ข้าพเจ้าตั้งใจจะศึกษาต่อเพื่อได้รับค่าตอบแทนที่สูงขึ้น					
8.	ข้าพเจ้าต้องการศึกษาต่อเพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพอิสระได้					

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
9.	ข้าพเจ้าไม่เคยย่อท้อเมื่อมีอุปสรรคในด้านการเรียน					
10.	ข้าพเจ้าต้องการจะศึกษาต่อ เพราะเห็นว่าสังคมต้องการคนที่จบการศึกษาระดับสูง					
11.	ข้าพเจ้าต้องการศึกษาต่อ เพื่อหาประสบการณ์ใหม่ๆในการเรียน					
12.	ข้าพเจ้าทำทุกอย่างเพื่อให้ได้ศึกษาต่อ					
13.	ข้าพเจ้าตั้งใจจะศึกษาต่อแม้ผลการเรียนของข้าพเจ้าไม่ดี					
14.	ข้าพเจ้าพยายามทำผลการเรียนให้ดีอยู่เสมอเพื่อให้ได้ศึกษาต่อในสาขาที่ข้าพเจ้าชอบ					
15.	คนรอบข้างแนะนำให้ข้าพเจ้าศึกษาต่ออยู่เสมอ					
16.	ข้าพเจ้าศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อเพิ่มเติม จากอินเทอร์เน็ต					
17.	ข้าพเจ้าได้รับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อ จากป้ายประกาศต่างๆ					
18.	ข้าพเจ้าฝึกทำข้อสอบหรือโจทย์ที่ใช้ในการศึกษาต่อในปีที่ผ่านมา					

ภาคผนวก ค
คุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 6 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)
1.	5.059
2.	5.150
3.	4.028
4.	5.199
5	4.452
6	5.448
7	5.220
8	5.560
9.	6.499
10	5.740
11	6.267
12	5.531
13.	5.622

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .843

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)
1.	6.015
2.	5.819
3.	2.595
4.	4.200
5	4.772
6	6.338
7	8.337
8	3.148
9.	4.824
10	4.600
11	4.124
12	2.907

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .833

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อของผู้ปกครอง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)
1.	3.697
2.	1.986
3.	4.134
4.	5.765
5.	6.200
6.	4.340
7.	4.018
8.	6.603
9.	5.572
10.	3.419
11.	4.338
12.	3.706
13.	3.242
14.	5.771

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .805

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)
1.	3.049
2.	2.199
3.	3.494
4.	5.347
5.	3.703
6.	3.041
7.	5.912
8.	6.185
9.	5.271
10.	4.757

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .818

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพทางการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)
1.	4.778
2.	3.766
3.	5.941
4.	2.028
5.	4.790
6.	3.468
7.	3.134
8.	2.598
9.	4.125
10.	5.347
11.	3.865
12.	3.166
13.	2.097

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .800

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามการเลียนแบบเพื่อน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)
1.	7.069
2.	2.827
3.	9.901
4.	6.470
5.	7.624
6.	5.592
7.	6.592
8.	10.066
9.	5.888
10.	5.713
11.	7.945
12.	6.984

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .862

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามการสนับสนุนการศึกษาต่อ
ของครู

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)
1.	7.039
2.	6.656
3.	6.206
4.	5.257
5.	9.365
6.	9.758
7.	10.362
8.	8.193
9.	7.290
10.	6.216

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .903

ตาราง 13 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t) ของแบบสอบถามแรงจูงใจในการศึกษาต่อ

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)
1.	4.669
2.	4.353
3.	6.171
4.	3.445
5.	6.759
6.	6.624
7.	7.419
8.	6.509
9.	3.559
10.	6.664
11.	4.338
12.	8.552
13.	6.167
14.	6.266
15.	3.374
16.	2.358
17.	4.562
18.	2.737

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .814

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	พระมหารักษ์ทวี เกาโต (ญาณวิชัย)
วันเดือนปีเกิด	20 ตุลาคม 2526
สถานที่เกิด	91 หมู่ 6 บ้านวังเวิน ตำบลชวักาย อำเภอวานรนิวาส จังหวัดสกลนคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	137 วัดอาวุธวิกสิตาราม ถ.จรัญสนิทวงศ์ ซ.72 บางพลัด กรุงเทพมหานคร เบอร์โทรมือถือ 081-6506-368
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2539	จบชั้นประถมศึกษา โรงเรียนบ้านวังเวิน ตำบลชวักาย อำเภอวานรนิวาส จังหวัดสกลนคร
พ.ศ. 2541	จบมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนอำเภอวานรนิวาส จังหวัดสกลนคร
พ.ศ. 2548	เปรียญธรรม ๗ ประโยค วัดอาวุธวิกสิตาราม กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2550	ปริญญาตรี ศาสตราจารย์บัณฑิต (ศน.บ.) สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2553	การศึกษามหาบัณฑิต(กศ.ม.)สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร